

TOBULO ŽMOGAUS ATVAIZDAS

Dėkoju, Broli Nevilli. Telaimina tave Dievas. Malonu vėl sugrįžti į maldyklą ši rytą. Visiems jums maloningas “Labas rytas”. Ir tikiu, kad tai visiems mums bus puiki diena Viešpaties Akivaizdoje. Taigi, ši rytą bus pamoka. Iškart noriu pradėti šią pamoką, nes tai yra . . . Manau, kad tai svarbu. Ir tai . . . Ir kad nevarginčiau žmonių, suprantate, turi ilgai laukti, daugelis stovi. Iškart imuosi pamokos.

² Na, o ši vakarą noriu kalbėti tema *Mano gyvenimo Vedlys*. Ir tikiuosi, kad tie, kurie galės dalyvauti, ši vakarą bus tuo laiku. Tačiau, jei turite savo bažnyčią, mes . . . žinoma, mes norime, kad jūs būtumėte savoje bažnyčioje. Jūsų pareiga būti ten, kur yra jūsų pareigos postas, kad švytėtų jūsų šviesa.

³ Na, kiekvieną kartą, kai jūsų grįžtate, mes tikimės čia parūpinti truputėlį daugiau vietos. Bet turime sunkumų, o, visur. Ta globėjų taryba labai atkakliai dirbo. Jie nusiunčia kur nors, tie pritaria; paskui nusiunčia kitur, tie uždraudžia. Gražina, o tie pritaria *čia*, ir atgal. O, kokie laikai! Bet, jūs žinote, šėtonas visuomet kovoja prieš tai, kas teisu. Tiesiog atminkite, jūs visada teisūs dėl . . .

⁴ Įdomu, kur tu buvai, Antonijau. Mačiau, tu buvai susitikęs tėvą. Aš žvalgiausi auditorijoje. Jis pasakė, kad tu sėdi ten. Mums taip malonu, kad tu ir tavo tėvas su mumis, Broliis Milano iš Niujorko. Šį kartą vykdamas į užsienį tikiuosi daryti šuolį nuo Niujorko, kur nors tenai, jei tokia Viešpaties valia.

⁵ Mes labai laimingi už kiekvieną jūsų. Tiesiog—tiesiog puiku, kad jūs čia.

⁶ Ir mes puikiai praleidome praeitą vakarą, bent jau aš. Aš turėjau . . . [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] “Izaijas šventykloje”. Taigi, jūs . . .

⁷ O ši rytą norime kalbėti, tai yra, mokyti, jei galėsime, tema “Gyviosios Buveinės statymas; gyvojo Dievo gyvenamosios vietos—gyvosios Buveinės statymas, tobulas Žmogus; gyvojo Dievo gyvoji Buveinė, kurioje Jis gyvena”. Ir jei . . .

⁸ Aš žinau, kad jie mėgavosi šiuo puikiu giedojimu. Man nepavyko pasiklausyti. O ši vakarą stengsiuosi pasiklausyti. Mano žmona kalbėjo man apie Brolių Ungreną, manau, toks jo vardas, iš Tenesio. Na, jis čia buvo praeitą vakarą. Nematau jo ši rytą, bet, ko gero, jis kažkur čia. Ir norėčiau išgirsti jį giedantį ši vakarą, jei įmanoma, *Nužengęs iš Savo Šlovės* ar *Koks didis Tu esi*. Norėčiau tai išgirsti. Kiek iš jūsų norėtumėte pasiklausyti brolio Ungreno? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] O, man—man patinka geras giedojimas. Meda sakė, kad jis baritonas. Tai

primena man Brolių Baxsterį; jis taip pat giedotojas, kaip mes visi žinome. Ir *Nužengęs iš Savo Šlovės ar Koks didis Tu esi*. Ko gero, aš jį pastebėjau, ten... Būtų gerai, Broli Ungrenai, ši vakarą, jei norėsite, ar pasiliksite? Jūs ketinate pasilikti ar pasistengsite pasilikti vakariniam tarnavimui? Gerai, aš—aš... Gerai, ne... Aš jums sakau, kaip dėl to, jei mes... Nenoriu, kad kiltų kokias nors trintis. Bet kodėl gi ne, tuomet, kai mes, *Septynių Antspaudų* metu, kai mes tai pamokslausime, jei jūs ateitumėte. Norėčiau tai įsirašyti, suprantate, turėti *Koks didis Tu esi* ir, žinoma, *Nužengęs iš Savo Šlovės*, tuo metu.

⁹ O, argi nenuostabu tarnauti Viešpačiui? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Nežinau, ką daryčiau, jei nebūčiau Krikščioniui!...?.. Taip gera būti Krikščioniui. Aš jaučiuosi taip, kad norėčiau šokinėti ir šaukti visu balsu. Būti Krikščionimi—tik pagalvokite, visa esybe prisitvirtinti prie Kristaus!

¹⁰ Žinau, kad kiekvieną kartą ištariu to žmogaus vardą neteisingai. Tai arba S.T., arba T.S., ar panašiai. Sumnersas, Broliis Sumnersas. Jis... Noriu padėkoti jam ir jo mielai žmonelei. Manau, kad jie maždaug, atrodo, kad šešis mėnesius jie spausdino šiuos *Septynis Bažnyčios Laikotarpisus*. Ir dabar mes štai turime juos atspausdintus, paruoštus korektūrai ir tampančius knyga—*Septyni Bažnyčios Laikotarpiai*. Sesuo Sumner, kur bebūtumėte, jūs, žinoma, leisite, kad mes sumokėtume už tai. Tai, tai pareikalavo daug darbo. Nagi, ji *tokia* storio. Man prireiktų šešių mėnesių vien perskaityti ją, o reikėjo spausdinti iš juostos, paskui atsukti ir vėl kartoti, ir padaryti iš to knyga. Mes paruošime ją ir iškart išsiųsime spausdinti, nes manome, kad tai yra toks dalykas, kuris žmonėms reikalingas dabar, jūs galėsite ją studijuoti. O Billis rodė man, kai įėjau tenai prieš kelias minutes, kad—kad—kad ji—ji dabar paruošta spausdinti. Taigi, sese, maldykla sumokės už tai. Aš nemanau, kad tu turi tai daryti nemokamai. Ir—ir arba mes... Kai mes gausime knyga ir nustatysime jos kainą, ar panašiai, mes nustatysime kainą, kad jūs kažkiek gautumėte nuo pardavimo, kaip ten bebūtų. Jūs tiesiog kreipkitės į tarybą, globėjų tarybą ar į ką nors iš jų, ir jie tuo pasirūpins dėl jūsų. Telaimina Viešpats jus išties gausiai.

¹¹ Štai sėdi senutėliai Broliis ir Sesuo Kiddai, jiems netoli šimto, nedaug trūksta. Neseniai susitikau ją ir ji tarė: “Na, galbūt, paskutinį kartą matau tave, Brolii Billi”. Pasakė: “Aš jau labai sena”.

¹² Aš pasakiau: “O, ką jūs! Aš nenoriu, kad jūs taip kalbėtumėte. Jūs tiesiog kaip senutėliai mama ir tėtis”. Mes mylime Brolių ir Seserį Kiddus. Mes, kiekvienas mylime. Ir tai tiesiog... .

¹³ Kažkas vyksta su manimi, kai matau juos einančius į bažnyčia, tokia miela senukų porelė. Tik pamanykite, jie pamokslavo Evangeliją dar prieš mano gimimą. O aš jau pagyvenęs žmogus. Taip. Tik pamanykite, jie jau pamokslavo prieš man gimstant. O aš štai dabar, aš pradedu galvoti, kad jau senstu. Aš jau beveik maštau apie užbaigimą. Matau įeinančius Brolių ir Seserį Kiddus: “Slovė Dievui! Aleliuja!” Aš sakau: “Ne, aš puikiai jaučiuosi”. Taip, pone. Matyti juos, kaip jie, kaip jie išties įkvepia tave!

¹⁴ Paskui maždaug mano amžiaus tu suvoki, kad vis dar eini į kovos lauką. Priėjo ši ryta ir paprašė knygų, kad galėtų pasiėmę knygas eiti jas pardavinėti. Reikėjo juostų, kad galėtų eiti ir laimėti sielas, leisdami tas juostas, būdami beveik šimto metų. Taigi, kur jūsų tie “dveji sparnai”, apie kuriuos kalbėjome praeitą vakarą? Taip. Aš pradedu mąstyti apie: “Kurgi manieji?”, kai jis tai—tai vakar pasakė. Kiek jums metų, Sese Kidd? [Sesuo Kidd sako: “Man aštuoniasdešimt vieneri”—Red.] Kiek jums metų, Broli Tomai? [Brolis Kiddas sako: “Aštuoniasdešimt dveji”.] Aštuoniasdešimt vienerių ir aštuoniasdešimt dvejų, ir vis dar naudojasi savo sparnais, veikia, vis dar dirba.

¹⁵ Kai tik Sesuo Kidd sužino, kad Ohajyje kažkas atsitiko, namuose suskamba telefonas. Neseniai ji skambino, kad kūdikėlis, manau, kad maža mergytė, gimė su išvirtusiais viduriais. [Sesuo Kidd sako: “Bladder”—Red.] Bladder, kūdikio išorėje. Ir gydytojas nežinojo, ką daryti, ir bijojo daryti operaciją. Mes meldėmės. [“Operavo, Broli Branhamai, ir sudėjo atgal, jie sakė: ‘Ji negalės išgyventi’. Ir tiesiog sudėjo tuos vidurius atgal”.] Operavo, sudėjo vidurius atgal, manė, kad ji neišgyvens. O ji išgyveno. [“Nebuvo praeinamumo”.] Nebuvo praeinamumo dėl—dėl . . . tiesiosios žarnos, pro kurią praeitų maistas. Ir Sesuo Kidd vėl paskambino. Mes vėl meldėmės, ir tada praeinamumas tapo normalus. Ir štai, ji čia kaip liudininkė; taip pat ir gydytojas. Matote? Tai liudijimas, kad Viešpats Jėzus didis Kūrėjas! Matote, ką šėtonas mėgino padaryti? Nutraukti to kūdikio gyvybę. O paskui, suprantate, paskui, manau, kad ta dama atėjo pas Viešpatį. [“Ji grįžo pas Viešpatį kaip tik mano namuose”.] Grįžo pas Viešpatį. Sesuo Kidd atvedė ją pas Kristų, po šio didžiulio stebuklo, įvykusio jos kūdikiui.

¹⁶ Man skambino iš Kalifornijos vakar, brolis tarnautojas iš ten, su kuriuo buvau, kai pirmą kartą važiauvau į Kaliforniją, labai seniai. Jo anūkėlis gimė su—su keturiais . . . trimis aklinais širdies vožtuvais. Ir aš jam papasakojau apie tą atvejį. Aš pasakiau: “Dievas, kuris galėjo tai sukurti ir sutvarkyti, tikrai išgydys tavo anūkėlį”. Tik pasakykite berniukui, kad turėtų drąsos.

¹⁷ Ir tas berniukas buvo surinkime, kai aš pirmą kartą buvau Kalifornijoje, maždaug prieš aštuoniolika metų, tai yra, prieš šešiolika metų tai buvo. Aš buvau Kalifornijoje. O jis . . .

Surinkimas taip paveikė berniuką, kad . . . Kai pas juos atsirado, kai jiems gimė kūdikis, jie pamatė, kad kažkas ne taip, jis buvo pamėlynavęs, jie mėgino jam duoti deguonies ir taip toliau. Neatrodė, kad jis išgyvens, paskui gydytojai ištyrė, kad trys jo širdies vožtuvai aklini. Visiškai neatsivėrę, suprantate, tik–tik vienas dirbantis vožtuvas. Jis paskambino savo tėčiui ir pasakė: “Tėti, tučtuojau skambink Broliui Branhamui. Pasakyk jam, kad visi . . . “Tik paprašyk Kristaus. Jis tai padarys!” Štai kas. O, varge! Ta įtaka, kurią mato jie, matote, apie kurią mes kalbėjome praeitą vakarą. Teisingas dalykas teisingu laiku.

¹⁸ Nagi mes vis šnekamės, niekaip neprieidami iki pamokos, ar ne? Tai tarsi sirupas šaltą rytą, labai klampus, jūs žinote, visas toks lipnus. Mes esame labai laimingi, šitaip bendraudami. Taip, pone.

¹⁹ Taigi dabar nusiraminkime, na, ir imkimės pamokos dabar. Galbūt . . . Nežinau, ar matysis tai ant lentos. Galbūt, jei aš ją pasuksiu *šitaip*, po kelių minutėlių, nagi, mes galėsime, na, kai kurie jūsų . . . [Brolis Edgaras “Dokas” Branhamas sako: “Reikia ją apšviesti?”—Red.] Ką sakai? [“Tau reikia ją apšviesti?”] Ne, aš taip nemanau, ne dabar, Dokai. Galbūt truputį vėliau. [“Tiesiai ant grindų, galiu nukreipti apšvietimą į ją”.] Gerai, mes—mes tai padarysime, kai aš kelis . . . Pastatyti čia prožektorių? Gerai. Pasukime jį tiesiog į ją. Ar matote iš toli? Ar matote? Jei matote, pakelkite ranką, jei matote šią lentą, perskaitykite šitai čia. Ne. Gerai. Pastatykite prožektorių. Taigi, kol jie paruoš . . .

²⁰ Šį rytą pradėdau vėlai; tai yra, ne, maždaug penkiolika minučių anksčiau. Taigi tuomet mes tiesiog neskubėsime, nes mes nenorime veikti skubotai. Kai tu skubiniesi, tuomet tu paprasčiausiai suardai tai, ką ketinai pasakyti. Taigi neseniai klausiausi juostos, kaip aš šnekėjau jums, ir man buvo tikrai gėda dėl savęs; ne dėl to, ką aš sakiau, bet dėl to, kad aš kalbėjau pernelyg greitai, o tai tiesiog nervingas mėtymasis. Jaučiuosi lyg laukčiau. Tai . . .

²¹ Aš—aš neseniai mačiau, jie ketino statyti didžiulį zoologijos sodą čia, vidury Luivilio. Ir p. Brownas, manau, kad tai buvo jis, zoologijos sodui pasiūlė milijoną dolerių. Na, jei aš būčiau tiek turėjęs, ko gero, būčiau davęs jiems, kad išlaisvintų tuos gyvulius. Aš—aš nepritariu tokiam uždarymui į narvus. Aš tiesiog . . . Einu į zoologijos sodą ir matau tuos vargšus gyvulėlius: meškas ir liūtus, ir kitus, vaikštančius pirmyn atgal, įkalintus visam gyvenimui, jūs žinote. Verčia jus nekaip pasijausti. Pagaliau, jie sugauti dėl gudresnio už juos žmogaus sumanumo. Matote? O jie sugauna juos ir uždaro į nelaisvę.

²² Manau, kad taip daro ir velnias. Jis pasiima mylimus žmones, kurie turėtų keliauti puikiomis Dievo vietovėmis ir laukais, ir—ir panašiai, paskui uždaro jį į kokios nors denominacijos kalėjimą

ar koki mokymą, ar dar ką nors, ir suriša jį tenai. Koks tai baisus dalykas.

²³ Ir aš nemėgstu zoologijos sodų. Aš jaučiuosi kaip vienas tu gyvūnų, kai jūs visi uždaryti į narvą ir stengiatės ištrūkti, jūs žinote, išsiveržti, kad kažką nuveiktumėte.

²⁴ Taigi, prieš mums kreipiantis į Žodį, kreipkimės į Žodžio Autorių, nulenkdami galvas maldoje.

²⁵ Mūsų maloningasai Dangiškasis Tėve, ši rytą mes vėl susirinkome Viešpaties Jėzaus, Tavo brangiojo Sūnaus, Vardu. Dievas, išikūnijęs, atėjo į žemę permaldavimui už mūsų nuodėmes ir mirė, Teisusis; kad mes, per Jo teisumą, būdami neteisūs, būtume padaryti tobuli Jame. Mes ateiname prisipažindami, jog esame neverti, Viešpatie. Nieko mummy nėra gera. Ir mes visi esame viename dideliame kalėjime. Nesvarbu, kokiam kampe stovime, vis tiek visi mes kalėjime. Negalime padėti vienas kitam. Bet Dievas Savo begaliniame gailestingume nužengė ir atvėrė kalėjimo duris, kad išlaisvintų mus. Mes daugiau nebeuždaryti narve. Mes nebesame pasaulio zoologijos sode, dabar mes laisvi. Mes išorėje.

²⁶ O, kaip mes mylime Jį ir garbiname Jį! Kaip mes galime vaikščioti puikiais Jo pažado laukais ir matyti juos pademonstruoti mums! Mūsų pačių akimis matyti didį Amžinybės Dievą, atsiskleidusį priešais mus, ir pasidariusį realų, koks Jis buvo senovės pranašams. Žinodami tai, kad jie pasiklovė užtikrinimu, jog vieną dieną mes vėl būsime atstatyti po to, kai šis gyvenimas pasibaigs, ir prikelti į Amžinąjį Gyvenimą, kuris niekuomet neišnyks. Mūsų kūnai nesens. Ir mes nemirsime. Ir niekuomet nebūsime alkani. Ir mes nieko nestokosime. Bet mes eisime su Juo. Mes norime išgirsti Jį, sakantį: "Įeik į Viešpaties džiaugsmus, paruoštus tau nuo pasaulio sukūrimo". Prieš įeinant nuodėmei, Jis jau paruošęs, kaip Adomui ir Ievai, kad jie niekada nesirgtų ar neturėtų rūpesčių. O dabar Jis tai paruošė mums, ir Jis iš anksto žinojo, kad mes ateisime. Nuodėmė stipriai užblokavo, o dabar nuodėmė buvo pašalinta per Jėzaus Kraują. Taigi mes susieti su pažadėtają Žeme per Dievo, kuris yra Amžinas, pažada.

²⁷ Palaimink mus dabar, Tėve, kai mes tyrinėjame Tavo Žodį. Mes norime sužinoti, kokios rūšies žmonėmis turime būti, kad pakliūtume Tenai. Padėk mums šiandien šioje pamokoje, kad su mumis būtų didysis Mokytojas, Šventoji Dvasia, kad nusileistų ir apreikštų Save mums per Savo Žodį. Nes mes prašome to Jo Vardu Jo šlovei. Amen.

²⁸ Dabar pirmiausia norėčiau, kad jūs kartu su manimi atsiverstumėte Antrą Petro, 1-ą skyrių. Noriu perskaityti dalį iš šio Rašto, Antras Petro, 1-as skyrius. O dabar tiems, kas turi pieštukus ir popieriaus . . .

²⁹ Ko gero ši rytą man buvo pasakyta, jog—jog kartais, kai pasuku galvą, juostoje neaiškiai įrašoma. Aš tikrai nenoriu, kad taip atsitiktų. Ir manau, kad kada nors, jei galėtume tikėtis išigyti membraninį mikrofoną, pakabinamą ant lubų. Tada būtų nesvarbu, kur esi, būtų gerai. Visur būtų puiku, mikrofonas prie lubų.

³⁰ O dabar, kol kalbu; ir jei jūs po tarnavimo norėsite, galėsite persibraižyti šį brežinėli. Aš taip pat turiu tai atspausdinta. Aš paimsiu smeigtuką ir prisegsiu tai priekyje, jei norėtumėte tai kada nors padaryti. Ateikite truputį anksčiau šią popietę, tam, kad suprastume.

³¹ Dabar mes artėjame prie *Septynių Antspaudų*. Mes ką tik baigėme *Septynis Bažnyčios laikotarpius*. O ši yra mokymo Žinia, kuri priartina žmogų, būsiantį atpirktą Viešpaties Jėzaus Krauju, ir būsiantį tame Bažnyčios laikotarpyje, tame Amžinosios Bažnyčios laikotarpyje, Antspaudų pabaigoje. Dabar mes žinome, kad turime Septynis Trimitus, Septynias Negandas, Dubenis ir taip toliau, į kuriuos mes gilinsimės, eidami toliau. Bet mes laukiame, kol bus daugiau vietos, kad žmonės galėtų atsisėsti.

³² Ir aš galvojau, kad tai sujungs kaip tik taip, kaip aš tikėjausi. Aš nemaniau braižyti šio planelio, bet prieš kelias dienas su savo brangiu draugu Koksesu buvau Kentuckyje. Aš nuvažiauvau, manydamas, kad galbūt dar vieną dienelelę pamedžiosiu voveres prieš sezono uždarymą. Aš buvau miškuose su savo draugu Čarliu, stovėjau tenai, ir su Rodniu, jo broliu. Aš nemačiau jokios voverės. Maniau, kad visas jas išgąsdinau, šūkaudamas tuose miškuose. Štai kas atėjo man, vaikinams, ir—ir Sesei Neli, ir Mardži, ir, kaip sakiau jums, papasakosiu jums sekmadienį, kaip aš to ėmiausi. Tai man atėjo, apie pamokslą, kurį ketinai sakyti. Ir kaip visa kita susijungė su tuo! Ir, o, man tai patinka. Turėjau tikrą—tikrą šaukimo dvasią tenai miškuose.

³³ Taigi dabar skaitykime, Pirmas Petro, tai yra... Antras Petro, 1-as skyrius, dalį jo.

*Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir apaštalas,
gavusiems su mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų Dievo
ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisumu:*

³⁴ Man patinka šis formulavimas, nes visa mano tema ši rytą pagrįsta tikėjimu. Suprantate? Leiskite, vėl perskaitysiu. Atidžiai klausykite.

*Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir apaštalas,
gavo—gavusiems lygiai brangų tikėjimą... per Dievo
teisumą... mūsų Gelbėtojo ir Jėzaus Kristaus:*

³⁵ Atkreipkite dėmesį, Jis sako, kad: “Aš gavau šį tikėjimą, ir adresuojau tai tiems, kurie gavo lygiai brangų tikėjimą”. Aš noriu... Tai nėra išoriniam pasauliui. Tai yra Bažnyčiai, suprantate, tiems, kurie Kristuje.

Malonė ir ramybė tepadaugėja jums Dievo ir (per) Jėzaus Kristaus mūsų Viešpaties pažinimu,

Jo dieviška jėga padovanojo mums viską... jo dieviška jėga dabar padovanoo mums viską, ko reikia gyvenimui... dieviškumui, per pažinimą to, kuris pašaukė mus šlovei ir dorybei:

Drauge mums duota... davė mums be galo didžius ir brangius pažadus, kad per juos (tuos pažadus) mes taptume dieviškosios prigimties dalininkais,...

³⁶ Dabar tegu tai įsisunkia ištis giliai. Ne pamokslaujama ši rytą; mes tiesiog dėstome šią pamoką. “Dieviška prigimtis”. Leiskite vėl perskaityti tą 4-tą eilutę, kad jūs nepraleistumėte jos. “Drauge mums duota...”

Drauge davė mums be galo didžius ir brangius pažadus, kad per juos (tuos pažadus) mes taptume dieviškosios prigimties dalininkais, ištrukę iš sugedimo, kuris sklinda pasaulyje geiduliais.

³⁷ Matote—“pasaulis”, mes dabar to išvengėme. Jis adresuoja tai Bažnyčiai. Štai dėl ko mes esame čia ši rytą—kad išsiaiškintume, koks yra kelias, kokie Dievo reikalavimai. Čia nėra žmogaus, kuris mylėtų Dievą, bet nenorėtų būti, nenorėtų tapti panašesniu į Kristų. Tai glūdi čia. Kiekvienas Krikščionis! Aš esu senas veteranas. Štai, pažvelkite į Brolių ir Seserį Kiddus—jie, galimas dalykas, vyriausi čia. Bet jei aš paklausčiau jų: “Koks jūsų širdies troškimas?” Atsakymas būtų: “Arčiau prie Dievo”. Kai tu tik pažįsti Kristų, Jame yra kažkas, kas šitaip myli, tu tiesiog stengiesi įeiti į Jį.

³⁸ Atleiskite už šitą išsireiškimą. Aš sakiau savo žmonai ne taip seniai, ji... abu senstame ir aš paklausiau jos, pasakiau: “Ar tu myli mane kaip ir anksčiau?”

Ji atsakė: “Žinoma”.

³⁹ Ir aš tariau: “Žinai, aš taip tave myliu, kad norėčiau paimti tave ir įsidėti į savo vidų, kad mes galėtume būti iš tiesų viena, dar daugiau”.

⁴⁰ Taigi, padauginkite tai iš šimto milijonų ir tuomet sužinosite, kaip tikintysis, kuris įsimyli Kristų, nori įeiti į Jį, nes tai yra meilė. Ir čia Jis ketina parodyti mums, kaip per šiuos pažadus mes galime būti Kristaus Dieviškosios prigimties dalininkais. Šis mirtingas kūnas, kaip mes galime būti dalininkais.

⁴¹ Aš kai ką turiu čia pasakyti. Priežastis, aš tikiu... Taigi neseniai kažkas visiškai neteisingai mane suprato. Aš gavau laišką nuo tarnautojų asociacijos, kuriame sakoma, kad aš tikiu, jog yra... “Mes esame suporuotų sielų. Ir turime palikti draugus, jei mūsų sielos nesuporuotos, ir vesti kitą, su kuriuo būtume suporuotų sielų”. O, varge!

42 Aš pasakiau: “Aš nesu kaltas dėl tokios erezijos”. Visuomet buvau prieš. Aš—aš netikiu tuo. Žinoma, ne. Aš tikiu, kad Dievas duoda mums porą. Tai tiesa. Ir tuomet mes tampame vienas kito dalimi. Teisingai. Ir prieš žmogui tuokiantis, jis turi apmąstyti šiuos dalykus, iširti.

43 Neseniai mane užklausė jaunas vyrukas, tarė: “Jūs manote, kad aš galiu, turėčiau vesti, Broli Branhamai, *tokią ir tokią merginą?*”

Aš tariau: “Kaip dažnai tu galvoji apie ją?”

Jis pasakė: “O, vaje, aš tiesiog myliu ją”.

Aš tariau: “Ką gi, jei tu negali be jos gyventi, tuomet geriau vesk ją. Bet jei tu gali gyventi be jos, geriau to nedaryk. Taigi, bet jei pražūsi be jos, geriau tu—geriau tu eik pirmyn ir vesk”,—pasakiau. Taigi aš stengiausi, kad jis suvoktų, ar myli ją taip labai.

44 Taigi, štai tuomet, prieš jums susituokiant, viskas yra tiesiog puiku ir šaunu. Bet po santuokos prasideda gyvenimo žabangos ir išbandymai. Tuomet jūs turite taip vienas kitą mylėti, kad suprastumėte vienas kitą. Kai tu esi nusivylęs ja, ji nusivylusi tavimi, jūs vis vien suprantate vienas kitą.

45 Taip yra ir su Kristumi. Suprantate? Mes turime taip mylėti Jį, jog kai mes kažko prašome, o Jis mums neduoda, kad tai mūsų nei trupučio nepajudintų. Suprantate? Suprantate? Kodėl? Vienintelis būdas jums tai padaryti—tapti Jo Dieviškosios prigimties dalininkais, tuomet jūs suprasite priežastį, kodėl Jis to negali jums duoti. “Jo Dieviškosios prigimties dalininkai”.

46 Ir štai pažvelkite: “Ištrūkę iš sugedimo, kuris sklinda pasaulyje geiduliais”. Ištrūkę iš to! Matote, kam šitai? Tai—Bažnyčiai, tiems, kurie Kristuje, iškeltiems virš šių dalykų. Ne pats iškilęs, bet Kristus jį iškėlęs.

47 Mano tamsiaodžiams broliams ir seserims, esantiems čia ši rytą, aš nenoriu tuo kaip nors ižeisti. Bet neseniai surinkime, aš nežinau, ar esu kada apie tai kalbėjęs maldykleje. Aš pasakojau tai daugelyje vietų. Tenai tamsiaodė sesuo pasakė: “Ar galiu pateikti liudijimą, tai yra, paliudyti?”

“Žinoma, sese, pradėk”.

48 Ji tarė: “Noriu šituo paliudyti Dievo šlovei”. Ji pasakė: “Jūs suprantate, aš—aš nesu tokia, kokia turėčiau būti”,—ji tęsė,—“aš—aš nesu tokia, kokia norėčiau būti, bet”,—ji pasakė,—“vienintelis neabejotinas dalykas—aš nebesu tokia, kokia buvau”. Matote? Ji iš kažkur atėjo. Ji buvo auklėjama.

49 Štai kaip mes sužinome, kad perėjome iš mirties į Gyvenimą. Mes žvelgiame atgal į tą duobę, iš kurios buvome iškirsti. Suprantate? Mes nesame tokie, kokiais norime būti; mes netgi nesame tokiais, kokiais turėtume būti; bet už vienintelį

dalyką mes esame dėkingi—mes nebesame tokie, kokie buvome. Teisingai. Mes esame kelyje.

⁵⁰ “Ir ištrūkę iš pasaulio sugedimo”. Ištrūkę iš to—pasaulio geidulių ir sugedimo, jūs esate aukščiau to. Taigi, tai—taigi, tai yra tipas žmogaus, su kuriuo Jis kalbasi, žmogus, kuris yra ištrūkęs iš šių dalykų, suprantate, iš pasaulio sugedimo.

Ir, be to, parodydami visą stropumą, praturtinkite savo tikėjimą dorybe; o dorybę—pažinimu;

O pažinimą—susivaldymu; . . . susivaldymą—ištvėrme; . . . ištvėrme—dievotumu;

O dievotumą—brolyste; o brolybę—meile.

⁵¹ Taigi čia Jis davė mums metmenis, ką daryti, supratimą, kaip tai padaryti. Na, kaip sakiau, mes visi stengiamės ateiti arčiau prie Dievo. Štai dėl ko išrinkau šią Žinią bažnyčiai šįryt, žinodamas, kad žmonės yra atkeliavę. Praeitą vakarą aš paklausiau: “Kiek čia esančių ne iš miesto?” Apie devyniasdešimt aštuoni procentai ne iš miesto. “Kiek čia esančių iš už šimto mylių?” Nagi, ko gero, daugiau nei aštuoniasdešimt procentų. “Kiek čia esančių daugiau kaip iš už penkių šimtų mylių?” Ir beveik trečdalis čia esančių žmonių daugiau nei iš už šimto, penkių šimtų mylių. Pagalvokite apie tai, apie atkeliavusius žmones. Na tie žmonės neateina į bažnyčią tik tam, kad pasirodytų. Nėra to . . . ką išorinis pasaulis laikytų grožiu šioje vietoje. Jie visi yra paprasti žmonės, neturtingi, įprastai apsirengę. Čia skambių himnų negieda choras, pretenduojantis į angelišką, nėra vamzdinių vargonų, nei jokių vitražų. Tau sunku susirasti sėdimą vietą ant suolo, sunku stovėti prie sienos. Jie neateina dėl šito. Bet jie ateina dėl to, kas jų viduje—kažkas, kas mato tą grožį, kurio nemato paprasta akis. Tai dvasinė akis sugauna Kristaus grožį. Štai dėl ko jie ateina.

⁵² Taigi dienomis prieš mūsų susirinkimą aš visada meldžiuosi. Einu į miškus, įsidedu į kišenę . . . Pasakau žmonai: “Išeinu medžioti voverių šį rytą”. Į kišenę įsidedu pieštuką ir bloknotą. Kai tik pakankamai prašvinta, aš jau sėdžiu kur nors po medžiu, iškėlęs rankas sakau: “Viešpatie, ką galiu šiandien nuveikti? Ką Tu duosi man Savo vaikams?”

⁵³ Paskui, kai aš aptinku kai ką, kas, rodosi, sudėgins, ateina kažkas panašaus į tai. Kai Jo Buvimas priartėja, aš pradėdu girdėti kažką tolumoje, kažką panašaus. “Du kart du keturi”. Arčiau: “Du kart du keturi. Du kart du keturi. Du kart du keturi”. [Brolis Branhamas kiekvieną kartą kartoja truputį greičiau—Red.] Dar, dar, dar, šitaip. Tai artėja Jo Buvimas.

⁵⁴ Atiduodi visą save, ir po kiek laiko tu atsiskiri nuo savęs. Ateina regėjimas: “Eik į *tokią ir tokią* vietą, *toks ir toks* reikalas”. Matote? Prasideda nuo proto meditacijos apie Dievą, nebe pasaulyje, toli nuo pasaulio, tyrklaulyje, savyje.

55 Ir Tai prasideda: “Vienas, vienas. . .” Aš sakau bet koki skaičių, tai yra, bet ką, tiesiog kažkas prasideda, palaiapsniui, pamažu ateina. Paskui greitėja, greitėja. Tu sėdi tenai ir pakeli rankas, netardamas nė žodžio, tiesiog rankas laikai iškėlęs. Pirmiausia tu supranti, kad visa tavo esybė patraukta į šalį. Paskui tu pamatai dalykus, kuriuos Jis nori, kad tu sužinotum, parodydamas tau įvyksiančius dalykus.

56 Kartais tai prieina iki tokios vietos, iki tam tikros vietos ir sustoja. Nepereina į regėjimą. Tuomet Raštų vietos tiesiog susilieja. [Brolis Branhamas tris kartus spragtelė pirštais—Red.] Aš čiumpu savo pieštuką, kad nepamirščiau, ir užsirašau tai, užsirašau tai.

57 Ir grįžtu namo, peržiūriu, ir išstudijuju tai. O kartais netgi nesuprantu to, kai peržiūrinėju. O paskui, po kiek laiko,—štai kas! Tai dingteli, ir vėl Tai nueina. Tuomet pasiimu knygelę, panašą į *šią*, ir tiesiog apmetu tai, stengdamasis iš visų jėgų, ką Jis man sako. Aš pagalvojau: “Viešpatie, einu į maldyklą ir papasakosiu jiems. Aš. . . ‘Jeinu’. Aš kai ką jiems turiu”. Na, štai kaip tai ateina. Būtent taip. Kol Jis pirmiausia neduoda to man, aš negaliu to pateikti.

58 Taigi, na, štai tie metmenys, į kuriuos jūs matote mane žvilgčiojanči. Ir šiuo, pirmuoju, aš pradėjau. Aš neturėjau šios dalies prieš dieną ar dvi, tenai miškuose.

59 Taigi šie žmonės yra—yra. . . Petras čia kalba, kaip mes privalome būti Jo Dieviškosios prigimties dalininkais. Taigi, kiekvienas mūsų stengiasi išaugti į Dievo atvaizdą.

60 Taigi po to, kai mes praeisime Septynis Antspaudus, paskui, Septintojo Antspaudo trimitavimo metu, ar atrišant. . . Žinoma, mes žinome, kas yra antspaudas—tai atrišti tarnavimą, atrišti Septynis Antspaudus. Ir mes tai pamatysime schemeje. Atriša Žinią, kažką, kas užantspauduota.

61 Praeitą sekmadienio vakarą aš pamokslavau tema “Raktas”. O tas raktas yra tikėjimas. Tikėjimas turi raktą, o raktas yra Raštas. Kristus yra Durys. Suprantate? Taigi tikėjimas paima tas mažytes Rašto sąvaras ir atveria Dievo šlovę ir gerį Jo žmonėms. Suprantate? Taigi, tai yra, tikėjimas turi raktą, kuris atveria Kristų žmonėms; atveria, apreiškia tai.

62 Na, šiandien mes ketiname pamėginti pasiimti tą patį raktą, kad atvertume kelią tapti doru Krikščioniu Dievo atvaizde, taigi, ir būtume gyva Buveine gyvajam Dievui gyventi.

63 Atminkite, Dievas apreiškia Save trimis būdais. Pirmą kartą Jis apsiareiškė Ugnies Stulpe, tai buvo pavadinta Tėvyste. Paskui tas pats Dievas buvo parodytas Jėzujė Kristujė, Jis sukūrė kūną, padarė šį kūną. Trečia, per to kūno mirtį Jis pašventino Bažnyčią, kurioje Jis galėtų gyventi. Tai buvo Dievas virš mūsų; Dievas su mumis; Dievas mumyse; tas pats Dievas.

⁶⁴ Dėl tos priežasties tai buvo pavadinta Tėvu, Sūnumi, Šventąja Dvasia. Ne trys Dievai; trys vieno Dievo funkcijos. Jei tik jie būtų apie tai pagalvoję Nikėjos Pasitarime, mes nebūtume visi taip supainioti, ar ne? Teisingai. Ne trys dievai. Žmonės negalėjo suprasti, kaip Jėzus kalbėjosi su Tėvu, o Jis ir Tėvas yra Viena. Nagi, štai ir visuma. Žinoma, tiesiog atskleidžia tai. Be abejo. Matote? Ne trys Dievai. Trys funkcijos! Trys. . .

⁶⁵ Kas tai? Dievas, nužengiantis pas Savo kūrinių. Dievas nori būti garbinamas. Žodis *Dievas* reiškia “garbinimo objektas”. Ir Dievas stengiasi privesti Savo žmones iki tokios būklės, kad galėtų iš jų gauti tai, dėl ko Jis juos ir sutvėrė. Jis nesukūrė jūsų, kad būtumėte kuo kitu, o ne Dievo sūnumi ar dukterimi. Jei jūs praleidote tai—buvimą Dievo sūnumi ar dukterimi—jūs praleidote ženklą.

⁶⁶ O “praleidžia”, žodis *n-u-o-d-ė-m-ė* reiškia “praleisti ženklą”, praleidžia ženklą. Tuomet, jei aš šaudau į taikinį, kalu vinį už penkiasdešimties jardų ar šaunu; pasiimu ginklą ir šaunu, ir nepataikau keturiais ar penkiais coliais, kas atsitinka? Mano ginklą reikia reguliuoti. Kažkas negerai. O jei aš praleidau tikėjimą Dievu, jei aš praleidau buvimą Krikščioniu. . . Dievas įkurdino tave čia, kad būtumei Krikščioniu. Jei esi nukrypęs į vieną pusę, sugrįžk ir būk sureguliuotas. Vienintelis dalykas, galintis tave sureguliuoti—tai Raštas. Šventoji Dvasia Rašte reguliuoja tave, vėl atveda tave tiesiai prie taikinio. Štai taip.

⁶⁷ Dabar studijuosime Jo Žodį. Steponas pasakė, Darbų 7. O taip pat. . . Tiesiog perskaitykime tai, kalbant apie, na, mes kalbame apie Dievo Buveinę. Taigi Steponas pasakė. Būdamas. . . Bus gyvojo Dievo gyvoji Buveinė. Steponas pasakė Darbų 7-tame skyriuje. Ir aš manau, mes. . . Darbų 7, pradėdamas maždaug 44-tąją eilutę.

Mūsų tėvai dykumoje turėjo liudijimo palapinę, kaip jis išsakė, kalbėdamas Mozei, kad padarytų ją pagal jo regėtą vaizdą.

Mūsų tėvai ją turėjo, mūsų tėvai, kurie pasiėmė. . . Jozue į žemes pagonių, kuriuos Dievas išvijė nuo mūsų tėvų akių, iki Dovydo dienos;

Šis susilaukė Dievo akyse malonės ir meldė, kad rastų buveinę Jokūbo Dievui.

Ir Saliamonas pastatė jam namus.

Bet Aukščiausiasis negyvena rankų darbo šventyklose, kaip sako ir pranašas:

Dangus—mano sostas, o žemė—pakojis po mano kojomis: kokius gi namus man statysite?—klausia Viešpats, —ar kokia mano poilsio vieta?

68 Dabar. . . Dabar, “buveinė” yra, žinoma, vieta, kur mes einame pailsėti, na, atsivėsinti, ir taip toliau, ilsėtis nemiegant, ar panašiai. Taigi Žydams 10, 5-toje eilutėje Paulius tai pateikia.

Todėl, ateidamas į pasaulį, jis sako: “Aukų. . . (Tai yra Kristus). . . Aukų ir atnašų tu nenorėjai, bet paruošei man kūną”.

69 Kas dabar yra Buveinė? Kūnas, Dievas, esantis Kūne.

70 Kartą Dievas, ten aukštai, kai Jis nusileido ant kalno, netgi jei jautis ar karvė būtų palietę kalną, būtų žuvę. Dievas yra šventas.

71 Praeitą vakarą, kai tie Angelai pridengė Savo veidus. Šventi Serafimai šventais veidais net nežino, ką reiškia nuodėmė, ir Jie turi pridengti Savo veidus Dievo Akivaizdoje; pridengti Savo kojas nuolankiai.

72 Taigi šventas Dievas negalėjo taikstyti su nuodėme, todėl niekas negalėjo prisiliesti prie kalno, kur buvo Dievas.

73 Paskui Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų Jėzaus Kristaus, Jo Sūnaus, Jo tvarinio pavidalu. Paskui tas Sūnus atidavė Savo gyvybę, ir Dievo Kraujo laštelė buvo pažeista, kad mums iš Kraujo galėtų išeiti ta Gyvybė.

74 Per tą Kraują mes esame apvalyti. O dabar mūsų kraujas, mūsų gyvybė, kuri atsirado dėl seksualinio potroškio, nusinešė mūsų gyvybę į pasaulį. Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo mus, keičia mūsų prigimtį, siųsdamas mums Šventąją Dvasią; tuomet mes virstame Dieviška Dievo prigimtimi, tuomet mes tampame buveine Dievui. Jėzus sakė: “Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu Tėve, o Tėvas Manyje; Aš jumyse, o jūs Manyje”. Matote?

75 Žinokite, kaip tat Dievas yra Savo Bažnyčioje. Dabar Bažnyčia turi užimti Kristaus vietą, tęsdama Jo tarnavimą. “Kas Manimi tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau. Dar valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys; o jūs Mane matysite, nes Aš būsiu su jumis, netgi jumyse iki pasaulio pabaigos”. Matote? Štai—tesia Jo darba.

76 Taigi Dievas, tai yra, Biblijoje tai pasakyta šičia. Steponas kalbėjo apie Saliamoną, statantį šventyklą: “Bet Aukščiausiasis negyvena rankų darbo šventyklose. ‘Nes Dangus—Mano Sostas, o žemė—Mano pakojis. Kokia Mano poilsio vieta?’ ‘Bet paruošei Man Kūną’.” Amen. Štai kas.

77 “Paruošei Man Kūną”. Dievas gyvena žmogaus atvaizde, atspindintis Save toje Būtybėje. Tobulas garbinimas! Dievas mumyse, Jo Buveinė, Dievas pasireiškiantis. O, kaip mes galėtume tai išverti—jūs beveik dūstate čia nuo karščio. Atkreipkite dėmesį, kad Dievas visada visais laikais atspindėdavo Save žmoguje.

78 Tai Dievas buvo Mozėje. Pažvelkite į jį: gimęs būti vadu; Kristus. Tuo metu, kai jis gimė, buvo persekiojami vaikai,

stengėsi jį surasti; taip pat nutiko ir Kristui. Ir jis buvo—jis buvo apsaugotas tuo metu; taip pat ir Kristus. Jis buvo įstatymų leidėjas; taip pat ir Kristus. Mozė pakilo keturiasdešimčiai dienų, gavo įsakymus ir nusileido. Kristus išėjo į dykumą keturiasdešimčiai dienų ir grįžo, sakydamas: “Jūs girdėjote, jog protėviams buvo pasakyta: ‘Nesvetimauk’. O Aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žiūri į moterį, jau svetimauja savo širdyje”. Matote? Visoje šioje įvairovėje Dievas atspindi Save.

⁷⁹ Pažvelkite į Juozapą, dvasinį berniuką, gimusį tarp brolių pulko. Visi jie buvo geri žmonės, visi tie patriarchai. Bet, kai atsirado Juozapas, jis buvo kitoks. Jis matė regėjimus, aiškino sapnus, ir dėl to buvo brolių nekenčiamas. Būtent dėl to darbo, kurį atlikti Dievas jį patalpino žemėje, jo broliai ir nekenė jam už tai. Suprantate? Ir viskas rodė į kryžių. Ir žiūrėkite: jis savo brolių buvo parduotas beveik už trisdešimt sidabrinių. Įmestas savo brolių į duobę, kad numirtų. Buvo ištrauktas iš tos duobės, ėjo ir atsėdo faraono dešinėje. Ir joks žmogus negalėjo ateiti pas faraoną, kuris valdė tų dienų pasaulį, nei vienas negalėjo ateiti pas faraoną, tik per Juozapą. Joks žmogus negali ateiti pas Dievą, tik per Kristų. Ir kai Juozapas išvykdavo iš rūmų, prieš jam išvykstant trimituodavo trimitas ir priešais jį bėgdavo šauklis, šaukdamas: “Klaupkitės! Juozapas eina!” Nesvarbu, kur tu ar ką veikei, koksai svarbus tavo darbas; tu turėjai pulti ant kelių prieš Juozapui atvykstant.

⁸⁰ Ir kai suskambės Trimitas, vieną iš šių dienų, kiekvienas kelis atsiklaups ir kiekvienas liežuvis išpažins. Kai Kristus, mūsų Juozapas, paliks Šlovę ir ateis, tuomet tavo darbas jau nebebus svarbus. Kiekvienas kelis atsiklaups ir pripažins Jį esant Dievo Sūnų. Štai taip.

⁸¹ O, kaip mes Jį matome Dovyde! Kaip Dovydas, atstumtasis karalius, savo brolio, savo sūnaus išstumtas iš savo sosto, jis ėjo aukštyne, atsėdo Alyvų kalne, Alyvų kalno viršūnėje, atsigrėžė į Jeruzalę ir pravirko; nes jo žmonės, kuriems jis tarnavo ir mokė apie Dievą, jo paties žmonės atstūmė jį ir apsvaidė daiktais, apspjaudė jį ir išjuokė, kai jis kilo į kalną ir buvo atstumtas. O, kaip tobula—Dievo Sūnus, po aštuonių šimtų metų; atstumtasis Karalius, tarp Savo paties žmonių, sėdėjo kalne ir apraudojo Jeruzalę kaip atstumtasis Karalius.

⁸² Kas tai? Dievas, atsispindintis tuose pranašuose, atspindintis Kristų.

⁸³ Paskui atėjo Tas, kuris buvo Dievo tobulumas. Tai buvo Dievas tarp mūsų.

⁸⁴ Ir nuo to laiko Jis atsispindėjo Savo Bažnyčioje, šioje Kalvarijos pusėje. Taigi jūs matote, mes visi stengiamės patekti į šią gyvenamąją vietą, gyvojo Dievo Buveinę. Yra tokių žmonių. . .

85 Mes čia pastebime, Jis pasakė: “Pirmiausia mes turime tikėjimą, dorybę, pažinimą, susivaldymą, ištvėrmę, gerumą ar dievotumą ir brolišką meilę”. Gerai. Brolybę, o paskui pridėkite meilę. Leiskite man perskaityti šitą visą vėl iš naujo, kad jūs tikrai tai dabar suprastumėte. Dabar mes pradėsime 5-ta eilute.

Ir, be to, parodydami visą stropumą, praturtinkite savo tikėjimą dorybe; dorybę—pažinimu;

O pažinimą—susivaldymu; o susivaldymą—ištvėrmę; ištvėrmę—dievotumu;

O dievotumą—brolybę; o brolybę—meile, tai yra meilė.

...jei šie dalykai jūmyse gyvuoja ir tarpsta, jie neduoda jums apsileisti ir likti bevaisiams mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime.

86 Taigi Petras čia kažką mums pabrėžia—kaip patekti tenai.

87 Dabar noriu pasakyti, kad yra tokių žmonių, kurie turi dalį šios dorybės, pažinimo, išminties, ištvėrmės ir taip toliau, kurie netgi nepretenduoja būti Krikščionimis. Dabar mes tiesiog... mes mokome sekmadieninės pamokos. Ir tai tiesa. Kai kurie žmonės turi dalį to, jie netgi nepretenduoja būti Krikščionimis. Bet tai ne... Tai nieko neduos. Tai panašu į juodąjį strazdą, kuris stengiasi prisidėti povo plunksnų į savo sparnus, kad taptų povu. Jis tik daro sau gėdą. Jau geriau likti juodoju strazdu. Matote? Kai jis mėgina pramankštinti tuos sparnus, nebūdamas Krikščioniu, jis paprasčiausiai ne savo vietoje.

88 Tai panašu į figmedį, kuris mėgina vesti obuolius. Jis to negali padaryti, suprantate, nors jis ir medis. Tačiau jis negali vesti obuolių.

89 Tai tarsi mulas, mėginantis duoti vilnos, mėginantis tapti avele, kai jis ir yra—jis yra mulas. Jūs žinote, jis negali duoti vilnos. Jis negali to padaryti. Vilna yra dovana aviai, o ne mului. Jis gali mėginti elgtis kaip avis, bet jis vis tiek mulas. Suprantate? Na, jis kalba: “Gerai, aš galiu būti kaip avis. Aš galiu taip daryti kaip avis”. O visai nesvarbu, ką tu gali daryti, tu turi būti avimi, kad turėtum vilnos.

90 Leiskite man stabtelėti čia minutėlę. Avis negamina vilnos. Ji turi vilną todėl, kad yra avis. Daugelis žmonių kalba: “Gerai, aš pasistengsiu tapti geru. Aš stengsiuosi daryti šitai”. Nieko negamink. Ne, tu negali to padaryti. Avis nedaro, iš jos neprašoma, nesitikima, kad ji gamins vilną. Ji duoda vilną, taip yra todėl, kad ji yra avis.

91 Ir kai tu esi Krikščionis, tu tiesiog duodi Dvasios vaisių. Tu negamini—tu negamini jo. Tu nesistengi jo pagražinti. Tu stengiesi... Nebūk tuo, kuo nesi. Tu tiesiog tapk tuo, kuo turi būti, o tuomet viskas vyks savaime. Jūs girdėjote, kaip žmonės kalba: “Nagi paklausyk. Aš... Aš tapau bažnyčios nariu. Aš— aš tikrai turiu baigti meluoti”? Tu dabar vėl mėgini kažką

pagaminti. Tu negali to padaryti, todėl nėra reikalo mėginti, tai ne kas kita, kaip—kaip mului pačiam apaugti vilna. Jis negali to padaryti.

⁹² Arba peslys, mėginantis lesti su balandžiu, peslys—peslys, mėginantis tapti balandžiu. Ar galite įsivaizduoti suopį tenai, kalbantį: “Žinote, aš esu balandis”, prisidėjusį kelias plunksnas ir kalbantį: “Matote, aš atrodau kaip. . .” Suprantate? Jis bus tiesiog visiškai ne toks. Tai žmogus, apsimetantis tokiu, koks nėra. Matote, tu negali to padaryti.

⁹³ Tu negali pasakyti: “Dabar žiūrėk, aš privalau būti doras, todėl aš būsiu doras. Aš privalau gyventi dievotai, todėl aš taip ir gyvensiu”. Nagi, tu tik mėgini prisidėti plunksnas. Nepaisant, kad tu jas gali pasiekti, tu negali pridėti plunksnų ne tam paukščiui. Matote? Tai paprasčiausiai nesuveiks. Ir tai tik parodo, koks veidmainis tas paukštis. Suprantate? Ar galite įsivaizduoti seną suopį, mėginantį pasičiupti porą balandžio plunksnų, kalbantį: “Štai, pažvelkite, matote—aš balandis”? Suprantate? Juk mes visi žinome, kad tai suopis. Suprantate? Suprantate? Štai ir viskas. Mes galime atskirti, kad jis suopis.

⁹⁴ Na, šitaip yra ir stengiantis padirbti Krikščionybę. Tu negali to padaryti. Pirmas dalykas, ką turi padaryti—tai gimti iš naujo. Tu turi būti pakeistas. Suprantate? O kai tu esi pakeistas, tampa nauju kūrinium. Tuomet tu tampi teisus, tuomet. Suprantate? Tuomet tau nereikia jaudintis dėl plunksnų, tai vyks savaime, kai—kai tu esi gimęs iš naujo. Taip, pone.

⁹⁵ Kaip aš visada sakydavau. Paimkite meitelį, nušveiskite jį, apvilkite kostiumu, tai yra, smokingu, ir paleiskite; jis nueis tiesiai į purvynę ir išsivolis. Todėl, jūs matote, iš to jokios naudos. Jis yra meitelis. Tokia jo prigimtis. Voliotis yra jo prigimtis. Tu turi pakeisti jo prigimtį, o (jis) visa kita įvyks savaime.

⁹⁶ Dabar atkreipkite dėmesį. Tu turi gimti iš naujo, tai yra, pasikeisti. Turi įvykti pasikeitimas.

⁹⁷ Jūs sakote: “Nagi Broli Branhamai, aš pažįstu tenai tokią moterį, na, ji niekada nėra padariusi nieko bloga. Ji gera moteris. Arba *toks ir toks* žmogus, jis geras žmogus. Jis niekada nieko nedaro. Tu žinai, jis nieko neįžeidžia”. Tai visai nieko nereiškia. Jis gali būti geras kaimynas, bet jis nėra Krikščionis, kol negimė iš naujo.

⁹⁸ Jėzus pasakė: “Jei žmogus negims iš naujo”, švento Jono 3, tai “negalės netgi pamatyti Karalystės”. Na tai reiškia, *pamatyti*—tai reiškia “suprasti”.

⁹⁹ Tu į ką nors žiūri, sakai: “Aš tiesiog nematau to”. Tu turi galvoje, kad nesupranti to.

¹⁰⁰ Žmogus negali suprasti, kodėl kiti šaukia. Žmogus negali suprasti, kodėl pasikeičia žmogaus kalba ir jis pradeda kalbėti

kalbomis. Paprastas žmogus negali pamatyti, kokia Dievo šlovė nusileidžia žmogaus akyse ir jis mato regėjimą, ir kalba žmogui tam tikrus dalykus, ką daryti; pasakoja jiems dalykus, kurie įvyks, dalykus, kurie atsitiks, kaip praeitą vakarą Viešpats čia veikė, lygiai taip pat. Suprantate? Suprantate? Paprastas protas stengiasi perprasti. “Gerai, ką gi jis padarė? Arba kaip jis čia apgaudinėja? Kokius triukus jis čia daro?” Matydami žmogų, kalbantį kalbomis, jie sako . . . ir kas nors aiškina, ir tiksliai pasako tam tikram Kūno nariui, ką jie padarė ir ko jiems nereikia daryti. Suprantate? Suprantate? Jie galvoja, kad tai tam tikros rūšies apgaulė. “Jie kažkaip susitarę tarpusavyje”.

¹⁰¹ Jie to negali suprasti, kol žmogus negimsta iš naujo. Tuomet, kai jis gimęs iš naujo, tuomet jis bendrauja, nes yra naujas kūrinys. Tas senasis įtarus, abejojantis tipas, kuriuo jis buvo, yra miręs. Dabar jis yra naujas kūrinys. Taigi, jūs matote, jam nebereikia kažką pridėti prie savo, na, tai bus automatiškai pridėta.

¹⁰² Atkreipkite dėmesį: tu privalai gimti iš naujo. Ir kai tu gimęs iš naujo, tu negali būti gimęs iš naujo, neturėdamas tikėjimo. Štai taip. Todėl jūs matote čia mano brėžinyje, aš nubraižiau patį pagrindą, tikėjimas yra viso to pagrindas. “Nes be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai Jo ieškantiems atsilygina”. Matote? Jis turi būti. O kai tu skeptikas Biblijos atžvilgiu, kai tu skeptikas dėl Žodžio teismo, tu tiesiog gali likti nuošaly, kol įtikėsi.

¹⁰³ Kas yra nuodėmė? Netikėjimas. Yra tiktai du pagrindai, kurie valdo žmogų. Tai arba abejonė, arba tikėjimas, viena ar kita. Tu esi valdomas vieno, kuris vyrauja tavo gyvenime. Priklauso nuo to, kiek tikėjimo tu turi, kaip aukštai gali pakilti.

¹⁰⁴ Bet pirmiausia turi būti tikėjimas. Leiskite trumpam sustoti prie šio pagrindo. Na tikėjimas yra tai, kuo tu turi tikėti. Tikėjimas yra tai, ką . . . “Tikėjimas užtikrina tai, ko viliamės”. Tai yra, tu tai jau turi, kai tiki, nes tai atskleista tikėjime. “Tikėjimas užtikrina tai, ko viliamės”, Žydams 11, matote, – “parodo”. Kas tai? Koks parodymas? Šventas parodymas.

¹⁰⁵ Todėl, kai tu sakai: “Broli Branhamai, aš tikiu, kad Dievas yra gydytojas”. Gerai, jei tu tuo tiki ir priimi Jį kaip savo gydytoją, ir nemeluoji, bet iš tikrųjų tiki, kad Jo žaizdomis tu esi išgydytas, nėra nieko, kas nukreiptų tave nuo to. Tai nuspręsta. Tu gali tikėtis, ir toliau šokinėti tai prie *to*, tai prie *ano*. Bet kai tu tiki, tu tai žinai, nes tai parodo. Tu jau tai turi. Aš buvau . . .

¹⁰⁶ Kiek jūsų, ar kas nors girdėjo šį rytą Oralą Robertsa, kai jis pamokslavo šį rytą, Oralą Robertsa? Aš–aš girdėjau, kad jis kalbėjo kažką apie tikėjimą, apie išvadavimą, meldimąsi tikėjimo, išvadavimo malda. Jis kalbėjo: “Prisijunkite, prisiliesdami radiją, prisijunkite, kažką prisiliesdami, kad . . .”

Žmogus tai darė tam, kad kažką suteiktų žmonėms, ant ko jie galėtų uždėti rankas. kažkas, jūs sakote: “Dabar aš tai gavau, nes jis man liepė prisiliesti prie radijo. Aš tai gavau”. Matote? Na, gerai. Bet, dabar, tikram tikėjimui nereikia prisiliesti prie jokio daikto. Na, aš nesmerkiu Brolio Oralo, nė kiek. Jis dirba didžiulį darbą, yra dievotas žmogus, ir aš—aš, be abejo, labai vertinu Oralą Robertsą. Labai blogai, kad nedaug tokių teturime.

¹⁰⁷ Bet aš stengiuosi pasakyti, kad—kad tikėjimui nieko nereikia. Suprantate? Tikėjimu tikima Dievo Žodžiu. Ar tikėjimas kyla “prisilietus”? Ne. “Tikėjimas kyla iš klausymo, o klausymas—iš Dievo Žodžio”. Štai pagrindas. Štai čia. Matote? O tikėjimas, kaip pasakyta, nėra nutolęs. Tikėjimas yra kaip tik dabar. Tikėjimas yra čia. Na, tarytum kas nors. . .

¹⁰⁸ Kaip neseniai tas kūdikėlis. Ta motina, apie kurią Sesuo Kidd ir kiti kalbėjo, kurios kūdikio viduriai buvo išvirtę, be angos tiesiojoje žarnoje, kad maistas praeitų. Taigi ši dama, išgirdusi Sesių Kidd ir juos, liudijančius, patikėjo, jog jei ji susisieks, ir aš melsiuosi už tą kūdikį. Taigi, matote, Dievas duoda mums žmones. . .

¹⁰⁹ Kai kurie iš mūsų taip patiria Dievą, taip—taip realiai, kad Dievas tiesiog tampa toks, tarytum vaikščiotų čia ir kalbėtų su Broliu Nevilliu ar kitu jūsų pažįstamu. Ir mes kartais prašome tų žmonių melstis už mus. Tai mes turime daryti. Tuomet, jei mes tikime, jog tas vyras ar moteris, kurie meldžiasi už mus, kalbasi su Dievu, tuomet mūsų tikėjimas yra nutvertas. Jis tvirtai laikosi. Jis susiformavęs.

¹¹⁰ Štai. Romėnai išėjo sutikti Jėzų. Ir jis pasakė: “Aš—aš nesu vertas, kad Tu užeitumei po mano stogu. Nesu. Aš—aš nesu vertas. Ir aš—aš ne. . . Aš—aš nelaikau savęs tokiu. Bet”, —tesė, —“mano sūnus labai serga. Tu tiesiog tark Žodį, matote, ir mano sūnus gyvens”.

¹¹¹ Kas tai? Atstumas nesvarbus. Suprantate? Nes Dievas visur esantis. Dievas yra visagalis. Ir visur, kur yra Dievas, yra ir visagalybė. Ir Dievas, būdamas visur esantis, tai yra, Dievas yra visur, visa kur. Suprantate? Dievas yra lygiai toks didis Vokietijoje, Šveicarijoje, iki pat Afrikos štai šią minutę, koks Jis yra ir čia. O! Štai kaip.

¹¹² Taigi jis pasakė: “Aš nesu vertas, kad Tu užeitum po mano stogu. Tik tark Žodį”. Kas tai buvo? Tai buvo to romėno tikėjimas. Jis tikėjo tuo.

Ir Jėzus tarė: “Eik savo keliu. Tavo sūnus gyvas”.

¹¹³ Ir jis išėjo į dviejų dienų kelionę. O kitą dieną, prieš jam grįžtant namo, jį pasitiko keli jo tarnai. Ir pasakė: “Tavo sūnus gyvas”.

¹¹⁴ Ir romėnas taip susijaudino, net paklausė: “Kuriuo dienos metu jam pagerėjo? Kokiu dienos metu?”

Jis pasakė: “Apie vienuoliktą valandą jis pradėjo taisyti”.

¹¹⁵ O romėnas žinojo, kad kaip tik tuo laiku Jėzus pasakė: “Tavo sūnus gyvas”, ir jis patikėjo. Amen.

¹¹⁶ Visagalis, visur esantis, visa žinantis, begalinis—tai Dievas. Taigi, kai jie paskambina ir sako: “Melskitės!” Tai ryšys! Ir tavo tikėjimas atveda Dievą. Ir šitai į veikimo vietą suveda kartu malda ir Dievą. Malda! Tikėjimas pasikeičia nuo *čia* į *čia*. Tai suveda kartu.

¹¹⁷ “Tark Žodį. Viskas, ko noriu, kad Tu padarytum—kad išstartum Žodį, ir viskas bus gerai”. Matote, Jam nereikėjo būti tenai. “Tik tark Žodį”. Kodėl? Dievas visur esantis. Jis yra visa galintis. Jis toks pat galingas žemės rutulio apačioje, kaip ir viršuje, ar kiekvienoje pusėje. Jis yra Dievas. “Ir vienintelis dalykas, kurį Tu turi padaryti—tik tarti Žodį”,—pasakė jis.

¹¹⁸ Na, o tikėjimas padaro visa kita. Tikėjimas padaro visa kita. Taigi pagrindui jūs turite turėti tikėjimą. Visa krikščionybė, visa, kas jūs esate, kuo kada nors būsite, yra pagrįsta tikėjimu Žodžiu. Dėl šios priežasties aš tikiu Žodžiu. Suprantate?

¹¹⁹ Aš negaliu tikėti niekuo kitu. Jei ketinčiau tikėti bažnyčia, kuria gi turėčiau tikėti: katalikų, liuteronų, metodistų, baptistų, sekmininkų? Kuria tikėti? Aš nežinau. Jos visos dvejoja ir visa kita, iškreipia eilutes ir visa kita.

¹²⁰ Bet kai aš savo tikėjimą nukreipiu į Jo Žodį, tai tvirta. Niekas Jo neaiškina. Štai Jis—TAIP SAKO VIEŠPATS. Tuomet aš Tuo tikiu. Tai pagrindas.

¹²¹ Puikus miesto daktaras, mano bičiulis daktaras Samas Adairas. Mes kartu augome. Jūs visi pažįstate Samą. Ir jis man pasakė, jis tarė: “Billai . . .” Po to regėjimo, pranešusio jam, kur jis pasistatys namą, kaip jis atrodys. Nagi nuvykite ten, paklauskite jį ar tai ne tiesa. Dveji ar treji metai prieš tai įvykstant, pasakiau jam, kur tai bus. Aš pasakiau: “Tu užimsi beveik visą kvartalą”. Ir nėra tenai nieko tarp jo ir šito, ir tai yra ta reabilitacijos vieta. Daktaras Adairas įsigijo likusią dalį ir vaistinę. Štai ir viskas. Daktaras Adairas labai tiksliai išpildė tą regėjimą. Ta vieta, apie kurią jis kalbėjo: “Ji negali būti net paliesta dvidešimt penkerius metus. Ji teismo valioje”.

¹²² Aš tariau: “Daktare, Viešpats atiduoda ją tau dėl tavo nuolankumo”.

Jis tarė: “Aš nesu toks geras”.

¹²³ Aš tariau: “Tu esi vėžlys. Iš išorės tave gaubia kiautas, iš po kurios tu žvelgi į savo draugus, bet viduje tu išties šaunus. Išlįsk iš to kiauto”. Aš tariau: “Dievas davė tai tau”.

¹²⁴ Jis pasakė: “Aš niekada tavimi neabejojau, Billi, bet šituo man teks suabejoti”.

Aš tariau: “Keliauk į savo įstaigą”. Taip jis ir išėjo.

125 Kitą rytą jis man paskambino, pasakė: “Aš sustingęs į ragą”.

126 Paklausiau: “Kas atsitiko?” Buvo liepos mėnuo. Aš paklausiau: “Kas atsitiko, daktare?”

127 Atsakė: “Aš jau nupirkau tą vietą, Billi. Praeitą vakarą jie buvo susirinę Bostone ir aš širyt nupirkau tą vietą”.

Tariau: “Aš tau sakiau”.

128 Buvau tenai prieš kelias dienas, kalbėjausi su juo. Kai šautuvus sprogo man į veidą... Jis pasakė: “Manau, kad pasakojau tai tūkstančiams žmonių, ateinančių čia, panašiai”. Kas tai? Taigi, kai Dievas ką nors sako, tai turi įvykti.

129 Praeitą vakarą užėjo keli draugai. Jie išgirdo apie tą regėjimą, kuriame šiaurinio elnio ragai siekė keturiasdešimt du colius, ir apie pilkąjį lokį. Nė nebežinau, kiek žmonių ateina į namus, norėdami juos pamatyti. Aš tariau: “Štai matuoklė. Pridėkite prie rago”. Jis girdėjo apie tai prieš įvykstant. Matote? Kodėl? Kai Dievas ką nors sako, tai turi įvykti. Štai priežastis—tai pagrįsta.

130 Na, *čia* yra išgelbėjimo planas. Ir tuomet, jei Jo regėjimas visiškai išsipildo, tiksliai taip, kaip jie ir sakė, ir ši bažnyčia žino, kad tai tiesa, tuomet kaip dėl Jo Žodžio. Matote? Tai labiau tikra nei regėjimas. Jei regėjimas nesutaria su Žodžiu, tuomet regėjimas klaidingas. Bet tai yra Žodis, pirmiausia, nes Žodis yra Dievas. Suprantate? Taigi Jis yra visur esantis. Jis pasakė tai čia, o įvykdė tai Kanadoje. Amen. Matote, Jis visur esantis. Gerai.

131 Pirmiausia tu privalai gimti iš naujo. Ir tuomet, kai esi gimęs iš naujo, turi tikėjimą; tu tiki Žodžiu. Kol nesi gimęs iš naujo, ginčijiesi su Tuo. Jei turi tik religinį polinkį, ir—ir truputį žmogiškojo supratimo, kad turi elgtis teisingai, tu niekada negalėsi sutikti su Dievo Žodžiu. Tu niekada negalėsi. Tu turi gimti iš naujo. O gimimas iš naujo duoda tikėjimą. Gerai. Tuomet, po to, kai tu turi tikėjimą, štai *čia*, t-i-k-ė-j-i-m-a-s, tikėjimas, tuomet tu tiesiog augimo būsenoje.

132 Na, daugybė žmonių eina prie altoriaus ir meldžiasi, ir sako: “Viešpatie, atleisk man”. Ir jie patiria didį pašventinimo pergyvenimą, ir visa kita. Tuomet tau puikus laikas—eini prie altoriaus, šauki. Grįžti, sakai: “Laimink, Dieve, aš tai gavau”. Ne, tu tik leidaisi į tokią vietą, kur gali augti. Tu dar nieko nenuveikei. Suprantate? Vienintelis dalykas, ką tu padarei—tik padėjai pamatą.

133 Taigi tu ketini pastatyti namą, o išliejęs pamatą sakai: “Vyručiai, man pavyko”. Suprantate? Tu įgyjai pamatą, kad pastatytumei savo namą ant jo. Dabar tu turi statyti namą.

134 Dabar palietėme šią temą, apie kurią kalbėsime šį rytą. Gerai. Namas, šis pagrindas yra pirmiausia. Koks yra Krikščionybės pagrindas? Tikėjimas Dievo Žodžiu. Tai tavo

pagrindas. Tuomet tu pradedi augti. Tuomet tu startuoji, toliau dedi prie to pagrindo.

¹³⁵ Taigi statydamas namą, tu dedi ramsčius ir visa kita. Brolis Woodsas ir štai šie dailidės, ir rangovai gali mums papasakoti, kaip pastatyti namą. Suprantate? Bet aš ketinu jums pasakyti, kaip pasistatyti savo dvasinį namą, kuriame galės gyventi Dievas. Jis nori gyventi tavyje. Jis nori padaryti tave tokį kaip Jis Pats. Jis nori, kad tu atspindėtum, tai yra, atspindėtum Jo Būtį.

¹³⁶ Jūs žinote, kad senais laikais, kai išgaudavo auksą, prieš atsirandant lydytojui kad jį išdegtų, jie auksą išplakdavo, išplakdavo purvą, geležį, varį ir atliekas, ir toliau plakdavo, apversdavo ir vėl plakdavo. Indėnai ir dabar taip daro, išplaka auksą, jie išplaka jį. Ar žinote, kaip jie pažindavo, kad jau nebeliko geležies, viso to purvo ir atliekų, kad šlako jau nebėra? Kai tas, kuris plakėjas galėdavo pamatyti savo atspindį kaip veidrodyje. Jis būdavo toks švarus ir grynas, kad net atspindėdavo plakėją.

¹³⁷ Štai taip ir Dievas veikia. Jis ima auksą, kurį rado žemėje ir Jis plaka jį Šventąja Dvasia, apverčia, ir vėl, ir vėl, ir plaka jį, kol (Jis gauna) Jis pamato Savo atspindį. [Sakydamas šį sakinį, Brolis Branhamas suplojo aštuonis kartus—Red.]

¹³⁸ Štai ką mes privalome daryti—atspindėti Dievo Sūnų. O dabar mes privalome daryti Jo darbą. Jis pasakė: “Kas Manimi tiki. . .” Švento Jono 14:7: “Kas Manimi tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau”. Jūs pradėdate atspindėti Kristaus darbus.

¹³⁹ Bet tiek daug iš mūsų stengiasi daryti Kristaus darbus prieš atsirandant Kristaus atspindžiui mumyse. Štai kur bėda. Mes įsitikiname, kad šie dalykai vyksta. Jūs tai žinote. Aš tai žinau. Mes matome šiuos suklydimus visame kelyje. Mes randame tarnautojų, krikščionių laužo krūvas, sukrautas prie kelio, taip yra todėl, kad jie neteisingai įėjo.

¹⁴⁰ Štai kodėl aš esu čia ši rytą—kad pamėginčiau pamokyti šią bažnytelę ir save patį kaip mes galime tapti gyvojo Dievo buveine. Kiek norinčių tokiais tapti? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Gyvojo Dievo buveinė!

¹⁴¹ Dabar, štai ką mes darome. Kas pirmiausia? Turėk tikėjimą ir gimk iš naujo. Tai padeda pagrinda.

¹⁴² Paskui, kai mes padedame pagrinda, antra, jūs pridėdate prie savo pagrindo. “Pridėkite prie savo tikėjimo”,—čia Petras pasakė. Pridėkite prie savo. . . Pirmiausia jūs turite tikėjimą, paskui pridėdate dorybę prie savo tikėjimo. Tai kita kolona. Pirmiausia išliekite savo pamatus—tikėjimą. Paskui prie savo tikėjimo pridėkite dorybę.

¹⁴³ Na, o šitai pritreikia daugelį mūsų. Taip, pone. Taip. “Pridėkite dorybę prie savo tikėjimo”. Tai nereiškia gyventi

skaistų gyvenimą, jūs žinote, kaip moteris ar vyras ir taip toliau. Tai neturi nieko bendra su tuo.

¹⁴⁴ Biblijoje pasakyta, mes skaitome štai čia, Luko Knygoje, kur pasakyta: “Iš Jo ėjo jėga”. Teisingai? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Jei mes ketiname tapti kaip Jis, mes turime turėti dorybės jėgą. [Pagal Karaliaus Jokūbo Bibliją—Vert.] Mes turime turėti ją, kad būtume kaip Jis. Pirma man patikusi giesmė iš himnų, viena puikiausių, buvo *Būti kaip Jėzus*. Na, jei aš ketinu būti kaip Jėzus, turiu turėti dorybės jėgą ir perdavimą, kad ji galėtų pereiti nuo manęs žmonėms. Kadangi: “Iš Jo išėjo jėga žmonėms”. Dorybės jėga! O kad ji galėtų išeiti iš tavęs, pirmiausia tu ją turi turėti. Tu jos neturėsi, ji neišeis. Nėra kam išeiti.

¹⁴⁵ Kas būtų, jei kas nors pamėgintų išgauti iš mūsų dorybės jėgą, o čekis grįžtų su pranešimu “nepakankamos atsargos”? Suprantate? Ne, ne, nėra ką išgauti—nemokus čekis. Kas nors žiūri į tave kaip į Krikščionį, o rytoj mato tave elgiantis kaip nusidėjėlį—neypatingai daug jėgos iš to išgausi. Suprantate? Teisingai.

¹⁴⁶ Dorybės jėga turi būti mummyse. O kol mes gausime dorybės jėgą... Tuomet, kai gausime tikrą dorybės jėgą, galėsime pridėti ją prie savo tikėjimo. Tai kita pagrindo siena. Taigi pirmiausia turite turėti tikėjimą. Vienas tikėjimas to nepadarys. Jūs turite... Petras pasakė: “Tuomet pridėkite dorybės jėgą prie savo tikėjimo”. Jūs privalote turėti dorybės jėgą, kad ją pridėtumėte prie savo tikėjimo.

¹⁴⁷ Taigi, na, gali būti, kad priežastis, dėl ko jūs jos neturite, yra ta, kad daugelis šiandieninių bažnyčių moko, jog jums nereikia jos turėti arba kad jos dienos jau praėjo. “Jiems nereikia jos turėti. Vienintelis dalykas, ką jūs turite padaryti—tik prisijungti prie bažnyčios. Taip, dienos jau praėjo”.

¹⁴⁸ Dorybės jėga, kiekvienas žino, ką reiškia žodis dorybės jėga, suprantate, ir mes privalome ją turėti. Jei dorybės jėga išėjo iš Jo, kad išgydytų sergančią moterį, Jis tikisi tokios pačios dorybės jėgos iš Savo Bažnyčios, nes Jis buvo mūsų pavyzdys. Ir jei Jis turėjo dorybės jėgą, kad duotų žmonėms, Jis laukia, kad ir mes turėtume dorybės jėgą, kad duotume žmonėms. Kas gi yra dorybės jėga? Jėga yra galybė, galia.

¹⁴⁹ Kai kurie jų netgi netiki Dievo galia. Jie kalba: “Tai—tai—tai jau praėjo. Vienintelis dalykas, ką turi padaryti—tik įrašyti savo vardą knygoje ir būti apšlakstytu ar aplietu, ar pakrikštytu, ar dar koku nors. Ir tai viskas, ką turi padaryti”.

¹⁵⁰ Bet Petras čia pasakė: “Pridėkite dorybės jėgą”. Taigi Petras kalba apie Dievo Namų statymą, suprantate, Dievo Šventykla, įrengti ją. Ir po to, kai turite dorybės jėgą, jūs privalote turėti... Po to, kai turite tikėjimą, privalote turėti ir dorybės jėgą. Teisingai. Turėk dorybės jėgą visam pasauliui.

151 Beveik prieš dvidešimtį metų pamokslavau, manau, pas gerb. p. Lilį. Lilis, pastorius. Paėmiau iš teksto, kur Jėzus sakė: “Pažvelkite į leliją, jos nesidarbuoja ir neverpia. Bet sakau jums: nė Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena iš jų”.

152 Pažvelkite į leliją. Ji pradeda dygti giliai purve. Ir kiekvieną paros minutę ji traukiama iš žemės. Suprantate? Ir ką ji daro su ta dorybės jėga, kuri ją traukia? Ji traukia ją lauk. Tai sukuria nuostabų reginį tam, kas grožisi. Ji atsiveria, kad medus būtų pasiekiamas, kad bitė atskristų ir gautų savąją dalį. Nesiskundžia. Ji gavo tai ir atiduoda. Kas būtų, jei bitė atskristų čia; “nepakankamos atsargos”, nėra medaus? Ta bitele pasikrapštytų galvą ir pasakytų: “Kokia čia lelija?”

153 Ar žmogus, siekdamas rasti išsigelbėjimą, eina į bažnyčią, kur tikima, kad stebuklų dienos jau praėjo?

154 Kaip kartą pasakė Džekas Kou. Nueina į restoraną, ten— didžiulis meniu; pradeda skaityti: žlėgtainis ir visa kita. Sako: “Man žlėgtainio”.

“Na, jis buvo praėjusią dieną. Dabar neturime”.

155 Gali padėti meniu ir išeiti, suprantate, štai taip, nes jie vis tiek nieko neturi. Todėl tu gali eiti į tokį restoraną, kur turi valgyti.

156 Ir dvasiniam žmogui, augančiam, reikia kažką valgyti. Tai Dievo Žodis. Aš tikiu kiekvienu Jo Žodžiu.

Dievo stalas ištiestas, kur Dievo šventieji valgo,

Jis kviečia išrinktuosius: “Ateikit ir vaišinkitės”.

Savo mana Jis maitina, patenkina kiekvieną stygių,

Ak, kaip miela visą laiką valgyti kartu su Jėzum.

157 Štai taip. Taip, pone. Jis Tai turi. Bažnyčia Tai turi, gyvojo Dievo Bažnyčia, kuri sukurta pagal šį tobulą Kristaus pažinimo žmogų. Taigi, taigi, jūs privalote turėti dorybės jėgą.

158 Aš tada sakiau, kad pirmiausia jūs sužinote, jog kažkas mėgsta kvapus. Ji nėra savanaudė. Ji kvepia. Kad ji galėtų kvepėti, ji turi turėti kvapą. Prieš atiduodama medų, ji turi jį turėti. Prieš atiduodama grožį, ji turi jį turėti.

159 Prieš atiduodami dorybės jėgą, jūs turite ją turėti. Todėl pridėkite prie savo tikėjimo dorybės jėgą. Amen. Suprantate? Mes galime čia ilgam sustoti, bet mūsų laikas bėga nuo mūsų. Pridedame dorybės jėgą prie savo tikėjimo. Taigi, pirmiausia yra tikėjimas, paskui dorybės jėga.

160 O paskui, trečia, pridėkite pažinimą. Pažinimas, na, tai nereiškia pasaulietinio pažinimo, nes tai yra kvailumas Dievui;

bet mokėjimas atskirti, atskirti (ką?) teisinga nuo klaidinga. Kaip tu vertini tai, na, jei turi Krikščionišką pažinimą su savo dorybės jėga ir tikėjimu? Tu vertini ar Žodis yra teisingas, ar klaidingas. Ir jei tu gali atidėti į šalį visus savo įsitikinimus ir visą savo netikėjimą, viską, ką tu tvirtini padaręs, tuomet tu turi pažinimą, kad patikėtum, jog Dievas negali apgauti. “Tebūnie kiekvieno žmogaus žodis melas, bet Manasis tiesa”. Matote? Dabar jūs įgaunate pažinimą. Tai aukščiausias pažinimas. Jums nereikia įgyti keturis laipsnius kokiame nors koledže ar panašiai, kad tai gautumėte, nes visos šios dorybės jums duotos Dievo, kad būtų padėtos ant jūsų tikėjimo pagrindo, kad jūs galėtumėte išaugti į pilną tikro, gyvo Dievo žmogaus atvaizdą. Taip, pone.

¹⁶¹ Pridėkite, pridėkite pažinimą, nes, Jo Žodžio pažinimą. Štai taip jūs privalote tuo patikėti. Kaip antai, jūs turite šiandien tikėti, kad... ir sutikti, kad stebuklų dienos dar nepraėjo. Pažinimas to, kad ką Dievas pasakė, tą Jis sugebės įvykdyti.

¹⁶² Abraomas tuo tikėjo. Ir kai jis buvo šimto metų, nesusvyravo dėl Dievo pažado netikėjimu. Pažvelkite... [Tarpas juostoje—Red.] Pažvelkite, koks juokingas atrodė tas Žodis. Štai šimto metų vyras, laukiantis savo namuose gimiančio kūdikio iš devyniasdešimtmetės moters. Matote? Praėjo beveik penkiasdešimt metų kantrumo, gyveno su ja nuo tada, kai ji buvo jauna mergina, paauglė. Ir štai jis: jo gyvybės srovė išdžiūvusi. Ir Saros iščios negyvos. Ir visos viltys žlugę, kol tai buvo viltys. Bet, vis dėlto, kas liečia viltį, jis tikėjo viltimi, nes turėjo pažinimą, jog Dievas gali įvykdyti viską, ką Jis pažadėjo.

¹⁶³ Taigi, kai šitai turite, tuomet pridėkite prie savo tikėjimo. Kai turite tikrąją dorybės jėgą, pridėkite ją prie savojo tikėjimo. Kai galite išeiti į gatvę, gyventi kaip Krikščionis, elgtis kaip Krikščionis, būti Krikščioniu, pridėkite tai prie savo tikėjimo. Kai turite pažinimą... .

¹⁶⁴ Jūs kalbate: “Gerai, dabar aš nežinau ar ši Rašto vieta tikrai teisinga. Čia yra Darbų 2:38, aš nežinau kaip dėl to 28:19. Nežinau”. Gerai. Jūs nieko ne—nepriedate, nes dar To negavote. Suprantate? Ką ketinate daryti? Kadangi dar negavote pakankamai pažinimo, kad pažintumėte Dievą, jog Biblija neprieštarauja Sau. Palikite tai. Nieko daugiau nesakykite. Suprantate? Palikite.

¹⁶⁵ Bet kai pamatysite, kad Raštas nėra nesuderinamas, kai galėsite taip pasakyti; ir matysite, kad per Dievo apreiškimą visas Žodis parašytas paslaptimis ir tiktai Dievo pažinimas gali Jį atskleisti; tuomet, kai jūs suprasite ir pasakysite, kiekvieną Dievo Žodį patvirtinsite “amen”, tuomet pridėkite tai prie savo tikėjimo.

¹⁶⁶ O, dabar jūs tampate visai geru žmogumi. Suprantate? Jūs kylate, taigi. Kuo? Tikėjimu, po to dorybės jėga, po to pažinimu. Matote, kaip kuriamas šis žmogus? Jūs matote: nėra—nėra būdo

tai išvengti. Šitoks yra būdas tapti pilnu Kristaus atvaizdu. Taip, pone.

¹⁶⁷ Spręsti, spręsti teisingai. Nuspręsti, teisinga ar klaidinga tikėti Dievo Žodžiu. Nuspręsti, teisinga ar klaidinga, ar aš turiu tarnauti mokymui, ar tarnauti Dievui. Nuspręsti, teisinga ar klaidinga: man gimti iš naujo ar prisijungti prie bažnyčios. Tuomet tu pradedi. Nuspręsk teisingai, kai pamokslininkas sako: “Stebuklų dienos praėjo”. Biblijoje pasakyta: “Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius”. Taigi kuo tikėsi?

¹⁶⁸ Kai pasakai: “Aš priimsiu Dievą”. Na, tu nesakai, tik kad pasakytumei: “Na, gerai, aš—aš priimsiu tai”, iš širdies. Bet kažkas tavyje, tavo tikėjimas stumia tenai. Štai kas. Tavo tikėjimas sako: “Aš žinau, Jis tas pats. Amen. Aš liudijau, Jis tas pats. Niekas to negali atimti iš manęs. Aš žinau, kad Jis realus”. Amen. Tuomet pridėk tai prie savo tikėjimo. Padėk tai ant pagrindo. Dabar kylame, kylame tiesiog link Karalystės. Dabar priėjome iki šios vietos. Gerai.

¹⁶⁹ Na, kitas dalykas, kurį pasakys tau pamokslininkas ir daugelis žmonių: “. . . Šie dalykai, apie kuriuos skaitai Biblijoje, buvo kitai dienai. Na, aš pasakysiu, kodėl. Nes šiandienams mums nereikia tų dalykų. Mums jų nereikia. Suprantate? Mums neprireiks. Mums nereikia pritaikyti tų dalykų, Dieviško gydymo. Mums nereikia kalbėti kalbomis bažnyčioje, kad mūsų bažnyčia nenukryptų. Ir mes *šito* nedarome”.

¹⁷⁰ Mes prieisime prie to. Aš turiu užsirašęs Rašto vietą apie tai, suprantate, ar mes vis dėlto turime tai padaryti, ar ne, dabar.

¹⁷¹ Bet jūs sakote: “Aš nežinau. Mes neturime to daryti šiandien. Vienintelis dalykas, kurį, manyčiau, mes turėtume padaryti—išmokti tinkamai kalbėti žmonėms. Mes turėtume nueiti pas psichiatrą ir išsirtinti, kad pamatytume ar galime tinkamai pasirodyti, ar mūsų protiniai sugebėjimai pakankami tam ir—ir taip toliau. Aš manau. . . Ir mūsų didžiausios kongregacijos. Mes kuriame savo organizaciją”.

¹⁷² Mes nekuriame organizacijos. Aš čia šį rytą ne tam, kad sukurčiau organizaciją. Kristus manęs tikrai nesiuntė, kad sukurčiau organizaciją. Kristus siuntė mane, kad kurčiau individus pagal Jėzaus Kristaus atvaizdą, kad jie galėtų būti Dvasios jėgaine ir buveine Jo Žodžiu. Jo Žodžiu, suprantate, sukurti individą tai vietai. Ne sukurti organizaciją, kad dominacija taptų didesnė, bet kurti individus, kurie taptų Dievo sūnumis ir dukterimis. Štai koks planas. Suprantate? Pridėkite prie savo tikėjimo dorybės jėgą; prie savo dorybės jėgos pridėkite pažinimą. Na, štai, ir priėjote prie tos vietos.

¹⁷³ Na, kai jie pradeda kalbėti: “Ką gi, mums to nereikia šiandien”. Jums tikrai reikia. Taip turi būti.

174 Raštai negali meluoti. “Negali būti savavališko aiškinimo”, – parašyta Biblijoje. Paprasčiausiai tikėkite Tuo taip, kaip parašyta Čia. Suprantate? Jūs turite tai turėti. Ir vienintelis būdas jums juos turėti—tai turėti Dangiškai gimusį pažinimą. O Dangiškai gimęs pažinimas patvirtins Žodį. Suprantate?

175 Jūs turite patikėti, ne apsimesti. Nei vieno iš šitų neapsimesi, suprantate, jei mėginsi sakyti: “Aš tai turiu”. Nebūk juoduoju strazdu, prisikaišiojusių povo plunksnų, suprantate, nes jos visos iškart iškris. Jos nėra natūraliai išaugusios. Jos tik įkištos.

176 Aš galvoju apie tai, ką Dovydas pasakė pirmoje psalmėje: “Jis bus kaip medis, prie upelio pasodintas”. Jūs žinote, kad yra skirtumas tarp pasodinto ir pastatyto, kyšančio. Panašiai kaip pasodintas senas ažuolas, išvinguriavęs gilyn ir kuris laikosi tvirtai. Jei pagalys įkištas, tu nežinai, kas jam atsitiks. Neturi šaknų. Neturi pagrindo. Suprantate?

177 Panašiai kaip kai kurie žmonės, atėję iš seminarijų ar iš kitur, suprantate. Neturi. . . “Taigi *toks ir toks* daktaras paskyrė mane tarnavimui”. Visiškai jokio skirtumo, kas tai buvo.

178 Kristus pagimdo tave tam, suprantate, suprantate, per tavo tikėjimą. Suprantate? Tu esi atgijęs ir pagimdytas tam. O po to, kai tu gimsti tam, šitie dalykai yra tai, ko Jis tikisi, kad tu pridėsi. Tiesiog ir toliau pridėk juos. Dabar mes einame pagal šią liniją.

179 Dabar bus kitas dalykas, kuris liečia šį pažinimą, mes turime pakalbėti apie dievišką pažinimą. Suprantate? “Ar šią dieną Biblija prarado Savo reikšmingumą?” Matote, jie, daugybė žmonių kalba jums, kad Biblijoje ne tai norima pasakyti. Jei Dievas saugo mane ir pataiso mane nuodėmėje, ir jei aš esu Dievo sūnus, Jis daro tai. Jis paruošia tave šitaip, sūnus ir [Tarpas juostoje—Red.] dukteris. Kai tu darai ką nors ne taip, Jis pataiso tave. Tuomet, jei Dievas yra toks atidus tau, kad saugo tave ir taise, kaip daug labiau Jis tai daro dėl Savo Žodžio, kuris yra tavo pavyzdys, kuris yra Jis Pats!

Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo Žodis.

Ir . . . tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. . . .

180 Žodis yra Jėzaus Kristaus apsimėšimas, Biblijoje taip pasakyta, Kristus, apsimėšęs Savajame Žodyje. Ir jei Jis saugojo tave, kai tu laužei šiuos įstatymus, Jis teisia tave už tai, kaip labiau Jis saugo Savo įstatymą, kuris teisia tave! Amen.

181 [Brolis Branhamas suploja rankomis vieną kartą—Red.] Kalbant toliau—vyruti, nekalkbėk man tokių niekų!

182 Aš tikiu tikru, Šventosios Dvasios, pažinimu. Šventosios Dvasios pažinimas Žodį visuomet patvirtins “amen”. Kai Biblijoje rasi tokias vietas, kurios atrodo, jog prieštarauja viena kitai, atsisėsk ir studijuok jas, ir melskis. Ir tu suprasi, kad Šventoji Dvasia pradeda imtis priemonių. Po kurio laiko tu

pamatysi, kaip jos susijungia kartu, ir tu suprasi. Matote? Tai—pažinimas.

¹⁸³ Kai kurie iš jų kalba: “Gerai, na, Biblijoje pasakyta, kad Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius”.

¹⁸⁴ O bažnyčia sako: “Tam tikra prasme Jis yra tas pats”. A-ha! A-ha! Štai čia jūs padarėte spragą. Suprantate? Taip, pone. Ne, pone. Jis yra tas pats. Taip, pone.

¹⁸⁵ “Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius”. Nėra pokyčio Jame, visiškai. Jis gyvena Savo Bažnyčioje, darydamas tą patį. “Dar valandėlė”,—kaip neseniai citavau,—“dar valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys, o jūs Mane matysite. Nes”,—sakė Jis,—“Aš būsiu su jumis, netgi jumyse iki pasaulio pabaigos”. Be to, Jis pasakė: “Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite”. Be to, Jis pasakė: “Aš būsiu Vynmedis. Jūs būsite šakos”. O šaka gyvena tiktai Vynmedžio Gyvybe. Kas yra Vynmedyje, pereina per šaką. Šlovė! Taigi “Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius”. Tai suteikia Viešpaties Jėzaus Kristaus Gyvenimą. Amen.

¹⁸⁶ Pažinimas; ne pasaulietinis (jis samprotauja). Bet koks pasaulietinis pažinimas yra samprotavimas. Suprantate? Bet tikėjimas nėra samprotavimas. Dievas tau apreiškia *tokį ir tokį* dalyką, kuris įvyks, bet kuris mokslininkas pasaulyje pasakys tau: “Priešingai. Tai negali įvykti”. Tu vis tiek tuo tiki. Suprantate? Taip, pone. Ne samprotavimai. Biblijoje pasakyta: “Mes atmetėme samprotavimus”. Tu neišprotausi tikėjimo. Tikėjime nėra samprotavimų. Tikėjimas žino, kas ir kaip. Tikėjimas veikia. Tikėjimas nepajudinamas. Jo neįmanoma pajudinti. Niekas negali jo pajudinti. Man nesvarbu, ką sako *šitas, tas, anas*. Tai nepajudins, nė truputėlio. Jis pasilieka kaip tik ten, laukia, laukia, laukia. Neturi jokios reikšmės. Jis pasilieka kaip tik ten.

¹⁸⁷ Dievas pasakė Nojui, kad tai įvyks. Jis tuo patikėjo. Suprantate? Dievas pasakė Mozei, kad tai įvyks. Jis tuo patikėjo. Dievas pasakė mokiniams, kad įvyks tam tikri dalykai: “Eikite, kai bus Sekminės ir laukite”. Jie buvo tenai. Taip, pone. Gerai.

¹⁸⁸ Taigi pažinimas, na ne pasaulietinis pažinimas, bet Dangiškasis pažinimas. O Dangiškasis pažinimas—kai Dievas yra viso pažinimo šaltinis ir Dievas yra Žodis. Tuomet, jei tu turi Dangiškąjį pažinimą, tu tiki Žodžiu ir mąstai pagal Žodį.

¹⁸⁹ Ir šis atvejis dėl bažnyčios ar mano mokesčių. Vienas žmogus kartą, menkai nugirdęs, pasakė man. Pasakė, aš pasakiau. . . “Jie negalėjo rasti nieko neteisinga”. Ir todėl jie pradėjo. . .

¹⁹⁰ Aš tariau: “Gerai, tuomet, jei nėra neko neteisinga, kodėl nenulipate man nuo galvos?” Suprantate? Suprantate? Ir aš tęsiau, kalbėdamas jam apie kai kurias Rašto vietas.

¹⁹¹ Jis tarė, stambus vyrukas, rankoje laikantis cigaretę, jis tarė: “P. Branhamai, aš studijuoju Bibliją”.

Aš tariau: “Man malonu tai girdėti”.

¹⁹² Jis pasakė: “Dabar aš noriu sužinoti, koks čia prietaras, jūs nustatote kainą toms nosinėms, kurias siuntinėjate, tai kažkoks prietaras melstis už tas nosines ir siuntinėti jas, tas ‘pateptas skepetas’, jūs vadinatė jas ‘skepetomis.’” Jis pasakė: “Jūs nustatote jų kainą”.

Aš tariau: “Ne, pone. Mes neimame mokesčio už jas”.

O jis pasakė: “Betgi čia prietarai”.

¹⁹³ Aš tariau: “Jūs vadinatė tai prietarais, pone. Prieš kelias minutes jūs man sakėte, kad studijuojate Bibliją”.

Jis patvirtino: “Studijuoju”.

¹⁹⁴ Aš tariau: “Pacituokite man Darbų 19:11”. Pažinimas! Jis pats papuolė į spąstus, mėgino pakeisti temą. Aš tariau: “Tuomet pacituokite man Jono 5:14”. Negalėjo to padaryti. Aš tariau: “Tuomet Jokūbo 5:14”. Jis negalėjo to padaryti. Aš paklausiau: “Ar žinote Jono 3:16?” Matote? Pažinimas, sumanumas, pasaulis! Bet kai . . .

¹⁹⁵ Jis pasakė: “Bet, p. Branhamai, jūs stengiatės žiūrėti į šį atvejį pagal Bibliją. O mes—pagal šios šalies įstatymus”.

¹⁹⁶ Aš paklausiau: “Pone, argi šalies įstatymai nepagrįsti Biblija? Tuomet tai teisėta”. Amen! Žinoma.

¹⁹⁷ Pažinimas; ne pasaulietinis. Dvasinis pažinimas Žodžio: žinok, ką pasakė Dievas, daryk, ką pasakė Dievas, tai yra teisinga. Tuomet, jei turi tai ir gali patikėti visu tuo, kad Jis yra tas pats visuose šiuose reikaluose, kurie, Žodis sako, yra teisingi, patvirtink kiekvieną “amen”. Puiku. Pridėk tai prie savo tikėjimo. Viskas gerai. Taip.

¹⁹⁸ Jeigu kas nors stengiasi pasakyti tau, kad: “Biblija neteko savosios galios. Nebėra tokio dalyko kaip Šventosios Dvasios krikštas”. A-ha. Šito nepridėk. Tai nesuveiks. Šitai atkris. Tarsi lipdytum molį prie akmens—jis neišsilaikys. Jis nutrūpės.

¹⁹⁹ Tuomet žmonės kalba tau: “Šiandien Biblija negali pasitikėti. Būk atsargus. Netikėk tuo. Tai negali būti tikra”. Visą laiką tu girdi tai. Šneka: “Tu negali pasitikėti Biblija”. Ką gi, jei—jei tai sukasi tavo galvoje, nemėgink—nemėgink to pridėti, tai nesuveiks. Štai čia sugrius visas pastatas.

²⁰⁰ Jis turi būti sumūrytas Šventąja Dvasia. Turiu galvoje, sulipdytas, cementas sutvirtina jį. Ir ta pati medžiaga sutvirtina jį. . . Jūs žinote būdą. . .

²⁰¹ Vulkanizuota kamera visuomet laiko ilgiau, nei užklijuotas senas lopas. Truputis šilumos prikljuoja seną lopą prie padangos, pirmiausia, ką tu sužinai, kai tik padanga ikaista, sukasi greičiau,—lopas išsilydo. Taip pone. Suprantate?

202 Ir šiandien taip atsitinka daugeliui žmonių. Jie mėgina prilipdyti savo pažinimą prie pasaulietinio pažinimo menkais žemiškais klijais, ir kai prasideda išmėginimai: “Ką gi, galbūt aš klydau”. Suprantate? Oras išeina, per kelias minutes padanga nuleista. Visas tavo šukavimas ir šokinėjimas neduoda tau jokios naudos. Žmonės mato, kad tu vėl toje pačioje baloje. Suprantate? Štai taip.

203 Bet jei tu ištveri tokį Šventosios Dvasios karštį, kad tave ir kamera sulydo į vieną. Štai kaip. Tu ir kamera tampate viena. Kai tu ištveri, kol tu ir kiekvienas Dievo pažadas tampa viena, tuomet pridėk tai prie savo tikėjimo. Jei neištveri, tai nė nemėgink.

Tu sakai: “Žodžiu negalima pasitikėti”. Nemėgink šito pridėti.

204 Tu sakai: “Šie pažadai apie Šventosios Dvasios krikštą buvo skirti tik dvylikai apaštalu”, panašiai šiandien kalba kai kurios bažnyčios, nemėgink to pridėti. Štai kur yra jų pagrindas, visas sutrupėjęs. Suprantate? Kaip praeitą vakarą kalbėjome apie Oziją, kaip jis pamatė, jog to žmogaus, kuriuo tikėjo, visas pagrindas sutrupėjo, ištiktas raupsų, tai nebuvo gerai. Nagi: “Tik dvylikai apaštalu, tiktai dvylikai apaštalu”.

205 Buvau pas Brolių Wrightą . . . Manau, kad jie yra kažkur tenai. Vieną vakarą tenai buvo vienas toks tarnautojas, aš kalbėjau, keturi ar penki pamokslininkai. Tas pamokslininkas pakilo ir tarė: “Na, aš noriu kai ką pasakyti jums, mieli žmonės. O, aš manau, kad jūs esate puikūs žmonės”.

206 Aš pasakiau, papasakojau kažkam, tariau: “Tai—tai tas, sėdintis tenai. Žiūrėkite”.

207 Taigi Junioras Jacksonas, tenai, kaip tik buvo pradėjęs kalbėti. Ir jis pasakė . . . pamokslavo apie Dievo malonę. O varge!

208 Jis tiesiog degė iš nekantrumo belaukdamas. Jis pakilo tenai ir mėgino suprasti. “Na, aš noriu pasakyti, kad p. Branhamas, užtikrinu, yra antikristas”. Ir jis šitaip pradėjo, visą vakarą.

209 Kai kurie pamokslininkai pradėjo . . . Aš tariau: “Palaukite minutėlę. Dabar nieko nesakykite, broliai. Jis yra tik vienas, o mūsų—grupe”. Aš pasakiau: “Palikite jį ramybėje. Jis kritikuoja mane”. Aš pats to norėjau, nežinojau, ką daryti. Suprantate?

210 Taigi jis tarė: “P. Branhamas yra antikristas”, ir tęsė, kalbėdamas visa tai, ką jūs žinote. Jis pasakė: “Jis čia pasakė: ‘Šventosios Dvasios krikštas.’” Tęsė: “Biblijoje pasakyta, kad tik dvylika gavo Šventosios Dvasios krikštą”. Kalbant apie Dieviškąjį gydymą: “Tik dvylikai apaštalu buvo suteiktas Dieviškas gydymas”. Jis pasakė: “Mes kalbame ten, kur Biblija kalba ir tylime, kur Biblija tyli”. Aš laukiau, kol jis ten tarškėjo apie pusvalandį.

211 Aš pasakiau: “Palaukite minutėlę. Aš čia tiek daug užsirašiau”,—tariau,—“suteikite man galimybę kai ką atsakyti”. Ir kai aš pakilau, pasakiau: “Tas ponas sakė, kad ‘kalbėjo ten, kur kalbėjo Biblija’, tai yra, jo bažnyčia, ‘ir tylėjo, kur Ji tylėjo’. Jūs visi liudininkai. ‘Taip.’” Aš tęsiau: “Taigi jis pasakė, kad Šventąją Dvasią gavo tik dvylika’. Mano Biblijoje pasakyta, kad ten buvo šimtas dvidešimt, pirmu kartu”. Amen! Išmeskite tokios rūšies pažinimą, jūs suprantate, ką jis mėgino.

212 Aš pasakiau: “Tuomet, ko gero, Paulius negavo Šventosios Dvasios, nors jis ir sakė, kad gavo”. Matote?

213 Aš tariau: “Tenai... Kai Pilypas ėjo ir pamokslavo samariečiams. Jie buvo pakrikštyti Jėzaus Vardu. Tiktai Šventoji Dvasia nebuvo nužengusi ant jų. Ir jie nusiuntė Petrą su Jonu, kurie atvykę dėjo ant jų rankas, ir Šventoji Dvasia nužengė ant jų. Ko gero, tai buvo tiktai dvylika?”

214 Aš tariau: “Darbų 10:49, kai Petras buvo ant plokščiastogio ir matė regėjimą, kaip jie eina pas Kornelijų. Kol Petras tarė tuos žodžius, Šventoji Dvasia nusileido ant tų, kurie girdėjo Žodį”. Aš tęsiau: “Biblija vis dar kalba. Kur yra jūsų bažnyčia?” Ji užpakalyje, tariamybėje. Štai taip. Matote?

215 Aš tariau: “Dieviškasis gydymas, jūs sakėte: ‘Tik dvylikai apaštalų buvo suteiktas Dieviškasis gydymas’. Biblijoje pasakyta, kad Steponas nuėjo į Samariją, išvarinėjo velnius ir gydė ligonius, ir mieste buvo didelis džiaugsmas. O jis nebuvo vienas iš dvylikos. Jis nebuvo apaštalas. Jis buvo diakonas”. Amen. Amen.

216 Aš pasakiau: “Ir Paulius nebuvo vienas iš dvylikos aukštutiniame kambaryje, o jis turėjo gydymo dovaną”.

217 Aš tariau: “Tik pažvelkite į gydymo dovanas! Ir vėliau, praėjus trisdešimčiai metų, jis ir pas korintiečius skiria gydymo dovaną Kristaus Kūnui”. O, tai bent!

218 Na o tokios rūšies pažinimą, kurį įgijote iš tam tikrų knygų, geriau išmeskite į šiukšlių kibirą. Priekite prie šito pažinimo. Kai Dievas sako: “Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius”, atsakykite: “Amen”. Taip, pone. Taip, pone. Ne dvylikai; tai yra visiems. Kai jūs turite tokį tikėjimą, kai jūsų tikėjimas patvirtina kiekvieną dalelę “amen”, tuomet sakykite: “Gerai”, ir pridėkite tai prie to.

219 Ketvirta. Mes turime paskubėti, nes aš tiesiog... Taip gera čia stovėti ir kalbėti apie tai. Amen. [Brolis sako: “Mums tai patinka”—Red.] Taip. Ketvirta... Dėkoju jums.

220 Pridėkite “susivaldymą”. Štai taip! Priėjome iki susivaldymo. Taigi jūs turite turėti tikėjimą, pirmiausia; turite tai turėti, kad pradėtumėte. Po to pridėkite dorybės jėgą prie savo tikėjimo, jei tai tinkama dorybės jėga. Paskui pridėkite

pažinimą, jei tai tinkamos rūšies pažinimas. Dabar jūs ketinate pridėti susivaldymą.

²²¹ Susivaldymas čia nereiškia “mesti gerti”, taigi. Ne, ne. Susivaldymas nereiškia gydymo nuo alkoholizmo, šiuo atveju ne. Tai Biblinis susivaldymas, Šventosios Dvasios susivaldymas. Tai tik vienas iš kūno geidulių, bet mes kalbame apie Šventosios Dvasios susivaldymą. Tai reiškia, kaip kontroliuoti savo liežuvį, nebūti liežuvautoju; kaip kontroliuoti savo būdą, ne kiekvieną kartą įpykti, kai kas nors tau prieštarauja. O varge!

²²² Vaje, daugelis mūsų atkris jau prieš mums pradedant, ar ne? Suprantate? Paskui mes stebimės, kodėl Dievo nėra Jo Bažnyčioje, darydami stebuklus ir tai, ką jie ir darydavo. Taip, pone. Suprantate?

²²³ Pridėkite šiuos dalykus. Pridėkite prie to susivaldymą. O, susivaldymas—kaip atsakyti maloniai, kai jums kalbama su įniršiu. Kas nors sako: “Jūs šventieji velenėliai!” Nešokite dabar iš vietos ir nesiraitokite rankovių. Suprantate? Ne tai. Bet kalbėkite su dievobaiminga meile, susivaldymu, maloniai. Ar norite tokiais būti? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Kai ant jūsų pyksta, neatsakykite tuo pačiu. Tebūna Jis jūsų pavyzdys.

²²⁴ Kai jie kalbėjo: “Jei Tu Dievo Sūnus, paversk šiuos akmenis duona”, Jis galėjo tai padaryti ir parodyti, kad Jis Dievas. Bet Jis turėjo susivaldymą. Kai jie pavadino Jį “Belzebulu”, Jis atsakė: “Aš jums atleidžiu”. Teisingai? Jie saujomis pešė Jo barzdą ir spaudė Jam į veidą, ir kalbėjo: “Nulipk nuo kryžiaus!”

²²⁵ Jis tarė: “Tėve, atleisk jiems. Jie net nežino, ką daro”.

²²⁶ Taigi Jis turėjo dovaną, Jis viską žinojo, nes Jame kūniškai buvo Dievybės pilnatvė. Jie matė Jį darantį stebuklus: sakantį žmonėms, ką jie padarė blogai, ir panašiai. Jie užrišo skudurą Jam ant galvos, Jam ant akių, ir mušė Jį per galvą lazda, ir sakė: “Išpranašauk, pasakyk, kas sudavė Tau. Mes patikėsime Tavimi”. Suprantate? Jis turėjo susivaldymą.

²²⁷ Na, jei turi tokį, pridėk prie savo tikėjimo. Jei tu vis dar netenki kantrybės ir netaktiškai elgiesi, ir nerviniesi, ir nerimsti, ir toliau taip elgiesi, a-ha, tu neturi. . . Tu negali to pridėti, nes tai nebus pridėta. Suprantate? Tai nebus užvulkanizuota. Tu negali paimti gabalą gumos, jūs žinote, ir privulkanizuoti ją prie gabalo geležies. Nieko nebus. Ne, ji turi būti lankstas kaip ir guma. Suprantate? Ir kai tavo tikėjimas ir susivaldymas tampa tokios pat rūšies Šventosios Dvasios susivaldymu, kokį turėjo Jis, tuomet tai bus privulkanizuota prie Jo. Tu pridėtas prie to.

Kai tavo dorybės jėga kaip Jo, tuomet pridėk ją prie to.

²²⁸ Kai tavo pažinimas kaip Jo pažinimas: “Aš ateinu įvykdyti Tavo valios, o Dieve”. Suprantate? Tėvo Žodžiu Jis nugalėjo kiekvieną velnią. Dangus ir žemė praeis, bet Žodis

nepraeis. Suprantate? Kai tu gauni tokios rūšies pažinimą, jis vulkanizuosis su tavo tikėjimu.

²²⁹ Kai tu turi tinkamą susivaldymą, kokį turėjo Jis, jis prisivulkanizuos. Jei tu neturi, tai tik dirbtinis, dalinis, išūdytas tikėjimas ar susivaldymas: “Ak, aš turiu jį nutildyti, bet—bet galbūt geriau aš to nedarysiu, nes jie gali laikraštyje apie tai parašyti”. Ne apie tokios rūšies susivaldymą kalbėjo Jis. Nemėgink to pridėti. Tai nesuveiks. Bet kai tu gali iš tikrųjų, su malonumu iš širdies atleisti kiekvienam žmogui, išlaikyti ramybę, kad tai praeitų, suprantate, tuomet tai prisivulkanizuos. Tu gali tai pridėti prie savo tikėjimo. Štai tau!

²³⁰ Nenuostabu, kad bažnyčiai tiek daug trūksta. Ar tai tiesa? Nenuostabu. Aš pasakyčiau: “Atgailaukite ir krikštykitės, Biblijoje pasakyta, Jėzaus Kristaus Vardu”. O griežti trejybės šalininkai netiki tuo, sako: “Tas senas antikristas. Jis iš ‘Jėzaus Vardu’. Jis iš ‘Tiktai Jėzus.’” Atsargiai, vyruti, dabar aš nežinau, koks tavo susivaldymas. Suprantate? Kodėl neateini ir nepasakai: “Apsvarstykime tai kartu, Broli Branhami. Aš norėčiau, kad Šitai būtų paaiškinta”? Suprantate? Tuomet nusileisk ir įsiklausyk į Tai. Ir tuomet Tai atsiranda kaip tik priešais tave, ir tuomet tu išeini; mes—mes prieisime prie to po kelių minučių, su “dievotumu”, suprantate. Bet kai tu—kai tu nebesivaldai, nori daryti skubotas išvadas, a—ha, tai—tai ne tas. Suprantate? Tavyje dar nėra Biblinio susivaldymo, jei šitai elgiesi; kaip atsakai. Tuomet, jei tavyje yra visa tai, gali tai pridėti prie savo tikėjimo.

²³¹ Paskui, po to, ketvirta, tu nori pridėti kantrybę prie savo tikėjimo. Jei tu turi tikėjimą, “jis ugdo kantrybę”, Biblijoje pasakyta. Suprantate? Taigi *šitai* yra kantrybė. Na tai ir yra kitas dalykas, kuriantis šį atvaizdą. Jūs žinote, Dievo medžiagos tikros Jo Statinyje.

²³² Matote, kiek mums trūksta, broli, sese? Matote? Matote, kodėl, kur mes esame? Taip, pone. Matote? Mūsuose šlovė, šauksmai ir kita, nes mes turime tikėjimą. Bet kai mes nusileidžiame *čia* prie šių dalykų, Dievas negali mūsų kurti pagal šį atvaizdą. Suprantate? Jis negali. Jis negali įtaisyti mūsų į tokią vietą. Mumyse visi tie pašaliniai dalykai. Mes puolame, paslystame dėl jų. Suprantate? Jis negali kurti Savosios Bažnyčios.

²³³ Kantrybė kam? Kokia kantrybė? Pirmiausia jis turėjo kantrybę Dievui. Jei tu turi realų, tikrą tikėjimą, tu turėsi ir realią, tikrą kantrybę, nes tikėjimas ugdo kantrybę. Kai Dievas ką nors sako, tu tuo tiki. Štai ir viskas. Tu turi kantrybę.

²³⁴ Sakai: “Na, juk aš praeitą vakarą prašiau Jį išgydyti mane, o šį rytą taip sergu”. O, varge! Kokia kantrybė?

235 Dievas kalbėjo Abraomui, o dvidešimt penkerius metus nepasirodė joks ženklas. Jis vis dar tikėjo. Jis buvo kantrus Dievui. M-hm.

236 Visuomet patalpink Jį pirmiau savęs. Tebūna Jis kita perėja. Tu negali kirsti Jo, todėl tiesiog tebūna Jis pirmiau tavęs. “Jis taip pasakė ir tai įvyks”. Suprantate? Tebūna Jis pirmiau tavęs. Štai taip.

237 Nojus turėjo kantrybę. Taip. Nojus turėjo tikrą, dievobaimingą kantrybę. Dievas pasakė: “Aš sunaikinsiu šį pasaulį lietumi”, ir Nojus tai skelbė šimtą dvidešimtį metų. Didžiulė kantrybė. Iš Dangaus nė rasa nekrito. Nebuvo nieko. Taip pat sausa, kaip ir visuomet, šimtą dvidešimtį metų, bet jis buvo kantrus.

Paskui Dievas išbando tavo kantrybę. Štai taip. Dievas išbando jus.

238 Po to, kai Jis kalbėjo Nojui, Jis pasakė: “Nojau, aš noriu, kad tu eitum į arką. Aš suvarysiu gyvulius į ten, ir Aš—Aš noriu, kad tu įeitum. Lipk laiptais dabar, kad galėtum žvalgytis pro viršutinį langą. Dabar aš noriu, kad tu įeitum ten. Aš noriu, kad tu pasakytum šiems žmonėms: “Tai, ką aš skelbiau šimtą dvidešimtį metų, įvyks rytoj”. Gerai, eik ir pasakyk jiems”.

239 Koks buvo pirmas ženklas? Nojus įėjo į arką. Lietaus nebuvo. Nojus pasirošė, apsisiautė lietpalčiu ir visa kita, kad retkarčiais galėtų apsižvalgyti. Pasirošė. Bet kitą dieną . . .

240 Aš manau, kad jis galėjo pasakyti savo šeimai, savo marčioms ir visiems jiems, pasakyti: “O, varge! Rytoj jūs pamatysite tai, ko niekada nematėte. Nes visas dangus bus juodas. Griaudės ir žaibuos. Didžiulis Dievo kardas prašvilps dangumi. Jis nuteis tuos nusidėjėlius, kurie buvo nusisukę nuo mūsų tuos šimtą dvidešimtį metų. Jūs tik stebėkite ir pamatysite”. Suprantate?

241 Kai kurie pusiaukelėje esantys tikintieji, jūs žinote, kurie pakibę ir niekuomet neįeina, jūs žinote. Pas jus—jus vis dar tokių yra, jūs žinote. Taigi jie—jie atėjo, pasakė: “Ką gi, gal senelis ir teisus, todėl mes nueisime ir palauksime keletą dienų ar kelias valandas ryte, ir pamatysime”.

242 Kitą dieną vietoj juodų debesų, saulė kilo lygiai taip pat, kaip ir visuomet. Nojus apsižvalgė. Tarė: “Ei, nė debesėlio”.

243 Tas bičiulis priėjo ir pasakė: “Aha, taip ir žinojau, kad tu vienas jų. Matai, tu slampinėji čia”.

244 “Na, atleiskite, pone. Cha-cha. Gal aš—aš—aš tik, žinote, tik nudžiugęs, jūs žinote. Šiek tiek, suprantate. Cha-cha-cha”.

245 Bet Nojus, jis turėjo kantrybę. Tarė: “Jei šiandien nelis, lis rytoj”. Kodėl? Dievas taip pasakė.

“Kada Jis tau pasakė tai, Nojau?”

246 “Prieš šimtą dvidešimtį metų. Aš jau šitaip toli nuėjau, todėl dabar tik laukiu”. Matote tai? Netrukus. . .

247 Mes išsiaiškinome, kad Dievas taip pat šitiek atėjo, laukdamas Bažnyčios, bet Ji bus tenai. Nesibaiminkite. Jis pažadėjo Tai.

248 Visą tą laiką laukė prisikėlimo. Jis įvyks. Nesibaiminkite. Dievas tai pažadėjo. Tiesiog laukite kantriai. Jūs užmiegate, tai ne. . . Tu gali užsnūsti prieš tam įvykstant, bet nubusi tuo laiku. Jis tai pažadėjo, tu pamatysi. Užsnūdimas, suprantate, ką mes vadiname mirties užsnūdimu, jūs žinote. Ką mes vadiname mirtimi, tik trumpas snustelėjimas ar miegojimas Kristuje. Nėra tokio dalyko kaip mirtis Kristuje. Gyvenimas ir mirtis neegzistuoja drauge. Suprantate? Mes tik užsnūstame, iš kur mūsų draugai negali mūsų pašaukti. Jis Vienintelis gali pašaukti. “Jis pašauks, o aš Jam atsakysiu”,—sakė Jobas. Jobas dabar miega jau keturis tūkstančius metų. Nesibaiminkite. Jis—jis pabus. Nesibaiminkite. Jis vis dar laukia.

249 Nojus laukė. Praėjo ketvirta diena. Jokio lietaus. Viskas gerai. Tai įvyks.

250 Tarsi girdžiu p. Nojienę, vaikštančią aplinkui ir klausinėjančią: “Tėveli, ar tu ti- . . .?”

“Nekalbėk šitaip”.

251 Jis turėjo kantrybę, nes turėjo tikėjimą. Taip, pone. Jis turėjo dorybės jėgą. Jis turėjo pažinimą, kad Dievas teišus. Jis turėjo susivaldymą. Jis neįtūžo, nepasakė: “Ką gi, aš nežinau, ką visa tai reiškia. Aš netekau viso savo populiarumo”. Ne, ne. “Žmonės manęs daugiau nebemėgsta. Eisiu tenai ir pradėsiu viską iš naujo”. Ne, ne. Jis turėjo kantrybę. Dievas pažadėjo. Dievas padarys. Dievas tai padarys, nes Dievas taip pasakė.

252 Ir tarsi matau vaikštantį aplinkui jo sūnų, sakantį: “Tėveli, žinai. . .” Braukė ranka per savo ilgus, žilus plaukus, jūs žinote. Ir jam buvo šimtai metų, jūs žinote, sėdėjo ten. Tarė: “Aš žinau, kad tu senas patriarchas. Aš—aš myliu tave, tėveli. Bet gal tu truputėlį suklydai?”

“O, ne. Ne”.

“Kodėl?”

“Dievas taip pasakė!”

253 “Na, tėveli, štai jau šešios dienos kaip mes čia sėdime. Įsikūrę šioje didžiulėje, senoje, sausoje arkoje, štai čia pasiruošę. Ir ji visa, išorėje ir viduje, ištepta derva. Ir visus šiuos metus mes statėme ją. O tu stovėjai ten ir skelbei, kol pražilai ir praplikai. O dabar tu čia mėgini kalbėti *tokius ir tokius* dalykus. O žmonės šaiposi, mėto sugedusius pomidorus ir visa kita į jos bortą. Pažvel, ką tu darai. Na tu žinai. . .”

“Būk kantrus, sūnau”.

“Ar tu įsitikinęs?”

“Lis!”

Jo marti pasakė: “Tėve, žinai . . .”

“Lis!”

254 “Bet mes laukėme visus tuos metus. Mes ruošėmės. O tu mums prieš savaitę pasakei, kad lis. Ir štai mes čia, visos durys uždarytos, štai mes vaikštome čia aplink, o saulė kaip ir anksčiau svilina”.

“Vis dėlto lis!”

“Iš kur tu žinai?”

“Dievas taip pasakė!”

255 Taigi kai tu gauni šitokiu būdu, pridėk tai. Bet jei tu negavai to šitokiu būdu, nemėgink—nemėgink to pridėti. Tai nesuveiks. Gydimui tai neveiks. Tai niekur neveiks. Suprantate? Tai turi susilieti su ta pačia medžiaga, prie kurios tai vulkanizuojama. Štai taip. Turi tai pridėti. Kantrybė Dievo pažadui. Taip, pone. Nojus tuo tikėjo. O jis turėjo kantrybės Dievui,—šimtą dvidešimtį metų.

256 Mozė—jis turėjo kantrybės Dievui. Taip, pone. “Moze, Aš išgirdau Savo žmonių šauksmą. Aš mačiau jų sielvartą. Aš ateinu jų išlaisvinti. Aš ketinu siųsti tave”.

257 Nedidelis kontrastas tarp jo ir Dievo, ir Dievas jam parodė Savo šlovę. Tarė: “Štai aš einu”. Kai jis kartą pamatė Dievo šlovę, suprantate, įgijo tikėjimą.

Paklausė: “Kas tavo rankoje, Moze?”

Jis atsakė: “Lazda”.

Jis pasakė: “Mesk ją žemėn”.

Ji pavirto gyvate. Jis pratarė: “O, tai bent!” Jis pradėjo . . .

258 Pasakė: “Paimk ją, Moze. Jei Aš galiu ją paversti gyvate, galiu ir atgal atversti”.

259 Ak! [Brolis Branhamas tris kartus suploja rankomis—Red.] Amen! Jei Dievas gali suteikti man natūralų gyvenimą, Jis gali suteikti man ir dvasinį Gyvenimą! Jei Dievas galėjo suteikti man pirmąją gyvybę, Jis galės man duoti ir antrąją Gyvybę! Amen! Jei Dievas gali išgydyti *šitai*, per Dieviškąjį gydymą, tai Jis gali vėl prikelti į Savo šlovę paskutinę dieną. Teisingai.

260 “Aš galiu numesti šitą lazda žemėn ir paversti ją gyvate. Galiu vėl atversti į lazda. Nutverk ją už uodegos”.

261 Mozė pasilenkė ir sučiupo ją. Štai kur ji, lazda. Tuomet jis pradėjo pridėti pažinimą. Matote?

“O kas dabar tavo rankai, Moze?”

“Nieko”.

“Kišk ją į užantį”.

262 “Gerai. Kaip dėl...” Balta nuo raupsų. “O Viešpatie, pažvelk į mano ranką!”

“Kišk ją atgal į užantį, Moze”.

263 Jis vėl atgal ikišo *šitai*p, pasidarė lygiai kaip... Tuomet jis tiesiog pradėjo pridėti *taip*, suprantate. Taip, pone.

264 Jis nuėjo tenai. Ir pirmas kontrastas... Jis ten nuėjo. Išėjo ten ir tarė: “Viešpats Dievas pasakė: ‘Išleisk Mano žmones’. Faraone, aš noriu, kad tu žinotum tai. Aš atėjau kaip Dievo įgaliotinis. Tu privalai man paklusti”.

265 Faraonas pasakė: “Paklusti? Ar žinai kas aš esu? Aš esu faraonas. Paklusti tau, vergusi?”

266 Pasakė: “Tai tu arba paklusi man, arba žūsi. Gali pasirinkti vieną kurį”. Kodėl? Jis žinojo, ką kalba. Jis turėjo pavidimą. Jis buvo tenai. Jis kalbėjo su Dievu. Jis turėjo tikėjimą. Jis žinojo, ko laikosi.

“Tu nori, kad aš tau paklusčiau? Lauk iš čia!”

“Aš tau parodysiu”.

“Parodyk man ženklą”.

Jis metė lazdą žemėn; pavirto gyvate.

267 “Nagi”,—tarė jis,—“tai pigus burtininko triukas! Priek minutėlei. Ateikite čia, Janai, tu, ir Jambrai, meskite žemėn savo lazdas”. Jie numetė jas žemėn, o jos pavirto gyvate.

268 Pasakė: “Nagi jūs, prastuoliai, atėjote čia pas mane, egiptietį, Egipto faraoną. Ir atėjote čia su savo kažkokiais pigiais burtininkų triukais, su savo apgaulėmis”, jūs žinote, minčių skaitymas. Jūs žinote, ką turiu galvoje. Tikiuosi, skaitėte apie tai. “Protinė telepatija ar panašiai, suprantate, taigi, ateinate čia su tokiais dalykais”. Tarė: “Ką gi, mes galime padaryti tą patį, ką ir jūs”.

269 Kas buvo Mozė? Jis nepasakė: “O, p. Faraone, atleiskite man, pone. Aš būsiu jūsų vergas”. Ne, pone.

270 Jis stovėjo nejudėdamas. Amen. Pasilik tenai. Dievas pasakė, né krislelio abejonės jo širdyje: “Išlaikyk ramybę. Aš tau parodysiu kai ką”. Kai tiksliai padarai tai, ką Jis sakė, atrodo, kad suveikė neteisingai; būk ramus, būk kantrus.

271 Mozė pasakė: “Jūs žinote, kai aš liejau tuos pamatus, tenai buvo įlieta ir kantrybė, todėl aš tik palauksiu ir pamatysiu, ką Dievas darys”.

272 Ten buvo tos senos gyvatės, šliaužiojo aplink, pūsdamosi, šnypšdamos viena ant kitos. Ir jūs žinote, kad Mozės gyvatė tik “gurkt, gurkt, gurkt” ir surijo jas visas. Jis turėjo kantrybę.

Tie, kurie laukia Viešpaties, įgaus naujų jėgų,
Jie pakils ant sparnų kaip ereliai.

Ar tai tiesa? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Suprantate? Taip.

Jie bėgs ir nepavargs, eis ir nepails.

Matote, tik laukite Viešpatyje. Turėkite kantrybę. Suprantate? Taip, pone.

²⁷³ Tuomet Izraelis turėjo būti išvestas. Iškilo didžiuliai kontrastai ir Mozė laukė.

²⁷⁴ Paskui jis nuėjo į dykumą. Tai tiktai maždaug trijų ar keturių dienų kelionė. Tai tik keturiasdešimt mylių nuo ten, kur jis perėjo, skersai, kur jie vėl perėjo. Bet Mozė dykumoje laukė keturiasdešimt metų. Kantrybė. [Brolis Branhamas juokiasi—Red.] Amen. Teisingai. Jis laukė keturiasdešimt metų. O! Taip, pone.

²⁷⁵ O mes taip pat turime turėti kantrybės vienas kitam. Suprantate? Kartą... Mes tampame—mes tampame tokie nekantrūs vieni kitiems. Mes manome, kad turime būti kaip Mozė. Mozė buvo kantrus žmonėms. Žiūrėkite, tai buvo priežastis, dėl kurios jie neperėjo. Suprantate? Jei tu stengiesi padaryti kažką. . .

²⁷⁶ Kaip ir aš stengiausi nešti šią Žinią maldyklon, kad pamatyčiau, jog kiekvienas maldyklos narys tampa *Šitoku*. Tai sunku padaryti. Aš stengiausi būti kantrus; jau trisdešimt treji metai. Suprantate? Turėti kantrybės. Moterys vis dar kerpasi plaukus, vis tas pat. Bet tik turėk kantrybės. Suprantate? Tik turėk kantrybės. Lauk. Turi. Jei jos neturėsi, nemėgink toliau *čia* statyti. Turėk kantrybės.

²⁷⁷ Netgi kartą, kai ta maištininkų grupė buvo tokia nekantri, kad net pastūmėjo Mozę neteisingai pasielgti. Bet vis dėlto, kai viskas išaiškėjo, Dievui nusibodo jų poelgiai. Jis pasakė: “Atsiskirk, Moze. Aš užmušiu visą jų būrį ir pradėsiu iš naujo”.

²⁷⁸ Jis puolė į žiojėjančią spragą ir pasakė: “Dieve, nedaryk to”. Kas? Kantrybė žmonėms, kurie maištavo prieš jį.

²⁷⁹ Man įdomu, ar mes galėtume taip pasielgti? Jei tu negali, nemėgink statyti ant *šito*, nes tai—tai nieko nepakeis, jūs suprantate. Tokiu būdu pirmasis buvo privulkanizuotas prie *šito*, ir tokiu būdu kiekvienas jų turi būti privulkanizuotas. Jei tu nebūsi, tai neprieisi prie gyvojo Dievo buveinės atvaizdo, jei tu neturi kantrybės, kantrybės vienas kitam. Gerai.

²⁸⁰ Žydų vaikai turėjo kantrybės. Žinoma, kad turėjo. Dievas pažadėjo jiems, pasakė jiems: “Nesilenkite jokiam stabui”. Bet jie turėjo kantrybės. Pasakė: “Mūsų Dievas pajėgus. Bet vis dėlto mes neketiname nusilenkti tavo statulai”. Kantrybė, žinojimas, kad Dievas jį vėl prikels paskutinėmis dienomis.

²⁸¹ Pagaliau šis gyvenimas nereiškia tiek jau daug. Suprantate? Dievas paskutinėmis dienomis vėl prikels. Bet kas dėl nusilenkimo stabui, mes to nedarysime. Na mes atiduosime,

kas ciesoriaus, ciesoriui, bet kai ciesorius trukdo Dievui,— pirmiausia Dievas.

²⁸² “Dievas pasakė: ‘Nesilenkite tai statulai’. Ir aš to nedarysiu. Mūsų Dievas gali mus išvaduoti. O jei ir ne, aš nenusilenksiu statulai”.

Pasakė: “Ką gi, štai krosnis”.

²⁸³ “Gerai”,—tarė jis,—“o, manau, kad šį vakarą stipriai lis ir viską užgesins”. Bet taip neįvyko. Vis tiek kantrus.

²⁸⁴ Kitą rytą, kai jie buvo atvesti į teismą, ten sėdėjo Nabuchodonosaras. Jis tarė: “Gerai, vaikinai, ar jūs pasirengę pasveikinti mane kaip karalių?”

“Žinoma. Gyvuok per amžius, o karaliau”.

“Dabar nusilenkite mano statulai”.

“O, ne”.

²⁸⁵ “Gerai, tuomet jūs būsite sudeginti. Jūs išmintingi vyrai. Jūs protingi. Jūs buvote didelė pagalba mums. Jūs buvote palaiminimas mūsų karalystei. Ar negalite suprasti, kad aš šito nenoriu? Bet aš išleidau įsaką ir tai turi būti įvykdyta. Aš nenoriu jūsų tenai įmesti. O, vyručiai, kas jums atsitiko?”

²⁸⁶ “Aš žinau, kad tai visai gerai skamba. Bet Dievas gali mus išvaduoti. Tačiau nepaisant to . . .” Turėjo kantrybės.

²⁸⁷ Pasuko link trapo. Pažvelgė vienas į kitą. “Viskas gerai. Gerai”. Turėjo kantrybės. Žengė žingsnį, Dievo nebuvo tenai. Antrą žingsnį, Jo nebuvo ten. Trečią, ketvirtą, penktą žingsnį,ėjo toliau, Jo vis dar ten nebuvo. Ir jis įžengė tiesiai į liepsnojančią krosnį. Jie turėjo kantrybės. Bet Jis buvo ten. Suprantate? Ugnis tik tiek palietė juos, kad nudegintų virves nuo jų kojų ir rankų. Ir tuomet, kai jis pasiekė šachtos dugną, Jis buvo ten. Suprantate? Jie turėjo kantrybės.

²⁸⁸ Taip pat ir Danieliui. Danielius turėjo kantrybės. Žinoma. Jis neketino pasiduoti. Ne, pone. Ką jis padarė? Jis atvėrė tuos langus ir vis tiek meldėsi. Tai buvo Dievo reikalavimas. Jis turėjo kantrybės. Jis laukė Dievo, žinodamas, kad Dievas sugebės išlaikyti Savo Žodį. Jis įmetė jį į liūtų urvą, pasakė: “Mes atiduosime tave liūtams suėsti”.

²⁸⁹ Jis tarė: “Viskas gerai”. Jis turėjo kantrybės. Kodėl? “Na aš visą tą laiką laukiau Dievo. Jei turiu palaukti dar kelis tūkstančius metų, aš vėl prisikelsiu paskutinę dieną. Todėl turėk kantrybės, lauk”.

²⁹⁰ Paulius turėjo kantrybės. Be abejo, turėjo. Pažvelkite, ką Paulius turėjo padaryti. Ką kalbėti apie kantrybę!

²⁹¹ Kaip dėl sekmininkų? Tol, kol jie turėjo pavidimą: “Laukite, kol”, matote, “laukite, kol jums bus suteikta Galia”. Kaip ilgai? Jiems neiškilo klausimų kaip ilgai tai truks? Jie tik turėjo atsakymą: “Laukite, kol”.

292 Jie nuėjo tenai ir pasakė: “Viskas gerai, vyručiai, galbūt už penkiolikos minučių Šventoji Dvasia nusileis ant mūsų ir mes turėsime savo tarnavimą”. Praėjo penkiolika minučių, nieko. Diena praėjo, nieko; dvi, trys, keturios, penkios, šešios, septynios.

293 Kai kas iš jų gal klausė: “Ei, ar jūs nemanote, kad mes jau Ją gavome?”

“Ne, ne, ne, ne”. Štai kas. Ne. Teisingai.

294 “Jūs geriau išeikite, vyručiai”. Velnias pasakė: “Jūs—jūs—jūs, suprantate, jau gavote tai, ko norėjote. Eikite, pradėkite savo tarnavimą”.

295 “Ne, ne, ne. Mes dar Jos negavome. Nes Jis sakė: ‘Bus tai, kas įvyks paskutinėmis dienomis: mikčiojančiomis lūpomis ir svetima kalba Aš kalbėsiu šitai tautai, ir tai yra Poilsis, apie kurį Aš kalbėjau’, matote, Izaijo 28:19”. Pasakė: “Tai yra—tai yra Tai, jūs—jūs Tai gausite, kai . . . Na mes sužinosime, kai Tai ateis. Mes žinosime, kai Tai ateis. Mes tai žinosime: ‘Tėvo pažadas.’ Jis ten laukė devynias dienas. O paskui, dešimtą dieną: “Mes buvome ten”. Jie turėjo kantrybės laukti.

296 Na, jei tu turi tokią kantrybę, po to, kai Dievas pažada tau ir tu matai tai Biblijoje, “Tai mano”, tuomet lauk. Tada, jei tu turi tokią kantrybę, pridėk ją prie savo tikėjimo. Ir pažiūrėk, kaip aukštai tu dabar kyli? Tu kyli aukštyn *čionai* dabar. Gerai. Laikrodžio rodyklė taip pat sukasi, ar ne? Gerai. Gerai. Pridėkite šitai prie savo tikėjimo.

297 Visuomet iškelk Jį pirmiau savęs, atmink: tai Jis pažadėjo. Ne aš pažadėjau. Ne pastorius, mūsų Brolis Nevillis, pažadėjo. Ne kuris kitas tarnautojas pažadėjo. Ne kažkoks kunigas ar popiežius. Ne žemės žmogus. Dievas pažadėjo ir Dievas gali įvykdyti viską, ką Jis pažadėjo. Gerai. Jei tu turi tokį tikėjimą, jog žinai, kad Dievas tai pažadėjo! Sakai: “Broli Branhamai, aš sergu. Man labai reikia išgijimo”. Priimk jį. Tai dovana, suteikta tau, taip, pone, jei tu gali patikėti. “Na”,—tu sakai,—“aš tikiu”. Tuomet pamiršk tai. Štai ir viskas. Viskas baigta. Suprantate?

298 Turėk kantrybės, jei turi kantrybę. Jeigu ne—ardai štai ši Pastata, matote. Tai nuvers visa kita, tas vienas dalykas. Turi turėti tai. Nepridėk to, nes tai sugriaus tavo pastatą, jei neturėsi kantrybės, jei neturėsi dorybės jėgos, kad pridėtumei prie savo tikėjimo ir pasakytumei, kad turi. O jei tu neturi jokio tikėjimo ir stengiesi ant jo uždėti dorybės jėgą, tai sulaužys tavo tikėjimą. Suprantate? Tu sakai: “Nagi palaukite minutėlę. Galbūt vis dėlto visa tai yra klaida. Gal Dievas nėra Dievas. Gal nėra jokio Dievo”. Matote, tai sugadins reikalą. Suprantate?

299 Bet jei tu turi tikrą tikėjimą, tuomet pridėk prie jo tikrą dorybės jėgą, po to—tikrą pažinimą, paskui—tikrą susivaldymą, po to—tikrą kantrybę. Suprantate? Jūs kylate tiesiai į viršų. Gerai.

300 Penkta, pridėk dievotumą. O, tai bent! Dievotumas turi būti pridėtas. Ką reiškia dievotumas? Aš žiūrėjau keturiuose ar penkiuose žodynuose ir netgi neradau, ką tai reiškia. Galų gale, kai buvau pas Broli Jufferį, mes tai suradome žodyne. *Dievotumas* reiškia “būti kaip Dievas”. O, tai bent! Po to, kai tu turi tikėjimą, dorybės jėga, pažinimą, susivaldymą, kantrybę, tuomet būk kaip Dievas. Štai tau!

301 Tu sakai: “Aš to negaliu padaryti, Broli Branhamai”. O, taip, tu gali.

302 Leiskite man perskaityti jums kelias Rašto vietas, minutėlę. Mato 5:48. Mes paimsime šią ir pažiūrėsime, kaip tai skamba, Mato 5:48, ir pasižiūrėsime, ar jūs turite būti kaip Dievas. Jūs žinote, Biblijoje pasakyta: “Jūs esate dievai”. Taip sakė Jėzus. Kodėl? Visa ta dorybės jėga, visi tie dalykai, kurie yra Dieve, yra jumyse. Mato 5:48: “Būkite . . .” Jėzus kalba palaimoje.

Tai gi būkite t-o-b-u-l-i, (Kas tai?) tobuli, kaip ir jūsų Tėvas . . . danguje yra tobulas.

303 Tu pakyli *čia* pirmiau, nei iš tavęs reikalaujama tai padaryti. Visi tie dalykai turi būti pridėti pirmiausia. Tuomet, kai tu štai *čia*, tuomet Jis reikalauja iš tavęs būti tobulu, dievotumas, Dievo sūnūs ir dukterys. Štai taip. Kiek daug galėčiau pasakyti apie tai!

304 Atsiverskime Efeziečiams 4 ir suraskime, kas Laiške Efeziečiams sakoma apie šiuos dalykus, apie tai, kaip mes turėtume—kaip mes turėtume veikti. Efeziečiams 4-tas skyrius, ir pradėkime nuo 12-tos eilutės. Efeziečiams 4, ir pradėkime 12-ta eilute. Gerai. Pradėkime štai *čia*, 11-ta eilute.

Ir jis paskyrė vienus apaštalais; kitus pranašais; . . .

305 Prisimenate praeitą vakarą? Nemėginkite prisiimti kito žmogaus tarnavimo. Suprantate?

. . . kitus evangelistais; kitus pastoriais . . . kitus mokytojais;

306 “Dievo tobulinimui”? Ar taip perskaitėme? [Tikintieji sako: “Ne”—Red.] Kieno tobulinimui? [“Šventųjų”.] Kas yra šventieji? Pašventintieji. Amen. Jie pradėjo štai *čia*.

. . . tobulintų šventuosius tarnavimo darbui (Jėzaus Kristaus tarnavimas), Kristaus kūno ugdymui (ugdymui, Jo kūrimui, ugdymui): pakol . . .

Kol mes visi pasieksime tikėjimo vienybę ir . . . Dievo Sūnaus pažinimą, ir subręsimė iki tobulo žmogaus, iki užtikrinimo, (o, tai bent), Kristaus amžiaus pilnatvės saiko:

307 “Tobulam” reikalingas dievotumas. Tu turi pridėti prie savo tikėjimo dievotumą. Matote, jūs pradodate *čia*, su dorybės jėga. Paskui prieinate prie pažinimo. Po to einate prie susivaldymo.

Paskui jūs einate prie kantrybės. Taigi dabar jūs apsistojote prie dievotumo. Dievotumas! O, tai bent! Mūsų laikas bėga. Pasižiūrėkime. Bet jūs žinote, ką reiškia dievotumas. Jūs giedojote šią giesmę:

Būti kaip Jėzus, būti kaip Jėzus,
Kol aš čia žemėj, būti kaip Jėzus;
Visam žemiško gyvenimo kely į Slovę
Prašau tik vieno—būti kaip Jis.

³⁰⁸ Tai yra dievotumas. Kai Jį mušė per vieną skruostą, Jis atsuko kitą. Kai su Juo šiurkščiai kalbėjo, Jis nesišnekėjo. Jis nepyko. Suprantate? Dievotai, visada žiūrėdamas vienintelio dalyko: “Aš visuomet darau tai, kas patinka Tėvui”. Suprantate? Taip, pone. Visada. Tai dievotumas. Suprantate?

³⁰⁹ Po to, kai jūs atėjote iš *čia* į *čia*, į *čia*, į *čia*, į *čia*, į *čia*, dabar jūs įeinatė į pilną Dievo sūnaus atvaizdą. Bet jūs turite turėti *šitai*, plius visa *tai*, ir jūs negalite net pradėti, kol negausite *šito*.

³¹⁰ Dabar prisiminkite juodąjį strazdą povo plunksnomis. Nepamirškite jo. Suprantate? Nemėgink to pridėti, kol nebūsi tikrai gimęs iš naujo. Nes tu, tai nesuveiks, ir tu—tu negalėsi priversti tai veikti. Tai priešis prie *šito* ar *šito*, kur nors sužlugęs.

³¹¹ Bet kai tu ateini *čia*, tikras iš naujo gimęs balandis, tuomet tu daugiau nieko nebepridedi. Tai prisideda prie tavęs, suprantate, auga, gerai, išauga į tobulumą. Gerai.

³¹² Paskui, šešta, pridėkime, štai Biblijoje pasakyta, pridėkime brolišką meilę. . . brolybę. Taigi ši geroji, štai čia, šeštoji, septinta. Gerai. Pridedame brolybę. Gerai. Kai priešis prie to, prie brolybės, pabūkite jo vietoje tuo klausimu. Dabar jūs sakote. . .

³¹³ “Mano brolis nusidėjo man”,—sakė Petras. “Ar turiu jam atleisti”,—klausė jis,—“septynis kartus per dieną?”

Jis tarė: “Septyniasdešimt septynis”. Suprantate?

³¹⁴ Brolybė. Taigi jūs matote, jei brolis nesutaria, nebūk nekantrus jam. Suprantate? Ne. Suprantate? Būk malonus jam. Kaip ten būtų.

³¹⁵ Kažkas pasakė, neseniai pasakė: “Kaip tu gali šitaip tikėti tokiais dalykais ir vis dar vaikščioti į Dievo Asamblėjas ir pas vienybininkus, visur kitur?” Patalpink, suprantate, brolybę. Suprantate? Suprantate? Tikėdamiesi kada nors, suprantate; kantrybės su juo, suprantate; susivaldymo, ištvermės su juo; pažinimo, kad suprastumėte, kuo jis tiki, atminkite, tai yra jo širdyje, štai kas; dorybės jėga tavyje, kad išleistum ją su gerumu, romumu jam; turėdamas tikėjimą, kad vieną dieną Dievas jį įves. Suprantate?

³¹⁶ Brolybė, septintas dalykas. Vienas, du, trys, keturi, penki, šeši, septyni. [Brolis Branhamas septyniskart taukšteli į lentą—Red.] Matote, septintas dalykas. Tuomet jūs priartėjate.

317 Kitas dalykas paskui—pridėkite meilę. Tai užbaigiantis akmuo. Vieną šių dienų bažnyčioje . . .

318 Dabar, prašau, tegu tai būna juostoje ar kur kitur, aš nedėstau to kaip mokymo, ką ketinu pasakyti. Bet tik noriu jums tai parodyti Dievo pagalba, kas iš tiesų tai yra, kad pirmoji Biblija, kurią Dievas parašė, buvo zodiakas danguje. Jis prasideda nuo mergelės. O baigiasi liūtu. Ir kai aš nagrinėsiu Šeštą ir Septintą Antspaudus, jūs sužinosite, kai tas kitas Antspaudas buvo atskleistas, toje vietoje zodiako ženklas buvo vėžys. Ir dabar atskleistas vėžio laikotarpis, kuriame mes gyvename. O kitas nuplėštas Antspaudas atskleidžia liūtą, antrąjį Kristaus Atėjimą. Pirmiausia Jis ateina pas mergelę; Jis ateina, po to, liūtas. Aš susiesiu tai su . . .

319 Dabar aš nežinau, ar turėsiu laiko šryt. Padarysiu viską, ką galėsiu, kad parodyčiau, jog šie žingsniai yra piramidėse, tiksliai, antroji Dievo parašyta Biblija. Henochas juos parašė ir įdėjo į piramidę.

320 Ir trečia, Dievas visada yra tobulas trijuose, tada Jis Pats tapo Savo Žodžiu.

321 Čia, dabar, atminkite, piramidėje . . . Manau, kad daugelis jūsų kaip kareiviai pabuvojote Egipte. Ant piramidės nėra viršūnės. Niekada nebuvo. Jie turi Skouno Akmenį ir visa kita, bet vis tiek . . .

322 Jei turite dolerio banknotą kišenėje, pasižiūrėkite į jį ir pamatysite dešinėje pusėje erelį su Amerikos vėliava. Ir parašyta: “Jungtinių Valstijų” antspaudas. Kitoje pusėje yra piramidė ir didžiulis užbaigiantis akmuo su žmogaus akimi. Šioje pusėje užrašyta: “Didysis antspaudas”. Na, jei šita yra didi tauta, kodėl gi šis didysis antspaudas negali būti tautos antspaudu? Dievas priverčia juos liudyti, nežiūrint, kur jie eina.

323 Kartą šnekėjausi su gydytoju ir jis tiesiog išpeikė mane dėl Dieviškojo gydymo. Stovėjo gatvėje. Jis tarė: “P. Branhamai, tu tik trikdai žmones”. Pasakė: “Nėra jokio kito gydymo, tik vaistais”.

324 Aš atsitiktinai atsisukau, pamačiau ženklą ant jo automobilio: ten buvo ta gyvatė ant stulpo. Aš tariau: “Jūs geriau nuimkite tą ženklą nuo automobilio, nes net jūsų ženklas liudija, kad Dievas yra gydytojas”.

325 Tikras gydytojas tiki tu. Tie yra šundaktariai. Taip, pone. Gyvatė ant stulpo! Mozė iškėlė gyvatę ant stulpo. Jis pasakė: “Aš esu Viešpats, išgydantis visas jūsų ligas”. Ir jie pažvelgdavo į tą gyvatę dėl Dieviškojo išgydymo. Ir vis dėlto jie liudija prieš; nors jų pačių ženklas liudija prieš juos. Štai tau!

326 Štai mūsų tauta sako, kas jie yra ir juokiasi iš tokių dalykų, o jų pinigai, jų valiuta liudija, kad visos visatos antspaudas yra

Dievas. Matote tą akį viršuje, tame dolerio banknote? Tai didysis antspaudas.

³²⁷ Jis niekada nebuvo ant piramidės viršaus. Jie negalėjo suprasti, kodėl. Užbaigiantis Akmuo buvo atstumtas, Galva, Kristus. Bet kada nors Jis ateis.

³²⁸ Dabar, kuriant, dorybės jėga... Kuriant šį monumentą, kuriant šį paveikslą, matote, jis prasideda pamatiniu akmeniu; tikėjimas, dorybės jėga, pažinimas, susivaldymas, kantrybė, dievotumas, brolybė. Ką tai paruošia? Tuomet jie laukia Paskutiniojo akmens, kas yra meilė, nes Dievas yra meilė. Ir Jis kontroliuoja, ir Jis yra kiekvieno šių dalykų jėga. Teisingai. Taip, pone.

³²⁹ Kaip tik *čia*, kaip tik *čia*, jūs matote pas mane, tarp, visi šie dalykai *čia* ir štai šios bangelės. Kas tai? Šventoji Dvasia nusileidžia per Kristų, suprantate. Šventoji Dvasia! Šventoji Dvasia aukščiau viso *šito*, sujungia šitai kartu, kuria (ką?) tobulą Bažnyčią, kad Užbaigiantis akmuo Tai užbaigtų.

³³⁰ Kas vėl buvo padaryta? Tai parodyta per Septynis Bažnyčios Laikotarpius ir septynis Bažnyčios pasiuntinius.

³³¹ Prasidėjo *čia*. Kur buvo įkurta Bažnyčia? Kur buvo įkurta sekminių Bažnyčia? Švento Petro, Efeze, Efezo Bažnyčios Laikotarpio žvaigždė, Efezas.

³³² Antrasis Bažnyčios laikotarpis buvo Smirna. “Dorybės jėga”. Irenėjus, didis žmogus, laikęsis Pauliaus Evangelijos.

³³³ Kitas Bažnyčios laikotarpis buvo Pergamas, tai buvo Martinas. Martinas, didis žmogus, kuris ištvėrė. Paulius, Irenėjus, Martinas.

³³⁴ Paskui Tiatyruose atėjo Kolumba. Jūs prisimenate? Štai *čia*, nubraižyta *čia*. Kolumba. Po Kolumbos... Prasideda tamsieji amžiai.

³³⁵ Paskui Sardai, kas reiškia *miręs*. Liuteris. Aleliuja! [Brolis Branhamas suploja rankomis keturis kartus—Red.] Kas toliau? Kas po to, po Sardų, Liuterio?

³³⁶ Paskui Filadelfija. “Dievotumas”. Veslis, šventumas! “Teisusis gyvena tikėjimu”,—sakė Liuteris. Pašventinimas per Veslį.

³³⁷ Paskui eina brolybė, per Laodikėją. Ir mes tikime, kad antrojo Elijo pasirodymo didi Žinia paskutinę dieną praūs pasaulyje.

³³⁸ Štai: Septyni Bažnyčios Laikotarpiai, septyni laipteliai. Dievas stato Savo Bažnyčią kaip žmogus, individualiai, Šavaip. Šlovė, Dievo Galia nusileidžia per *šitai*, sujungdama Tai kartu. Taigi sekmininkai, kurie išleido liuteronus, išleido veslicius ir kitus, nežino, apie kalba. Jūs matote, jie gyvena *šioje* šventyklos dalyje. Štai kaip kai kurie žmonės gali užlipti į tokį aukštį

ir atkristi. Bet yra ir tikroji dalis, toliau statanti pastatą. “Aš atstatysiu”,—sako Viešpats.

³³⁹ Jūs prisimenate *Nuotakos Medį*? Jūs pamenate pamokslą *Nuotakos Medis*? Jie Tai suvalgė, bet Jis išgenėjo. Jie išaugino denominacines šakas; Jis išgenėjo jas. Jie pastatė kitą bažnyčią, denominacinės šakos; Jis išgenėjo jas. Bet to Medžio širdis ir toliau augo. “Ir vakare bus Šviesa”. Suprantate? Kai ateis Kristus, Šventoji Dvasia. Tuomet ateis Kristus ir Pats bus Bažnyčios Galva, Jis prikels šią Bažnyčią, kuri yra Jo Paties Kūnas. *Čia* yra Kūnas.

³⁴⁰ Ir taip, kaip Dievas tikisi, kad mes kaip individai augtume, taip pat Jis augino Savo Bažnyčią. Kiekviename Bažnyčios laikotarpyje Ji tampa viena didele Bažnyčia. Suprantate?

³⁴¹ Iš *šių* bičiulių nebuvo reikalaujama tiek, kiek iš *šitų*. *Čia* nebuvo tiek reikalaujama, kiek *čia*. Suprantate? Bet Jis augino Savo Bažnyčią tokiu pačiu būdu. Jis augino Savo—Savo Bažnyčią taip pat, kaip Jis augina Savo žmones. Paskui Petras *čia* sako, pirmiausia, septynis dalykus: tikėjimas, dorybės jėga, (matote, kyla), pažinimas, susivaldymas, kantrybė, dievotumas, broliška meilė, pridėjama brolybė ir paskui Dievo meilė. Šventoji Dvasia, Kristus Šventosios Dvasios asmenyje nusileidžia ant tavęs tikru Šventosios Dvasios krikštu, ir tavyje užantspaudojamos visos šios dorybės. Tuomet Dievas gyvena Maldykloje, vadinamame Pastate, gyvojo Dievo buveinėje, gyvoje Maldykloje.

³⁴² Kai žmogus įgyja šiuos dalykus, tuomet ant jo nusileidžia Šventoji Dvasia. Nesvarbu, ar tu gali kalbėti kalbomis, ar gali išreikšti kokią nors Dievo dovaną. Tu gali tai. Bet kolei štai *šios* dorybės neįeis į tave, tu vis dar toli nuo realaus, tikro tikėjimo pagrindo. Bet kai šios dorybės įauga ir tu tai pridėjai prie to, tuomet tu esi gyvas monumentas. Tu esi gyvas, judantis stabas.

³⁴³ Bet jūs žinote, kad stabmeldžiai, jie puldavo ant kelių prieš stabą, įsivaizduojamą dievą. Ir įsivaizduodami jie tiki, jog įsivaizduojamas dievas atsako jiems. Tai stabmeldystė. Tai katalikybė. Jie lenkiasi prieš visokius šventuosius ir visa kita. Pas juos yra šventoji Cecilija, namų deivė, daugelis panašių dalykų. Jie tam lenkiasi ir faktiškai tiki tuo įsivaizduodami. Koks—koks tai tikro gyvojo Dievo simbolis.

³⁴⁴ Bet kai mes, ne įsivaizduodami parklumpame prieš gyvąjį Dievą, gyvą dorybės jėgą, gyvą pažinimą, gyvą kantrybę, gyvą dievotumą, gyvą Galią, išeinančią iš gyvojo Dievo, kuri iš gyvo žmogaus sukuria gyvą paveikslą—Dievo atvaizdą. Ką jis daro? Tą patį, ką darė Jėzus; eina tuo pačiu keliu, koku ejo Jis, daro tą patį, ką ir Jis. Nes tai nėra įsivaizduojamas dalykas. Tai realybė, kuri įrodo.

³⁴⁵ Suprantate, ką turiu galvoje? Matote, kaip šios dorybės, šios statybinės medžiagos sutinka su Bažnyčios pasiuntiniais,

su Bažnyčios laikotarpiais? Taigi šiomis dienomis mes imsime kiekvieną šių žodžių ir išnagrinėsime, ir parodysime, kad tai įrodo šitai. Visi eina išvien. Žinoma. Suprantate? O, tai bent! Kaip tai nuostabu, suprantate, matyti, ką—ką tai suteikia.

³⁴⁶ Taigi tai yra Namas, kuriame gyvena Dievas; ne pastatas, kurio viršuje didžiulis varpas ir aukšta varpinė. Suprantate? “Bet Kūnas, kurį Tu Man paruošei”, Kūnas, kuriame Dievas gali gyventi, Dievas gali vaikščioti, Dievas gali matyti, Dievas gali kalbėti, Dievas gali dirbti. Amen! Gyva priemonė, Dievas, Dievas, vaikščiojantis dviem kojomis, tavyje. Šlovė! “Dievas nukreipia teisią žingsnius”, Dievas, vaikstantis tavyje. “Jūs esate parašyti laikšai, visų žmonių skaitomi”. Ir jei tas Gyvenimas, kuris yra Kristuje, bus tavyje, tu turėsi tą Gyvenimą, kurį turi Kristus.

³⁴⁷ Kaip aš visada sakydavau. Paimkite persiko syvus ir jei galėsite pernešti, perpilti juos į obelį, tada obelis ves persikus. Žinoma. Tikrai taip ir bus. Nesvarbu, kaip atrodo šakos, jose bėga obels syvai, suprantate, koks bebūtų medis. Suprantate? Paima gyvybę iš obels, paima ją visą ir perpila syvus, perpila iš persiko į obelį. Kas nutinka? Daugiau nebeves persikų. Suprantate? Ne, pone. Nebeves. Jei persiko gyvybė pereina į obelį, ji daugiau nebeves obuolių. Ji ves persikus, suprantate, suprantate, nes ta gyvybė joje.

³⁴⁸ Gerai, paimkite mus—ne kas kita, tik laukinis moliūgas, bukagalviai, suprantate, nieko nėra mummyse, nes visi mes mirę nuodėmėje ir nusidėjimuose. Mes visi tokios būklės. Ir tada mes patys galime nusizeminti, atsisakyti savęs, kol Dievas paima Savo perpylimo vamzdelį, Jėzaus Kristaus Vardą, nes: “Nėra kito Vardo po Dangumi, kuriuo žmogus galėtų išsigelbėti”, ir perpila Kristaus Gyvybę mums. Tuomet mes turime *šitoki* tikėjimą, tikėjimą, kokį turėjo Kristus. O Kristaus tikėjimas nebuvo paremtas tais fariziejais ar sadukiejais, ar jų puodais, virduliais ir keptuvėmis, ar jų apsiplovimu. Jis rėmėsi Dievo Žodžiu, amen, taip, kad Kristus buvo Žodis, Žodis, tapęs kūnu. Ir tada, kai mes būname taip persunkti Jo Galia, kad mirštame savo mąstymui ir mūsų tikėjimas tampa tikru tikėjimu, aleliuja, tuomet Kristaus Gyvybė yra perduota mums. Mes tampame gyvais Dievo kūriniais, beveine, kur Šventoji Dvasia gali nusiūsti Savo spinduliuojančius palaiminimus, ir mes esame Kristaus atvaizdas.

³⁴⁹ Jėzus klausė: “Ar neparašyta? Jūs smerkiate Mane, sakantį: ‘Aš esu Dievo Sūnus’. Ar neparašyta, kad ‘Jūs esate dievai’. Ar jūsų įstatymas to neskelbia?” Kaip Mozė, kaip Elijas, kaip tie pranašai, kurie gyveno taip arti Dievo, kad net Dievas tiesiog persikėlė į juos. Ir jie kalbėjo, ne jie patys, bet Dievas. “Nesirūpinkite, ką sakysite, nes ne jūs kalbėsite. Tai Tėvas, gyvenantis jumyse; Jis kalbės”. Jo Žodžiai nėra jo paties, nes jo gyvenimas, jis yra miręs.

350 Jei žmogus miršta, jam nuleidžiamas kraujas, jis balzamuojamas. Bėda, kad dauguma nebuvo balzamuojami. Nuleisk žmogaus kraują ir jis mirs. Vienintelis dalykas—įleisti jam kito kraujo; jis vėl bus gyvas. Nuleidai kraują.

351 O dabar įleidžiame Jėzaus Kristaus Kraują, suprantate, ir tai duoda Jėzaus Kristaus tikėjimą, Jėzaus Kristaus dorybės jėgą, Jėzaus Kristaus pažinimą, Jėzaus Kristaus susivaldymą, Jėzaus Kristaus kantrybę, Jėzaus Kristaus dievotumą, Jėzaus Kristaus brolybę ir Dievo meilę, kuri yra Jėzus Kristus. Jis yra Galva, kuri tave kontroliuoja. O tavo pėdos yra pagrindas, tikėjimas. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą du kartus—Red.] Amen! Galva kontroliuoja, imkite . . . ? . . . [Brolis Branhamas suploja rankomis du kartus.] Štai kas jums reikalinga. Tai tobulas Dievo žmogus, kai jis turi šias dorybes.

352 Taigi Dievas pateikia Savo Bažnyčią kaip Nuotaką, moterį. Dievas pateikia Savo bažnyčią kaip Nuotaką. Ir kad kiekvienas individas taptų Jo sūnumi, Jis atveda jį į tą Nuotaką, Jis taip pat pravedė Bažnyčią per šiuos amžius, [Brolis Branhamas septynis kartus taukšteli į lentą—Red.] Jis atveda šią vieną išbaigtą Bažnyčią į *šitai*.

353 Mano kojos juda. Kodėl? Nes mano galva taip sako. Na jos negali judėti kaip mano ranka, nes tai mano kojos. Liuteris negalėjo daryti to, ką mes, o taip pat ir metodistai negalėjo, nes jie buvo kažkas kita. Suprantate? Kojos juda, nes taip sako galva. O galva niekada nesakys: “Na, kojos, jūs tapsite rankomis. Ausie, tu tapsi akimi”. Suprantate?

354 Bet kiekviename amžiuje Dievas patalpindavo tuos dalykus Savo Bažnyčioje ir duodavo pavyzdį, rodydamas, kad kiekvienas individas turi tas, valdė tas savybes. Ir *Tai*, kai jau užbaigta, yra Dievo Bažnyčia, einanti į Paėmimą. Ir *ši* būtybė, užbaigta, yra Dievo tarnas Dievo Bažnyčioje, einantis į Paėmimą. Šlovė! Suprantate, ką turiu galvoje? Štai ko jums reikia. Tai yra pilnuma.

355 *Čia* ateina žmogus, Paulius, kloja pagrindą. Irenejus pradeda pilti *šitai* ant to. Kitas išpylė *šitai*. Kitas—*šitai*. Kitas—*tą* ir *tą*, ir *tą*, toliau iki paskutinio laikotarpio. Bet kas tai? Tai ta pati Dvasia.

356 Ta pati dvasia, gyvenanti manyje, sako: “Rankos, palieskite tą atvejį”. Ta pati dvasia sako: “Kojos, ženkite žingsnį”. Suprantate, ką turiu galvoje?

357 Tuomet visą tavo būties paveikslą valdo ir kontroliuoja šie dalykai, bet tai negali būti visiškai kontroliuojama, kol nebus galutinai įgytos šios savybės.

358 Ar girdėjote tai kada nors? Dabar leiskite man štai ką jums pasakyti. Ir būkite išties . . . Teišgirsta tai jūsų klausančioji ausis. Suprantate? Grandinė stipri tiek, kiek ji stipri savo silpniausioje grandyje. Teisingai. Ne stipresnė, nei silpniausia grandis.

³⁵⁹ Nesvarbu, kaip stipriai pastatyti *šitie*, *šitai* pastatyta; jei ji turi silpną grandį, ten ji ir sutrūks. Ne stipresnė, nei silpniausia grandis. [Brolis Branhamas remiasi brėžiniu lentoje—Red.] Dabar, jei jūs turite, jūs sakote, kad turite *tai*, *tai*, *tai*, jūs neturite *to*, štai čia ji sutrūksta. Jei jūs turite *tai*, o neturite *to*, ji kaip tik čia ir sutrūks. Jūs turite *tai*, o neturite *šito*, ji sutrūks. *Tai*, o neturite *šito*, ji sutrūks. *Šitai*, o neturite *to*, ji sutrūks. Suprantate? Ir jūs negalite turėti *šito*, neturėdami *to*.

³⁶⁰ Todėl, kai tavo būtis visiškai atsiduoda, tada Šventoji Dvasia tiesiog liejasi per tave į šias dorybes, tuomet tu esi gyva maldykla. Tuomet žmonės apsidairys ir sakys: “Tas žmogus pilnas dorybės jėgos, pažinimo (jis tiki Žodžiu), susivaldymo, kantrybės, dievotumo, brolybės, pilnas Šventosios Dvasios meilės. Matote, štai jis, vaikštinėja”. Kas tai? Atvaizdas, į kurį netikintieji gali pasižiūrėti ir pasakyti: “Štai Krikščionis. Štai vyras ar moteris, kurie žino, apie ką kalba. Tu niekada nematei malonesnio, švelnesnio, dievobaimingesnio žmogaus”. Tu užantspauduotas. Antspaudas iš abiejų pusių. Išeidamas ar ateidamas matai, kad antspaudas tas pats. Štai kas. Suprantate? Kai vyras ar moteris *tai* turi, tuomet Užbaigiantis akmuo nusileidžia ir užantspauduoja juos Dievo Karalystei, kas yra Šventoji Dvasia.

³⁶¹ Tuomet Žodis, ateinantis iš *Čia*, apreiškia Save per kiekvieną šių būtybių, suprantate, ir padaro šią užbaigtą Būtį gyvojo Dievo Buveine, vaikščiojančiu, gyvuoju Krikščionybės pavyzdžiu. Kas buvo Kristus, tas yra šie žmonės, nes čia yra Jo Gyvenimas. Jie yra Kristuje. O jų gyvenimas miręs ir paslėptas Kristuje per Dievą ir užantspauduotas ten Šventąja Dvasia. Pirmas Korintiečiams 12. Gerai. Suprantate? Tu laikai save mirusiu, tuomet tu gimęs iš tikėjimo. Ir tu, dorybės jėga ir tie kiti dalykai pridedami tau, kol tu tampi tobulu, gyvuoju Dievo paveikslu. Tai nuostabu? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.]

³⁶² Ir tuomet Dievas per šitai pristatė Septynis Bažnyčios Laikotarpius, kad parodytų septynis laiptelius, kuriuos Jis pateikė, kurdamas Savo individą pagal Savo paveikslą, Jis sukūrė užbaigtą Bažnyčią pagal Savo paveikslą. Ir prisikėlimo metu šis užbaigtas Kūnas bus prikeltas, kad gyventų su Juo amžinai, nes tai yra Nuotaka. Suprantate? Taigi tai įeina į kiekvieną laikotarpį, kiekvieną sekantį laikotarpį.

³⁶³ Ir reikia dar daugiau, atminkite. Prisiminkite, ką Paulius pasakė Žydams 11? Leiskite man jums perskaityti kai ką prieš užbaigiant, tik minutėlę. Ir paskui jūs . . . Tai tarsi priverčia jus pasijausti šiek tiek keistai, kai aš . . . visada, kai aš tai skaitau. Paimsiu Žydams 11 ir pradėsiu 32-a eilute.

Ką dar pasakyti? Man neužtektų laiko, jeigu imčiau pasakoti apie Gedeoną, . . . Baraką ir . . . Samsoną, ir . . . Jeftę; . . . Dovydą . . . ir Samuelį, . . . pranašus,

Kurie tikėjimu nugalėjo karalystes, vykdė teisumą, įgijo pažada, užčiaupė liūtams nasrus,

Užgesino ugnies karštį, paspruko nuo kalavijo ašmenų ir sustiprėjo iš silpnumo, tapo galiūnais... kovoje, privertė bėgti svetimųjų pulkus.

Moterys atgavo prikeltus savo mirusiuosius, . . . kiti patyrė kankinimus, buvo kankinami, atsisakė išlaisvinimo; kad gautų prakilnesnį prisikėlimą.

364 Čia žemyn. Matote? [Brolis Branhamas remiasi brėžiniu lentoje—Red.] Gerai.

Dar kiti kentė išmėginimus. . . žiaurias patyčias. . . čaizymus, taip, be to. . . pančius. . . kalėjimą.

Jie buvo akmenimis užmušami, pjaustomi pusiau, jie buvo gundomi, jie buvo žudomi. . . kardais, klajojo prisidengę avių ir ožkų kailiais, vargo ir kentė priespaudą ir kankinimus.

(Jie, kurių pasaulis nevertas:). . .

365 Matote, čia skliausteliuose, atkreipkite dėmesį savo Biblijoje.

. . . jie klajojo dykumose ir kalnuose, slapstėsi olose ir žemės plyšiuose.

. . . jie visi, per tikėjimą gavę gerą liudijimą, . . .

366 Čia! [Brolis Branhamas remiasi brėžiniu lentoje—Red.]

. . . per tikėjimą gerą liudijimą, negavo to, kas buvo pažadėta, (Suprantate?)

Dievas geresnius dalykus buvo numatęs mums, kad jie ne be mūsų pasiektų tobulumą.

367 Ar supratote tai? Šie žmonės, kurie mirė, čia, priklauso nuo mūsų ir laukia mūsų. Todėl ši Bažnyčia turi pasiekti tobulumą, kad įvyktų prisikėlimas. Ir jie yra po, sielos yra po aukuru, laukiančios, kad ši Bažnyčia pasiektų Savo tobulumą, kai Kristus ateis.

368 Ir ši Bažnyčia, jūs matote, mažėja, mažumoje. [Brolis Branhamas remiasi brėžiniu lentoje—Red.] Daug smailiau, nei ten, lygiai taip pat, kaip nubraižytas tas kryžius, matote. Tai prieina iki adatos smaigalio. Kolei Bažnyčia, mažumoje, prieina iki tokios vietos, kur tai tampa tokiu pačiu tarnavimu kaip čia kairėje, nes šis Paskutinis akmuo grįžta.

369 Čia yra lyg ir nedidelė kišenėlė, kur tai kaip tik ten ir guls, ant tikros piramidės. Tai nėra viršūnė, gulanti ant viršaus. Tai mažytis kraštelis ir jis turi gulti tenai, nes jis padeda nutekėti vandeniui.

Ir kai tai prasidės, ši Bažnyčia turi būti nušlifluota.

370 O tie kiti piramidės akmenys guli taip tobulai, kad tarp jų net neįmanoma įkišti skustuvo ašmenų, jie sveria tonas. Kaip jie juos pakėlė, jie nežino. Bet jie buvo pastatyti.

371 Ir štai *čia*, kai nusileidžia piramidės Viršūnė, Pati piramidė, Kristaus Kūnas turės būti nušlifluotas. Ne tik kažkokie įsitikinimai ar mokymas, ar kas kita, per ką mes praeiname. Tai turės būti taip tobula kaip Kristus, nes kai Jis ateis, Jis ir tas tarnavimas tiksliai atitiks vieną kitą. Suprantate? Tada bus Paėmimas, ėjimas Namu.

372 Pažvelkite, kur mes dabar gyvename—Laodikėje, kur bažnyčia pačiame blogiausiam bažnyčios laikotarpyje. Biblijoje, mes išsiaiškiname, kad tai buvo vienintelis bažnyčios laikotarpis, kai Dievas buvo ne bažnyčioje, beldėsi, stengdamasis grįžti į Savo paties pastatą. Mokymai ir denominacijos išstūmė Jį net iš Jo paties bažnyčios. “Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei kas trokšta ir atvers duris, Aš įeisiu, vakarieniausiu su juo”. Matote? Šitai yra *šiame* bažnyčios laikotarpyje. Jie palaipsniui Jį stūmė, kol *čia* jie galutinai Jį išvarė. Jie nenori turėti su Tuo nieko bendra.

373 Dabar jūs šiandien matote, kur mes einame. Net baigiantis Laodikėjos Bažnyčios Laikotarpiui tapo taip formalu, kad ji ir katalikybė, *čia* ją sudaužiusi, eina išvien ir apsijungia kaip viena didžiulė bažnyčia. Bažnyčių federacija—ta pati katalikybė.

374 Tėra vienas skirtumas, jei tik jie galėtų tai įveikti—komunija. Tai vienintelis dalykas vyskupijoje, kuris—kuris—kuris stabdo katalikybės ir protestantizmo susivienijimą,—komunijos tvarka. Katalikų bažnyčia sako: “Tai—kūnas”. O protestantų bažnyčia sako: “Tai simbolizuoja kūną”. Katalikai padaro iš to mišias. Mišios yra tai, kad jie priima komuniją tikėdamiesi, jog jiems atleista. Protestantai tai priima tikėjimu, dėkodami Dievui komunijoje, kad jiems atleista. Protestantai sako: “Mums atleista”. Katalikai sako: “Mes tikimės, kad mums atleista”. Mišios ir komunija. Jie tai vadina mišiomis; mes tai vadiname komunija. Mišios yra tikėjimasis, kad taip ir yra. Komunija yra to žinojimas ir dėkojimas Jam už tai. Suprantate? Ir tai vienintelis dalykas, kur jie negali susitarti. Jie tai padarys.

375 O, tai atrodo labai puikiai. Jie susivienys, kad išplistų... Tai—tai išplis visame... Na Biblijoje pasakyta: “Ir šie žvėrys atiduos savo valdžią paleistuvei”, matote, susijungę drauge. Matote? Visiškai taip, kaip pasakyta Biblijoje, jie tai daro dabar. Tai kaip tik vyksta šią savaitę. Ne todėl, kad aš turėčiau ką nors prieš katalikus, ne daugiau, nei prieš protestantus.

376 Jūs, metodistai ir baptistai, daugybė sekmininkų, kai jūsų bažnyčios įėjo į šią bažnyčių federaciją, kai jie išigijo tą didžiulę lavoninę Niujorke nuo bažnyčių federacijos, tai tas pat kaip Jungtinės Tautos ir panašiai. Jie stengiasi apjungti drauge visą protestantizmą.

³⁷⁷ Na katalikai elgiasi dėl to protingai ir ketina prastumti ši popiežių Joną dvidešimt trečiąjį ar dvidešimt antrąjį, koks jis ten bebūtų. Jis stengiasi nuolankiai, nusižemines protestantų ir katalikų tikėjimus paversti vienu tikėjimu—būtent tai pasakyta Biblijoje. Štai jums. Protestantai puola dėl to, užkimba, prisijungia ir grimzta.

³⁷⁸ Kodėl? Kodėl? Nes jie neturi *šių* dalykų. *Pažinimas*: “Žodis yra teisus”. *Kantrybė*: “Tie, kurie laukia Viešpaties”. Suprantate, ką noriu pasakyti?

³⁷⁹ Kaip neseniai tas metodistų vyskupas pasakė, kai jie tai prastumė. Ir kiekvienas tai žino, kaip, kas tai įkvėpė, stengėsi, kad bažnyčioje, tai yra, mokykloje, būtų sukalbama tam tikra malda. Ir norėjo. . . Manau, kad tai buvo presbiterionų maldaknygė ar kas kita, ir tėvai padavė į teismą mokyklą, nes jiems buvo nepriimtina, kad mokykloje būtų kalbama ta malda. O tas metodistų vyskupas buvo išmintingas pagyvenęs žmogus, jis atsistojo ir tarė: “Tai neteisinga”. Pasakė: “Tai nekonstituciška”. Jis pajuto, iš kur vėjas pučia. Jis tarė: “Panašiai kaip mūsų metodistų bažnyčia”,—pasakė jis,—“mūsų metodistų bažnyčioje”,—tarė,—“dauguma mūsų žmonių visada kalba apie Holivudo negarbę ir devyniasdešimt penki procentai vis tiek eina to pasižiūrėti”.

³⁸⁰ Kas atsitiko? Jie liko be *šito*. Tiksliai. Jie liko be to.

³⁸¹ Kaip tik šioje patalpoje neseniai kalbėjausi su vienos didžiausių Falls Sičio metodistų bažnyčių atstovu, viena dvasiškiausių metodistų bažnyčių Falls Sityje. Rodo, kad metodistų laikotarpis greta mūsiškio, sekmininkų. Ir jis pasakė: “St. Luise, Misuryje, jie apklausė prieš tris ar keturis mėnesius ir išsiaiškino”. Tas žmogus galbūt yra čia ši rytą. Na, jis yra šio pastato rangovas, rūpinasi šiuo mūsų pastatu. Mein Stryto metodistai, jis priklauso jiems, kur Brolis Lumas pastorius. Taigi tada mes sužinojome, kad ten, kad, ko gero, septyniasdešimt keli procentai metodistų, apklausus, St. Luiso tyrimas parodė, kad septyniasdešimt keli procentai metodistų rūko, o šešiasdešimt aštuoni procentai jų geria alkoholinius gėrimus. Metodistai! Ir keisčiausia, kai buvo pateikti apklausos duomenys, apskaičiuota, kiek vyrų ir moterų; moterų buvo septyniasdešimt, septyniasdešimt keli procentai, tuo tarpu vyrų—apie penkiasdešimt procentų. Daugiau rūko ir geria moterų, nei vyrų. Septyniasdešimt procentų, septyniasdešimt keli procentai, daugiau moterų, nei vyrų.

³⁸² Dabar, jei paimtume Biblijos Mokymą dėl šortų dėvėjimo, plaukų kirpimo ir visų kitų dalykų, matote, kur dievotumas, moterų išpažįstamas dievotumas ir šventumas? Kortų vakarėliai ir visa kita, plepalai, liežuvavimas, negali nulaikyti liežuvio. Savas liežuvis šneka ir liežuvauja ir vaikšto aplinkui. Kaip dėl vyrų? Kortų vakarėliai, golfas, pusnuogiai, kažkokiais

nepadoriais drabužiais, su jais ir moterys slampinėja. Nieko nuostabaus!

³⁸³ Matote, į kokias bjaurias pinkles įtraukė tą pamokslininką, kalėjimo pamokslininką ši rytą? Taip, pone. Aš netikiu, kad tas žmogus kaltas. Ką tai davė? Tai Brolis. . . Negaliu prisiminti jo. . . [Kažkas sako: “Danas Gilbertas”—Red.] Taip. Danas Gilbertas, kalėjimo pamokslininkas. Kai tas žmogus įbėgo ir užmušė Daną prieš keletą mėnesių, dabar jo žmona laukiasi kūdikio. Žinoma, Danas miręs, dabar jie negali perpilti kraujo kūdikiui. Ji sako, kad Danas ją išprievartavo ir tai jos. . . “Tai Dano kūdikis”. Toks. . . Aš tuo tikiu ne daugiau nei—nei varna karvelio plunksnomis. Ne, pone. Aš manau, kad tai melas. Aš tikiu, kad Danas Gilbertas buvo Dievo žmogus. Ir manau, kad tai velnio pinklės.

³⁸⁴ Kaip ir mėginimas įvesti tas maldas. Anas senas metodistų vyskupas buvo pakankamai išmintingas, kad suprastų tai. Jei jis būtų, jei tai būtų buvę priimta—to įkvėpėjas kažkas kitas. Štai taip.

³⁸⁵ Lygiai kaip ir ši segregacijos problema Pietuose, tas pats. Aš manau, kad žmogus turi būti laisvas. Manau, kad ši tauta už laisvę. Aš nekaltinu p. Kenedžio dėl karinių pajėgų siuntimo. Nors aš nesu “naujojo kurso” šalininkas, aš nesu demokratas. Aš ne respublikonas. Aš Krikščionis. Todėl esu. . . Bet aš netikiu tuo. Aš taipogi nemanau, kad tamsiaodžiai turi pardavinėti savo prigimtines teises tokiam reikalui. Tai buvo—tai buvo respublikonų partija. Abraomo Linkolno kraujas išlaisvino tuos žmones, nes jis buvo dievotas žmogus. Aš manau, kad jie bent jau turi laikytis savosios partijos, jei jie iš viso ketina balsuoti.

³⁸⁶ Bet aš pasakysiu jums vieną dalyką: to vaikinio tenai nebuvo dėl to, dėl jų mokyklos. Tas vaikinys yra pilietis. Jis amerikietis. Tai laisvė visiems. Žmogaus spalva neturi nieko keisti. Mes visi. . . “Dievas”, —pasakė,—“iš vieno žmogaus sukūrė visą kraują, visas tautas”. Mes visi esame viena. Bet tas vaikinys buvo kareivis. Jis veteranas. Jis kovojo už tai, kas teisinga. Jis turėjo teisę eiti į mokyklą. Teisingai. Bet jis turėjo didelį mokyklų pasirinkimą.

³⁸⁷ Štai koks reikalas. Jei išsiaiškintume—tai šiandieninis denominacinis šlamštas įkvepia tai. Kodėl? Jie patraukė tuos tamsiaodžių balsus nuo respublikonų prie demokratų ir tuo jie pardavė savo prigimtines teises. Tikra tiesa. Šventosios Dvasios nėra ten. . .

³⁸⁸ “Tegu tas, kas turi išmintį”. “Tegu tas, kas turi pažinimą”. Tiksliai. Lygiai kaip ši bažnyčia, šis dabartinis laikotarpis, parduodantis save. Ar galite įsivaizduoti, kas įvyks?

³⁸⁹ Man nerūpi, kad įrašinėjama. Štai kas. M-hm. Taip. Kas atsitiko? Mano motina sakydavo: “Atiduok velniui tai, kas jam priklauso”.

³⁹⁰ Vienas žmogus padarė protingą dalyką, tai buvo Kastro. Taip, pone. Jis nuvažiavo tenai. Kapitalistų rankose buvo visos cukrašvendrės ir visa kita. Jie, paremta aukso standartu, kaip Jugtinėse Valstijose. Ką jis padarė? Jis supirko visas tas obligacijas. Visais įmanomais būdais išgijo pinigų. Ką jis darė paskui? Jis padirbo pinigus ir juos pakeitė. Gražino atgal. Tai vienintelis dalykas, ką galėjo padaryti ši tauta.

³⁹¹ Ar klausėtės *Laif Lain* kažkurį rytą? Na jūs žinote, tai tas pats, kaip jūs parduotumėte obligacijas už auksą. Obligacijos jau paimtos. Ir kam gi leidžia pinigus dabartinė vyriausybė? Mokesčių pinigams, kurie bus renkami ateinančius keturiasdešimt metų. Su ja baigta. Tai *Laif Lain* tiesiai iš Vašingtono D.C., per visą tautą. Jie leidžia mokesčius ir mėgina nupirkti užsieninius. Na jie tiesiog juos visaip mėto. Argi nematote? Kaip tik tai jie—tai jie ir padarys. Suprantate? Kas tai? Na, jei ši nacija žlugs, vienintelis dalykas, ką ji gali—žlugti. Vienintelis dalykas, ką ji gali—bankrutuoti.

³⁹² Vienintelis protingas veiksmas—keisti pinigus. Bet jie to nepadarys, esant dabartinei valdžiai. Romos katalikų bažnyčia turi viso pasaulio auksą. Ir štai ką jie padarys—išsiparduos, “Tie turtingi žmonės” ir panašiai, “žemėje”, kaip pasakyta Biblijoje. Ką jie padarys prieš nusilpdami? Brownio ir Williamsono tabako kompanija, daugelis jų katalikai, šiaip ar taip. Ir visi tie kiti reikalai, ką jie darys? Jie sutiks su tuo ir priims pinigus iš Romos, ir tada parduos savo prigimtinę teisę. Roma parems. Taip, pone. Ji parems. Ir jie dabar pakankamai užsiima politika, pakankamai sukasi aplink juos, įveda savo kabinetą. Pažvelkite, ko prašo p. Kenedis.

³⁹³ Ir, kaip jūs neseniai pamatėte, daugiau nėra reikalo balsuoti. Kokia nauda iš balsavimo? Kai jie išspausdino tai laikraštyje ir įrodė visuomenei, bet atsisakė ką nors dėl to padaryti. Kai jie įrodė, kad visur buvo pastatyti aparatai, kad jie p. Kenedį išrinko suklastotų balsavimu. Argi nepasakyta Biblijoje, kad jis ateis apgaule? Žinoma, melas. Na, aš nesu labiau prieš demokratų partiją nei prieš respublikonų partiją, bet aš tik konstatuoju faktus iš Biblijos. Kokia nauda iš balsavimo? Jie žino, kas bus išrinktas.

³⁹⁴ Kas prisimena televizijos laidą, kur buvo dvi moterys? Ir viena pasakė: “Aš balsuosiu už p. . . .” Tai yra, protestantė pasakė: “Aš balsuosiu už p. Kenedį”.

Jie paklausė: “Kodėl?”

³⁹⁵ Atsakė: “Nes aš manau, kad jis protingesnis už p. Niksoną. Jis bus geresnis prezidentas”.

³⁹⁶ Paskui jis pasakė: “Štai katalikė. Už ką jūs balsuosite?”

³⁹⁷ Ji atsakė: “Aš esu katalikė, Romos katalikė, ištikima katalikė”. Ji pasakė: “Aš balsuosiu už p. Niksoną”.

“Kodėl?”

³⁹⁸ Atsakė: “Nes, mano manymu, p. Niksonas geresnis prezidentas, nes jis daugiau patyręs tuose reikaluose. Jis daugiau susipažinęs su komunizmu”. Ta moteris melavo.

³⁹⁹ Turiu . . . kaip jie vadina, *Mūsų tikėjimo tikrovė*, stipriausia katalikiška knyga, kurią galima nusipirkti. Ir joje pasakyta: “Jei kandidatų sąrašė yra katalikas, kuris balotiruojasi su protestantu; jei katalikas balsuoja už protestantą, jie atskiriami nuo katalikų bažnyčios”. Teisingai. “Ir jei yra du katalikai toms pačioms pareigoms, jie išsirinks tą kataliką, kuris yra labiau ištikimas ‘motininei bažnyčiai’ ir balsuos už jį”.

⁴⁰⁰ Matote, kokia apgaulė, ką jie mėgina padaryti? Atiduoda pinigus, kad nupirktų. Kodėl? Jie stengiasi sužlugdyti. Jie tai daro, ji žlugus. Kas tai? Tai paremta aukso standartu. O katalikų bažnyčia, hierarchija, valdo pasaulio auksą. [Kažkas sako: “Šimtą šešiasdešimt aštuonis milijardus dolerių”—Red.] Šimtą šešiasdešimt aštuonis milijardus. Štai kas. Tegu tik ji grįžta prie aukso standarto, ir žmonės išsaugos savo namus ir visa kita, bet jūs priklausote katalikų bažnyčiai. Nacija priklauso katalikų bažnyčiai. Viskas šitaip užgrobtą per jų pinigus. Argi nepasakyta apie tai Biblijoje? Šitokią paveikslą mums piešia Biblija.

⁴⁰¹ Ką gi šiandien aš stengiuosi pasakyti. Jie kalbės: “Tai pavers ją puikia bažnyčia. Ji susivienys su protestantizmu”. Iš šono tai atrodo puikiai, bet šio pasaulio pažinimas yra kvailumas Dievui.

⁴⁰² “Dievui patiko skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie žuvę Dievišku tarnavimu, kurį Ji paskyrė Savo Bažnyčioje, kad pastatytų Bažnyčią ant šių dvasinių savybių, o ne ant ko nors žemiško”.

⁴⁰³ Petras pasakė: “Ir todėl, kad jūs ištrūkote iš pasaulio sugedimo dėl pinigų geidimo ir geidimo gerai leisti laiką, ir ieškoti malonumų, ir valgyti, ir gerti, ir kitų geidulių. Jūs to išvengėte. Ir dabar jūs sukurti gyvenimui. Aš tai adresuoju Bažnyčiai”,—sakė jis. Štai jums. Ar skaitėte tai? Ar supratote? Ar išklausėte tai, kai mes skaitėme Antrame Petro? Tik paklauskite, ką jis čia sako, kaip gražiai čia parašyta, kaip jis—jis kreipiasi. Gerai. Paklauskime dabar ką jis šneka. Gerai.

Petras, Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir apaštalas tiems, kurie . . . gavo su mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teismu.

. . . ramybė te—tepadaugėja jums Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimu.

Jo dieviška jėga padovanojo mums viską . . .

⁴⁰⁴ Kas pavaldės žemei ir viską? [Kažkas sako: “Šventieji”—Red.] Žinoma. “Siejasi . . .” Taip. Gerai.

. . . kas siejasi su gyvenimu ir dievotumu, per pažinimą to, kuris pašaukė mus šlovei, šlovei.

Drauge jis mums davė be galo didžius . . . brangius pažadus, kad per juos taptume dieviškosios prigimties dalininkais, ištrūkę iš sugedimo (išiklausykite į tai), kuris sklinda pasaulyje geiduliais.

405 Geidimas pinigų, geidimas didžiųjų dalykų, geidimas populiarumo, šie dalykai neegzistuoja tikinčiajam. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą keturis kartus—Red.] Mums nerūpi. Palapinė ar vasarnamis, kodėl turėčiau rūpintis; gyventi ar mirti, grimzti ar skęsti? Štai kas mane domina—Dievo Karalystė. Ar aš išlaikau namą, ar išlaikau šeimą, ar dar ką nors išlaikau, kad tik aš laikyčiausi Kristaus, Šlovės vilties.

406 Kurk mane, o Viešpatie, į *Tai*. Tegu Kristus būna mano Galva, kuri veiktų per mane. Mano pagrindu, mano tikėjimu, kuris Jame, tegu dorybės jėga, pažinimas, susivaldymas, kantrybė, dievotumas ir brolybė veikia manyje, o Viešpatie, meldžiu. Man nerūpi, gyventi ar mirti, grimzti ar skęsti; denominacija, ne denominacija; draugas, ne draugas. Tegu *Tai* veikia manyje, tegu Kristaus dorybės jėga, Jo pažinimas teka, kad aš sugebėčiau to mokyti.

407 “Dievas paskyrė Bažnyčioje apaštalus, pranašus, mokytojus, pastorius ir evangelistus, visus dėl tobulinimo ir visų šių dorybių pateikimo, tobulumui Dievo Sūnui Ateinant”. Kiekvienas *šių* akmenų yra iš to Vienintelio. *Ši* medžiaga yra iš To. Kiekviena šių dorybių priklauso Jam ir jos liejasi iš Jo per juos. Amen.

408 Dvylika valandų. Kur jis vis taip eina? Amen. Ar jūs mylite Jį? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Ar tikite tu? [“Amen”.] Klausykite, mažutėliai.

409 Sesuo Kidd pasakė šį rytą: “Broli Billai, aš nežinau, ar vėl pamatysiu jus”. Tai pritrenkė mane. Suprantate? Ji mano, kad sensta, taip ir yra. Aš meldžiau Dievą apsaugoti ją ir Brolių Kiddą ilgą laiką.

410 Leiskite pasakyti, kad mes nežinome, kaip ilgai mes turėsime vienas kitą. Aš nežinau, kaip ilgai būsiu su jumis. Dievas gali mane pašaukti iš pasaulio. Jis gali pašaukti mane kitos srities tarnavimui. Jis gali jus kur nors pašaukti. Mes nežinome. Bet siekime. Nepraleiskime to nepastebėję. Paimkime tai.

411 Šitai yra Biblijoje. Štai, pavyzdžiai yra visur. Jei tik turėčiau tam laiko! Tu negali to padaryti per vieną dieną. Jūs tai žinote. Bet galime sujungti į visumą!

412 Žiūrėkite, kai skelbėme tą žinią tenai, jūs matėte, ką Šventoji Dvasia padarė ant sienos, ar ne? Kiek jūsų ten buvo tada? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Suprantate? Žinoma! Nusileido, nupiešė tą patį Viešpaties Angelas.

413 Suprantate, tai tiesa. Nepraleiskite nepastebėje. Laikykitės to, vaikai. Laikykitės to. Atminkite, kurkite ant savo tikėjimo, dorybės jėgos, pažinimo, kantrybės!

414 Na maniau, kad turiu tą popieriaus lapelį, jei nepamečiau jo kur nors pamokslaudamas. Štai čia jis. Dėkoju, broli. Labai ačiū. Jei norite žvilgtelėti į jį, pažiūrėkite ar čia yra kas nors, ką galėtumėte . . . Gal šis truputėlį geresnis pavyzdys nei tas, kad kai ką galėtumėte persibraižyti. Aš jį čia prismeigsiu ir jūs galėsite žiūrėti ir—ir persibraižyti.

415 Ir noriu, kad jūs pasiimtumėte ir išnagrinėtumėte jį, palygintumėte ir tada veiktumėte pagal jį. Priimkite tai nuoširdžiai. Nesakykite: “Na, man patiko pasiklausyti”. Man taip pat. Bet klausytis ir priimti yra skirtingi dalykai. Suprantate? Suprantate? Tai skirtingi dalykai. Suprantate?

416 Dievo atvaizdai sukurti yra septynios ypatybės. Yra Septyni Bažnyčios Laikotarpiai, kuriuose Dievas vedė Bažnyčią prie šių ypatybių. Ir tam Jis turėjo septynis pasiuntinius. Yra septyni, septyni, septyni. Matote? Septyni yra—yra Dievo užbaigimo skaičius, o trys yra Dievo tobulumo skaičius. Taigi, trys, triskart septyni. Todėl matematiškai, dvasiškai, Žodžiu, Šventosios Dvasios liudijimu visa tai užbaigė viską kartu. Panagrinėkime tai.

417 Pridėkime prie mūsų tikėjimo šiuos dalykus, kad tada galėtume įeiti į pilną Kristaus atvaizdą; būdami kartu sujungti dievobaiminga meile, Dievo baime, nuoširdžia pagarba vienas kitam, gilia pagarba vienas kitam, gerumu broliams ir seserims, jokio šurkštumo, nieko, išskyrus gyvąjį Šventosios Dvasios tyrumą. Suprantate? Gyvenkite kartu, būkite Krikščionimis. Eikite tikėdami. Tegu teka Dievo dorybės jėga per jus; tebūnie Dievo pažinimas, kai teks spręsti, teisu ar ne. Kai vėlnias kažką parodo, kas nėra tiksliai pagal Raštą, šalinkitės to. Štai taip.

418 Manau, kad apaštalai niekada nesielgė taip, kaip mes. Jie vaikščiojo, galimas dalykas, buvo mažakalbiai, kol pasiekė katedrą. Jie įėjo, padarė, ką turėjo padaryti ir išėjo. Taip, pone. Jie turėjo jėgą. Jie turėjo dorybės jėgą. Jie nesiginčijo su žmonėmis. Jie žinojo, ko laikosi. Štai ir viskas. Jie žinojo, kuo tiki. Jie toliauėjo Dvasioje. Darė tik . . .

419 Kaip neseniai vakare sakiau. Vienas nedidelis linktelėjimas—tai viskas, ką Dievui reikėjo padaryti, paskui niekas nebegalėjo jų sustabdyti. Jie neabejojo ir nemastė, nedvejojo ir nesirūpino, kaip mes, turi jie elgtis *taip* ar *šitai*. Jie tikėjo ir veikė. Vienas nedidelis Dievo linktelėjimas ir nuspręsta, iškart. Kodėl? Iš kur jie žinojo, kad tai buvo Dievo linktelėjimas? Jie čia turėjo visas tas dorybes, visas tas ypatybes. Ir pirmasis Dievo linktelėjimas susilygino su menkiausiu *šituo* ir *Jo* Žodžiu. Jie žinojo, kad tai buvo Dievo Žodis ir jieėjo. Niekuo daugiau nesirūpino. Kai tik Dievas prakalbo, jie išėjo. Mes kalbame . . .

420 Dievas kalba mums, o mes sakome: “Na, mes pradėsime. Mes pažiūrėsime ar galime gyventi šiuo Gyvenimu”. Pirmiausia kažkas tave nuliūdina. Na, žinoma, tai velnias.

421 Jūs turėjote pamatyti, kaip jis stengėsi mane sulaikyti nuo šio ryto surinkimo. Jums reikėtų kartelį tai patirti. O, gailestingume! Aš turiu kovoti kiekvieną kartą, kai tik užsimenu apie surinkimą. Ir jei aš ketinu melstis už ligonį ir kažkas miršta, o nėra išgelbėtas, pasigirs trisdešimt skambučių per dešimtį minučių, jei tik jiems pavyks taip dažnai, kad sulaikytų mane. “O, Broli Branhamai, jūs turite *tai* padaryti”. Bet ten juk siela pavojuje. Žinoma.

422 Kitą vakarą aš buvau pakviestas į tokią vietą. Jaunas žmogus, su juo kalbėjausi tame, kaip jūs ten vadinatė, supermarkete, prieš keletą metų. Jis tapo alkoholiku. Aš pažinojau tą vaikina, geras šaunus vaikinai, bet jis buvo nusidėjęs. Taigi, paskambino jo motina. Manau, kad ji skambino Dokui keletą kartų. Aš... Paskambino, jie pakvietė Billį ir—ir galų gale gavau žinutę. Ir kai gavau tą žinutę, atvirai kalbant, aš niekada šitaip nekovoju savo gyvenime, kad laimėčiau tą vaikina.

423 Ir kai nuvykau tenai, vargšas bičiulis nebepažino manęs. Gulėjo jis tenai be sąmonės, vos gyvas. Jo tėvas plekšnojo jį ir kvietė: “Mielasis”. Tas žmogus buvo penkiasdešimties, maždaug penkiasdešimt vienerių. Ir kalbino: “Mielasis”, *taip*, “gulėk ramiai”. O jis stegėsi keltis. Jo rankos buvo *tokios* apimties. Jį buvo taip apėmęs vėžys, kad iš jo nieko nebeliko, vien tik vėžys. Visi jo kūno organai sirgo vėžiu. Vėžys buvo netgi jo kraujuje, visur. Ir štai jis šitaip stengėsi keltis.

424 Aš paėmiau jį už rankos, tariau: “Woodrow, Woodrow, čia Brolis Branhamas”.

425 Jo tėtis pasakė: “Ar pažįsti? Čia Brolis Billas. Woodrow, čia Brolis Billas”.

Jis pratarė: “M-hm. M-hm-hm”,—šitaip.

426 Jo tėtis pasižiūrėjo ir tarė: “Billi, jūs atėjote per vėlai”.

Aš pasakiau: “Niekada ne per vėlu. Jis čia”. Aš koviausi.

427 Ir kiti vaikinai, daugiau vaikinų, nusidėjęlių, tenai stovėjo, keli jo giminaičiai. Aš pasakiau: “Jūs matote, vaikinai, būkite pasiruošę, nes jūsų irgi tas pats laukia. Jūs tikrai iki to prieisite. Suprantate? Galbūt ne iki tokio vėžio. Galite prieti iki kažko kito, mirtinai nukraujuoti prie plento ar panašiai. Jūs tikrai iki to prieisite”. Mes kalbėjomės su jais.

428 Aš laukiau, ką Dvasia lieps daryti. Laukiau. Pirmiausia aš pajutau tą nedidelį linktelėjimą. “Uždėk ant jo rankas”.

429 Aš apėjau aplink, pasakiau: “Visi nulenkite galvas”. Jie visi nulenkė galvas—du ar trys vyrukai.

430 Uždėjau ant jo rankas. Aš tariau: “Viešpatie Dieve, tegu jis sąmoningai suvokia, ką ketina padaryti, prieš susitinkant su tuo. Jis miršta. Velnias sužeidė jį ir jis išeina. Jis mirtinai nusigėrė ir štai kokioje jis būklėje. Meldžiu Tave, būk jam gailestingas”. Ir kai aš pasimeldžiau už jį, kitą rytą jis pakilo, kalbėjosi su savo tėčiu.

431 Bustis Rogersas, kai jie neseniai paskambino man iš ligoninės. Tą dieną buvau tenai po pamokslų Miltaune, kur buvo išgydyta Georgie Carter. Visi jūs tai pamenate. Ir ten Brolis Smitas, metodistų pamokslininkas, pasakė: “Jei kas nors pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu, nešdinkintės iš mano palapinės”, taip panašiai. Tenai, Totteno brastoje, tame surinkime. Ir, o, kaltino mane viskuo, ką tik galima sugalvoti. Nepratariu nė žodžio;ėjau toliau. Aš turėjau pavedimą. Viešpats parodė man regėjimą. Kažkur dykumoje buvo užkliuvusi avelė. Jūs visi prisimenate tą regėjimą, visi jūs. Aš manau, kad prisimenate. Ar pamenate tai? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Žinoma. Gerai. O aš tenaiėjau dykuma, ieškodamas jos.

432 Nuėjau į Totteno brastą. Brolis Wrightas žino. Mesėjome tenai, nežinodami, ką daryti. Nupirkau nedidelę muilinę už dešimt centų. Buvau pasirengęs eiti tenai, atsistoti ir pamokslauti ant laiptų. Jis sakė, kad kils į kalvos viršūnę ir užsiims prekyba. Aš nuėjau su juo. Tenai stovėjo didelė sena baptistų bažnyčia, buvo tuščia. Viešpats man pasakė: “Sustok čia”.

433 Aš paprašiau: “Išleisk mane čia, Broli Wrightai”. Aš sustojau. Jis nuvažiavo toliau ir grįžo.

434 Aš nuėjau tenai, bet negalėjau atidaryti durų. Pasakiau: “Viešpatie, jei čia Tu, jei Tu nori, kad aš eičiau į bažnyčia, atidaryk man duris”. Aš atsisėdau ir susimąščiau.

435 Išgirdau kažką ateinant; priėjo, ir jis pasakė: “Sveiki. Ko gero”,—tarė,—“jūs norite patekti įbažnyčia?”

Aš atsakiau: “Taip, pone”.

Jis tarė: “Aš turiu raktus”.

436 Prasidėjo surinkimas. Pirmą savaitę beveik nieko. Pirmąjį vakarą mano klausytojais buvo Brolis Wrightas ir jo šeima. O savaitės pabaigoje jie vos galėjo sutilpti kieme. Ta avelė vis dar nesirodė. Tuo metu buvo išgelbėtas Brolis Hallas, dabar jis ten pastorius, visi jie. Negalėjau rasti tos avelės. Po kiek laiko devynerių metų ir aštuonių mėnesių negalinti pajudėti mergaitė iš “Kristaus bažnyčios”, kuri stovėjo šlaite žemiau, gulėjo tenai. Štai kur ji buvo. Jūs visi žinote tą istoriją. Taip, pone.

437 Tą popietę, kai Bustis Rogersas, didelis stambus tvirtas veteranas, stovėjo ten. . . Aš nuėjau tenai. O ten stovėjo Brolio Smito bendruomenė, kad pasišaipytų, pasijuoktų iš manęs dėl

krikštijimo Jėzaus Vardu. Aš įbridau į drumzlinus Totteno brastos vandenį, kur jie turėjo... [Tarpas juostoje—Red.]... upokšnis, garsiausiai garmantis. Keli diakonai buvo su manimi.

⁴³⁸ Aš pasakiau: “Stoviu čia šią popietę atstovaudamas Dievo Šventąjį Raštą”. Tariau: “Parskaičiau Biblijoje, kur Petras sakė: ‘Atgailaukite ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės.’” Aš apsisukau, įdaviau Knygą vienam diakonui.

⁴³⁹ Nuėjau ten ir pasakiau: “Teateina kiekvienas, atgailaujantis už savo nuodėmes”. Įbridau į vandenį. Pasakiau: “Dabar atrodo, kad ant kiekvienos šakos po Angelą stebi”. O, tai bent! Tuokart aš krikštijau antrą ar trečią, visą jo bendruomenę, tos moterys gražiomis šilkinėmis suknelėmis niro vandenin, šaukdamos visu balsu. Aš pakrikštijau visą jo bendruomenę Jėzaus Kristaus Vardu. Jūs tai žinote. Turiu nuotrauką. Štai kaip viskas vyko.

⁴⁴⁰ Kas tai buvo? Pridėjimas prie tavo dorybės jėgos. Suprantate? Palikit ramybėje. Dievas žino, kaip tai padaryti. Dievas žino, kaip tai atlikti. Tegu jie kalba, ką nori. Neteikite tam reikšmės. Tiesiog eikite toliau.

⁴⁴¹ Bustis Rogersas stovėjo tenai ir kai pamatė visa tai, jis pasakė: “Dabar aš tikiu visa savo širdimi”. Ir įbrido į vandenį savo gerais drabužiais, buvo pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu.

⁴⁴² Prieš tris ar keturis metus jie pakvietė mane į Nju Olbani ligoninę. Jis ten merdėjo nuo vėžio, beveik suėstas jo. Gydytojai sakė, kad jam belikę gyventi iki kito ryto. Sakė: “Dabar jis miršta”. Jis pasakė: “Atvažiuokite nedelsiant”.

⁴⁴³ Įėjau į kambarį, tik įėjęs sustojau melstis. Jis pasakė: “Billi, aname kampe sukasi vaivorykštė”.

⁴⁴⁴ Aš apsisukau pasižiūrėti. Tariau: “Busti, tai sandora. Tu nemirsi. Krauju sandora išgelbės tave”.

⁴⁴⁵ Aš uždėjau rankas ant jo, tariau: “Viešpatie Dieve, tas regėjimas įrodo, kad Tu čia. Tavo sandora yra tokia: ‘Jo žaizdomis mes išgydyti.’” Uždėjau ant jo rankas ir jis pasveiko. Išsiuntė jį namo.

⁴⁴⁶ Ir apie ketverius penkerius metus, apie ketverius metus žvejojau upėje ir visa kita. Ir ten, kur buvo stemplėje, skrandyje vėžys, ta vieta sukietėjo ir susiformavo didelis kietas mazgas. Patyrę ligoninės gydytojai pasakė jam, jog gydys kobaltu, kad jis išsitemptų, kad daugiau maisto į jį patektų. Jam sunku buvo suvalgyti iškart daug maisto, jis turėdavo valgyti lėtai. Jis tam pasiryžo. Aš nežinojau, kad jis ten.

⁴⁴⁷ Kai jie jį išoperavo, jam prasidėjo konvulsijos, ištiko priepuolis. Šitaip suparalyžiavo pusę. Ir vienintelis dalykas, ką jis galėjo daryti—aimanuoti pusę burnos. Jis *šitaip* laikydavo pieštuką ir aimanuodavo: “ach, ach, ach”. Ir jis mėgino rašyti,

šitaip drebėdamas, gerąją ranka. Jo kairioji pusė paralyžiuota. Ir išvedžiojo ranka: “Jėzus gelbsti, 1900 kažkurie”. Jie negalėjo to suprasti.

⁴⁴⁸ Tada jo žmona pasakė: “Broli Branhamai, aš nežinau, ką jis tuo nori pasakyti”.

⁴⁴⁹ Aš tariau: “P. Rogers, štai ką jis nori pasakyti—kad 1900 kažkuriais jis buvo išgelbėtas ir pakrikštytas Jėzaus Vardu. Štai kas. Jis nebijo mirti”.

⁴⁵⁰ Aš pasakiau: “Viešpatie Dieve, išsaugok jo gyvybę. Meldžiu Jėzaus Vardu, kad Tu išsaugotumei jo gyvybę”. Uždėjau ant jo rankas. Paralyžius dingo. Konvulsijos liovėsi. Ir jis atsisėdo lovoje. Dabar jis vaikšto ir liudija.

⁴⁵¹ Prie savo tikėjimo pridėkite dorybės jėgą; prie dorybės jėgos—pažinimą; prie pažinimo—susivaldymą, prie susivaldymo—kantrybę; prie kantrybės—dievotumą; prie dievotumo—brolišką meilę; prie broliškos meilės—Šventąją Dvasią, ir Kristus ateis. Nes kaip tik po Juo. . . Šventoji Dvasia yra Jėzaus Kristaus Dvasia Bažnyčioje, kad apreikštų šias dorybes. O, tai bent!

Štai, jau penkiolika po dvylikos.

Myliu . . . Myliu Jį
Nes pirmas Jis pamilo,

Štai *čia*, prieš kam nors atsirandant.

Iš- . . . (Ką Jis tuomet padarė?) . . . mano kalnę
Ant kryžiaus Kalvarijos.

Kaip aš tapau *tokiu*? Nes pirmiausia Jis mane pamilo.

Myliu Jį, myliu Jį,
Nes pirmas Jis pamilo . . . (Štai kur priežastis.)
Išpirko mano kalnę
Ant Kryžiaus Kalvarijos.

⁴⁵² Iš visos širdies širyt pasižadau Jam, kad Jo pagalba ir Jo malone, meldžiu, kad be perstojo siekčiau, kol pajusiu, jog kiekviena šių reikmių srūva į šį mano seną atvaizdą, kol galėsiu tapti gyvojo Kristaus pasireiškimu. Nes Jis tapo nuodėme, kaip ir aš, kad aš galėčiau tapti . . . Dievo teisumu kaip Jis. “Jis užėmė mano vietą; Viešpatie, leisk dabar man užimti Jo”. Nes dėl šito Jis numirė. Kiek jūsų taip pat pasižadės Dievo malone? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Dabar, nulenkę galvas, pakėle rankas. “Aš. . .”

⁴⁵³ Aš pasižadau, Viešpatie, bažnyčia pasižada: “Pilnas Jėzaus Kristaus atvaizdas!”

Nes pirmas Jis pamilo,
Išpirko mano kalnę
Ant Kryžiaus Kalvarijos.

TOBULO ŽMOGAUS ATVAIZDAS LIT62-1014M
(The Stature Of A Perfect Man)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba 1962 m. spalio mėn. 14 d. sekmadienio rytą, Branhamo bažnyčioje Džefersonvilio mieste, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©1998 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

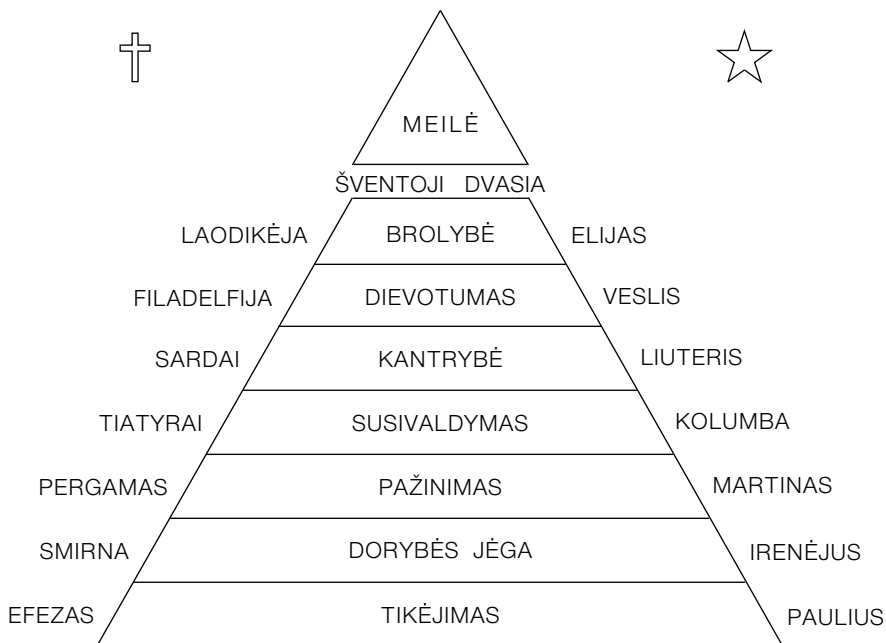
VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

TOBULO ŽMOGAUS ATVAIZDAS

BAŽNYČIOS LAIKOTARPIAI JĖZUS

PASIUNTINIAI

ANTRAS PETRO 1:1-8

DARBŲ 7:44-49, ŽYDAMS 10:5, MATO 5:48

EFEZIEČIAMS 4:11-15, ŽYDAMS 11:32-40

Ši brėžinį Brolis Branhamas nubraižė ant lentos ir juo rėmėsi šio pamokslo metu.

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org